

Mi tudható a halálról és a reménységről?

Írta: *Alberto R. Timm*

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2022

Copyright © *Alberto R. Timm*, 2022

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

A Bibliatanulmányokat a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombaticskolai Osztálya készíti, a Szombaticskolai Kéziratokat Elbíró Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2022 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Korrektor: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-82-7

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Lázadás a tökéletes univerzumban	6
2. tanulmány: Halál a bűnbe süllyedt világban	14
3. tanulmány: Megérteni az emberi természetet	22
4. tanulmány: Reménység az Ószövetségben	30
5. tanulmány: Halottak feltámasztása a kereszttel előtt	38
6. tanulmány: Értünk halt meg	46
7. tanulmány: Krisztus diadala a halál felett	54
8. tanulmány: Reménység az Újszövetségben	62
9. tanulmány: Ellentmondó szakaszok?	70
10. tanulmány: Pokol tüze	78
11. tanulmány: Végidei családok	86
12. tanulmány: A bibliai világnézet	94
13. tanulmány: Az ítélet folyamata	102
14. tanulmány: Isten mindent újjáteremt	110
Reggeli dicséret	118

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélikációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Ami tudható a halálról és a reménységről

Isten azért teremtette az embert, hogy szeretetkapcsolatban éljen vele, élvezze az örökkévalóságot a teremtett világban. A viszonyt azonban megrontotta, hogy a mennyben titokzatos módon megjelent a bűn (Ézs 14:12-15; Ez 28:12-19; Jel 12:7-12). Ezek után történt Ádám és Éva bűnbeesése (1Móz 3:1-19; Róm 5:12). Tragikus módon a halál nemcsak az emberiségre borult rá, hanem minden életre, és ma megmutatkozik a fákról lehulló levelekben, a vázánkban elhervadó virágokban, ártatlan házi kedvenceink fájdalmas halálában és abban is, hogy szereteteinket elragadja tőlünk brutális módon. Világunk szenvedéssel és le nem törölt könnyekkel teli.

Jobb világot keresve emberek különféle „paradicsomokat” festettek maguknak, ahol élni szeretnének. 1933-ban például megjelent James Hilton *Elveszett horizont* című regénye, amit néhány évvel később megfilmesítettek, a magyar címe *A Kék Hold völgye* lett. A film arról szól, hogy egy repülő üzemanyaga elfogy, így a gép lezuhan a Himalája hófödte hegycsúcsai között. A balesetben meghal a pilóta, de a néhány túlélőt tibetiek egy csoportja kiment a roncsok közül és Shangri-La paradicsomi szépségű völgyébe kíséri, ahol a külvilágtól elszigetelten élő közösség szeretetben és bölcsességben fejlődik, tartós harmónia és öröm légkörében, majd-hogynem halhatatlanságban. Ez természetesen csak fikció.

Halandókként szükségünk van megerősítésre a jelenben és reményre a jövőre nézve. Emil Brunner, svájci teológus helyesen állapította meg: „Ami a tudónak az oxigén, azt jelenti az emberi életben a remény. Oxigén nélkül fulladásos halál áll be, reménység nélkül pedig szorultságában az ember nem kap levegőt, jön a kétségbeesés, az intellektuális és lelki erőket megbénítja az élet értelmetlenségének és céltalanságának érzése. Amint az ember szervezetének sorsa függ az oxigénellátástól, úgy függ az emberiség a reménységtől” (Emil Brunner: *Eternal Hope*. London, 1954, Lutterworth Press, 7. o.). Valóban a bibliai remény tart meg bennünket, miközben az örökkévalóság felé haladva szembesülünk egzisztenciális válsághelyze-teinkkel.

Az *Elveszett horizont* Shangri-La völgyével ellentétben a mi reménységünk az örök életéről „nem mesterkélte meséket” (2Pt 1:16) követ, hanem Isten megbízható ígéretén alapszik. Tökéletes világot várunk, ahol nem lesz több könny, fájdalom és halál (Jel 21:1-5). Ez a nagyszerű ígéret ösztönözte az apostoli egyházat, évszázadokon át keresztények hosszú sora ezt tartotta, ez táplálta bennük a reményt. Ugyanez az ígéret ad értelmet és célt ma is az életünknek, mit sem veszítve erejéből. Így bizalommal tekinthetünk a jövőbe. Arról biztosít bennünket, hogy Krisztusban meghalt szereteteink végül majd feltámadnak a halálból örök életre.

Ez a tanulmány a jó és a rossz közötti nagy küzdelem kérdését taglalja, még-hozzá két fő téma nézőpontjából. Az egyik a bűn és a halál keletkezése, illetve folyamatos támadása. A másik téma Isten állhatatos munkája, amivel megoldja ezeket a problémákat és visszaállítja a világot eredeti, tökéletes állapotába. Külön hangsúlyt kap a halandó emberi természet is, illetve az, hogy majd a feltámadás vezet el a halhatatlansághoz. Valóban nem kell félnünk a haláltól, mert Krisztus meghalt értünk és legyőzte hatalmát. Biztosít bennünket: „*nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai*” (Jel 1:18).

Ebben a negyedévben a halál fájdalmas témájával foglalkozunk - csakhogy a Jézus által felkínált reménység lencséin át.

Alberto R. Timm, PhD. (Andrews Egyetem) az Ellen G. White Intézet igazgató-helyettese, a Bibliai Kutató Intézet Bizottságának (BRICOM), valamint a Föld-tani Kutató Intézet Bizottságának (GRICOM) tagja. Korábban a Latin-amerikai Adventista Teológiai Szeminárium (LATS) elnöke volt.

Clifford R. Goldstein
szerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli-Biblia (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2019, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertebb műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A web-oldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White-idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgetéseket** és a **Misszió DVD-t**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában csütörtökönként 17.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője

Lázadás a tökéletes univerzumban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 14:12-15; Ezékiel 28:12-19;
Ijános 4:7-16; Jelenések 12

„Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, aki népeken tapostál” (Ézs 14:12).

Számos gondolkodó próbált már magyarázatot találni a gonoszság eredetére. Némelyek úgy gondolják, hogy a rossz mindig is létezett, mivel szerintük a jó csak azzal ellentétben értékelhető igazán. Mások úgy vélik, hogy a tökéletesre teremtett világban valahogy kialakult a rossz. A görög mitológia szerint például a baj azzal kezdődött, amikor a kíváncsi Pandora kinyitott egy lepecsételt szelencét, amiből kiszabadult a világ minden gonoszsága (ez a mítosz azonban nem ad magyarázatot a dobozban rejtőző rossz eredetére).

Ezzel szemben a Biblia azt tanítja, hogy szerető Istenünk mindenható (1Krón 29:10-11) és tökéletes (Mt 5:48). Tehát amit csak tesz, annak tökéletesnek kell lennie (5Móz 32:4), beleértve a világ megteremtését is. Akkor mégis hogyan jelenhetett meg a gonoszság és a bűn a tökéletes világban? 1Mózes 3. fejezete szerint Ádám és Éva bűnesete hozta ide a bűnt, a gonoszsgót és a halált. Ez a válasz azonban elvezet egy további kérdéshez. Már a bűneset előtt is létezett a gonoszság, a „kigyóban” mutatkozott meg, aki rászedte Évát (1Móz 3:1-5). Ebből következően vissza kell tekintenünk a bűneset előtti időre, hogy megtaláljuk a forrását és az eredetét a gonoszsgának, ami a jelenben is olyannyira uralja az életünket, sőt időnként kifejezetten nyomorúságossá teheti.

A TEREMTÉS A SZERETET KIFEJEZÉSE

A természet világának jelenleg vegyes az üzenete, keveredik benne a jó és a rossz. A rózsabokron nyíló gyönyörű, illatos rózsák alatt szúrós, veszélyes tüskék is vannak. A színes tukán szépsége lenyűgöző, az azonban felkavar, hogy más madarak fészket megtámadja, megeszi a kis fiókákat. Az emberek is lehetnek kedvesek az egyik pillanatban, de a következőben már rosszindulatúak, gyűlölködők, sőt kegyetlenek. Nem csoda, hogy a konkoly és a búza példázatában a szolgák megkérdezik a gazdától: „*Uram, nemde tiszta magot vetettél a földbe? Honnan van azért benne konkoly*” (Mt 13:27, ÚRK)? Erre a gazda így felel: „*Valamilyik ellenségem cselekedte ezt*” (Mt 13:28, ÚRK). Isten tökéletesnek teremtette meg a világmindenséget, amit aztán az ellenség a bűn titokzatos magjaival vetett be.

Olvassuk el 1Jn 4:8, 16 verseit! Mit árul el Isten teremtő munkájáról az, hogy „az Isten szeretet”?

Legalább három alapvető dolog következik abból, hogy „*az Isten szeretet*” (1Jn 4:8, 16). A szeretet a természetéből adódóan nem létezhet önmagában, kifejezésre kell jutnia. (Miféle szeretet az, ami nem mutatkozik meg?) Isten szeretete megnyilvánul *belső körben*, az Istenség három személye között, *kívül* pedig a teremtményeivel való kapcsolatában. Másodszor, Isten minden tette a feltétel nélküli és változhatatlan szeretetének a kifejezése. Ebbe beletartozik teremtő és megváltó munkája, sőt még büntető ítéletei is. „Isten szeretete nem kevésbé fejeződött ki igazságosságában, mint irgalmasságában. Isten trónjának az igazságosság az alapja és szeretet a gyümölcse” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 671. o.). Harmadszor pedig, mivel az Isten szeretet és a szeretetét fejezi ki minden tette, nem eredhet tőle a jellemével éles ellentétben álló bűn. Istennek valóban szüksége volt az univerzum megteremtésére? Mindenhatósága szempontjából azt mondhatjuk, hogy „Nem”. Ez szabad akaratával meghozott döntése volt. Szeretetteljes jellemének nézőpontjából elmondható: azért akarta megteremteni a világot, hogy kifejezze szeretetét. Bámulatos módon megalkotta az élet különböző formáit, az embert is, nemcsak azért, hogy képesek legyünk válaszolni a szeretetére, hanem képesek legyünk mi is a szeretetre, annak kifejezésére, nem csupán Isten, hanem mások iránt is (lásd még Mk 12:30-31).

Nézzünk szét a teremtett világban! Mi mindenben látjuk Isten szeretetének tükröződését még a bűn rontása ellenére is?

A SZABAD AKARAT A SZERETET ALAPJA

Olvassuk el 1Jn 4:7-16 verseit! Mit tudhatunk meg ebből a szakaszból a szabad akaratról, ami a szeretet feltétele?

A művirágok lehetnek csodaszépek, de nem nőnek meg és nem virágoznak úgy, mint az igaziak. A robotokat előre beprogramozzák, hogy beszéljenek vagy sok feladatot elvégezzenek, de nem élnek és nincsenek érzelmeik. Valójában az élet és a szabad akarat nélkülözhetetlen feltétele annak, hogy valaki képes legyen szeretetet adni, elfogadni és ápolni. Szerető Istenünk tehát megteremtette az angyalokat (köztük Lucifert), valamint az embereket. Szabad akaratot adott nekik, hogy meghozzák saját döntéseiket, amibe beletartozik akár a rossz útra térés lehetősége is. Más szóval Isten az egész világmindenséget tökéletes és harmonikus környezetté alkotta meg, hogy teremtményei szeretetben és bölcsességben növekedhessenek.

1Jn 4:7-16 szakaszában János apostol kiemeli: „*az Isten szeretet*”, és azzal mutatta be szeretetét, hogy a saját Fiát küldte el meghalni értünk. Ezért úgy adjunk hálát végtelen jószágáért, hogy szeretjük egymást. Az ilyen, Istentől eredő szeretet lesz a legmeggyőzőbb bizonyítéka annak, hogy Isten bennünk lakozik, mi pedig benne maradunk. Csak akkor van értelme a felhívásnak, ami Isten szeretetének tükrözésére szólít, ha olyan teremtményeknek szól, akik képesek választani a szeretet gyakorlása, kifejezése, valamint az önző élet között. A választás szabadságával azonban könnyen vissza lehet élni, erre a szomorú tényre példa Lucifer tragikus lázadása a mennyben.

A szabad akarat fontosságát megértve is még mindig vannak, akik így tűnődnek: *Ha Isten tudta, hogy Lucifer fel fog lázadni, akkor miért teremtette meg?* Végző soron tehát nem Isten a felelős a bűn keletkezéséért, mivel Ő teremtette meg Lucifert? Nehéz ez a kérdés, mert sok tényezőn múlik, beleértve a „felelős” szó pontos jelentését is. A bűn eredete és természete olyan titok, amire senki nem képes teljes magyarázatot adni. Mindazonáltal Isten nem *rendelte el* a bűn létezését, csak *megengedte*, majd pedig a kereszten magára vette a bűn végző büntetését, aminek a következtében képes végleg megsemmisíteni azt. A gonoszsággal kapcsolatos fájdalmas tűnődéseink között soha nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a bűn és a gonoszság miatt maga Isten fizette a legnagyobb árat (lásd Mt 5:43-48; Róm 5:6-11), többet szenvedett emiatt, mint valaha bárki.

TITOKZATOS HÁLÁTLANSÁG

Olvassuk el Ez 28:12-19 szakaszát! Mit tanulhatunk ebből a részből a bűn eredetének titokzatos voltáról?

Ezékiel próféta könyvének nyelvezetére nagyrészt jellemző a végidei szimbolika. Sok esetben konkrét személyekkel, állatokkal és tárgyakkal, valamint helyi eseményekkel jelképez és ír le szélesebb körű, kozmikus és/vagy történelmi dolgokat. Ez 28:1-10 szakaszában az Úr úgy szól Tírusz királyáról (Tírusz az ókorban virágzó, föníciai kikötőváros volt), mint egy gazdag, kevély uralkodóról, aki pusztán „ember”, de istennek mondta magát, sőt (az állítása szerint) az istenek trónján ült.

Majd pedig Ez 28:12-19 szakasza egy hasonlattal ennek a valós, történelmi személynek a képével írja le Lucifer kezdeti bukását a mennyben. Tehát Tírusz királya ember volt, aki „*a tenger szívében*” (Ez 28:2, 8, ÚRK) élt, itt pedig a „*fölkent, oltalmazó*” kérubot (Ez 28:14, ÚRK) jelképezi. Azt mondja róla az Ige, hogy „*Édenben, Isten kertjében voltál... Isten szent hegyén*” (Ez 28:13-14, ÚRK).

Az egész szakasz meghatározó kijelentését Ez 28:15 versében találjuk: „*Feddhetetlen [az eredetiben ez a szó azt jelenti, hogy „tökéletes”, „hibátlan”, „romlatlan”] voltál útjaidon attól a naptól fogva, amelyen teremtettél, míg gonoszság nem lett található benned*” (ÚRK). Lényeges: Lucifer tökéletességében megvolt a lehetőség a rosszra is, cselekedhet helytelenül is. Ez azért van így, mert Lucifer erkölcsi lényként rendelkezett szabad akarattal, ami szintén részét képezi a tökéletességnek. Tehát Isten tökéletesnek teremtette Lucifert, amibe beletartozik, hogy képes volt szabadon választani. Ám ezzel visszaélve ő helytelenül gyakorolta szabad akaratát, ezért romlottá vált, a valósnál nagyobb fontosságot tulajdonított önmagának. Többé már nem elégedett meg azzal, amilyenek Isten megteremtette és amivel megtisztelte, elveszítette Isten iránti háláját, nagyobb elismerésre vágyott annál, mint amit megérdemelt. Hogyan történhetett ez meg a tökéletes univerzumban élő, tökéletes angyallal? Amint már megállapítottuk, ez rejtély.

„A bűn titokzatos és megmagyarázhatatlan. Nem volt ok a létezésére. Amikor az ember próbálja megmagyarázni, azzal mintha indokolná, ami pedig azt jelentené, hogy igazolná. A bűn a tökéletes univerzumban jelent meg, és ez semmivel nem indokolható” (Ellen G. White: *The Truth About Angels*. 30. o.).

A KEVÉLYSÉG ÁRA

A Szentírásban két fő, egymással vetekedő témát vagy motívumot láthatunk. Az egyik Salem, Sion hegye, Jeruzsálem, az Új Jeruzsálem, ami Isten orszá-
gát, a másik pedig Bábel, Babilon, ami Sátán hamis birodalmát jelképezi. Isten több alkalommal is kihívta népét a pogány Babilonból, hogy az ígért földjén szolgálják Őt. Ábrámot (aki később Ábrahám lett) arra kérte, hogy induljon el a káldeus Úr városából Kánaán földjére (1Móz 11:31-12:9). Fogságuk hosszú ideje után a zsidók Babilont elhagyva visszatértek Jeruzsálembe (Ezsdrás 2. fejezet). A *jelenések könyvében* hangzik a felhívás Isten népének, hogy menjenek ki a végidei Babilonból (Jel 18:4), lakozzanak örökké az Úrral a Sion hegyén és az Új Jeruzsálemben (Jel 14:1; 21:1-3, 10).

Olvassuk el Ézs 14:12-15 verseit! Lucifer mennybéli kevélységének milyen messze ható következményei lettek az univerzumra és a mi világunkra nézve?

A Bibliában Babilon városa az Istennel és országával éles ellentétben álló hatalmat jelenti, Babilon királya pedig (közvetlen utalásként Nabukodonozorra) a kevélység és az arrogancia szimbóluma lett. Isten kijelentette Nabukodonozor királynak, hogy Babilon csak az arany feje az egymást követő birodalmakat ábrázoló nagy szobornak (Dán 2:37-38). Az isteni kinyilatkoztatással szembeszállva a király azonban egy színarany szobrot készített - azt jelképezendő, hogy birodalma örökké tart -, majd mindenkitől megkövetelte annak imádatát (Dániel 3. fejezet). Amint Tírusz királya (Ez 28:12-19), úgy Babilon királya is Lucifert szimbolizálja. Ézs 14:3-11 szakasza a fennhéjázó, elnyomó babiloni király bukását ábrázolja, majd a 12-15. versekben a figyelem a történelemtől a menny felé fordul, bemutatva, hogy kezdetben hasonlóan felfuvalkodott és arrogáns lelkület okozta Lucifer bukását. A szöveg magyarázata szerint Lucifer az egész mennyi sereg fölül akarta helyezni trónját, hogy hasonlónak legyen „a Magasságoshoz” (Ézs 14:14). Ez egy új, ellenséges állapot kezdete lett, az önző és versengő Lucifer szembeszállt Isten önzetlen szeretetével és a harmonikus együttműködéssel. Az ellenség nem félt azzal vádolni Istent, amilyen valójában ő maga, és a hazugságait terjesztette az angyalok között. Ennyi tudható a gonoszság rejtélyes eredetéről az univerzumban.

Miért olyan könnyű fennhéjázóvá válni, dicsekedni a pozícióval, az elért eredménnyel vagy mindkettővel? Hogyan védhet meg ettől a csapdától, ha nem feledkezünk meg a keresztről?

A HITETLENSÉG TERJEDÉSE

Hogyan terjedt át a lázadás a mennyből a földre? Mit tanít erről Jelenések 12. fejezete?

Lucifer bukása nem egy egyszerű nézetkülönbség miatt történt. Jelenések 12. fejezetéből megtudjuk, hogy hatalmas háború tört ki a mennyben. Az egyik oldalon Lucifer állt az angyalaival, a másikon Krisztus és az angyalai. Ez a szakasz úgy nevezi Lucifert, hogy „*a nagy sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak neveznek... a mi testvéreink vádolója*” (Jel 12:9-10, ÚRK). Krisztusra úgy utal ez a rész, hogy Ő „*Mihály*” (Jel 12:7), aminek a jelentése: „kicsoda olyan, mint Isten?”

A „*Mihály arkangyal*” (Júd 9) hasonlat alapján bizonyos bibliamagyarázók úgy vélik, hogy Ő csak egy angyal. Azonban *Dániel próféta könyvében* minden fő látomás Krisztussal és országával éri el tetőpontját: a kéz érintése nélkül leszakadó kő (Dán 2:34, 45), az Emberfia (Dán 7:13), a sereg Fejedelme és a fejedelmek Fejedelme (Dán 8:11, 25), valamint Mihály, a nagy Fejedelem (Dán 12:1). Tehát az Úr Angyala nem más, mint maga az Úr (2Móz 3:1-6; ApCsel 7:30-33 stb.), és Mihály ugyanaz az isteni Személy, vagyis Krisztus.

A *jelenések könyve* 12. fejezete általános képet ad a folyamatos küzdelemről, ami 1) a mennyben kezdődött Lucifer, valamint az angyalok egyharmada lázadásával, 2) akkor tetőzött, amikor Krisztus sorsdöntő győzelmet aratott a kereszten, 3) még mindig tart Isten végidei maradék népe ellen. Ellen G. White ezt a magyarázatot fűzi a küzdelem kezdetéhez: „A nagy irgalmű Isten sokáig tűrt Lucifernek. Engedetlensége kezdetén Lucifer még nem vesztette el kimagasló helyét, sőt még akkor sem, amikor hazugságait a hűséges angyaloknak mondogatni kezdte. Még sokáig a mennyben maradhatott. Isten újra és újra bocsánatot kínált neki azzal a feltétellel, hogy megbánja bűnét és engedelmeskedik” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 426. o.).

Nem tudjuk, milyen hosszan tartott a háború a mennyben. Függetlenül az intenzitásától és a kiterjedésétől, a legfontosabb eleme az volt, hogy Sátán és az angyalai „*nem tudtak győzni, és többé nem volt helyük a mennyben*” (Jel 12:8, ÚRK; lásd még Lk 10:18). A baj pedig az, hogy lejöttek ide, a földre.

A földön mi mindenben látjuk ennek a küzdelemnek a jeleit? Mi az egyetlen reményünk az ellenség legyőzésére?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Miért engedte meg Isten a bűnt?” c. fejezet, 7-17. o.; *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A bűn eredete” c. fejezet, 423-433. o.

„Nem lehetett remény a megváltásra [Sátán és az angyalai esetében], hiszen tapasztalták és élvezték a menny kimondhatatlan dicsőségét, látták Isten rettenetes magasztosságát, és e káprázatos dicsőségben mégis fellázkodtak ellene. Isten mindenek felett való hatalmának nem lehetett volna olyan új és csodálatos megnyilatkozása, ami annyira mély hatást gyakorolhatott volna rájuk, mint amit addig ne tapasztaltak volna. Képesek voltak fellázadni a felfoghatatlanul hatalmas dicsőség színe előtt, tehát semmiképpen nem kerülhettek volna még kedvezőbb helyzetbe, hogy kiállhassák a próbát. Nem létezhetett olyan erőtartalék, a végtelen dicsőségnek nem volt nagyobb magassága vagy mélysége, ami erőt vehetett volna az irigységből eredő kételyeiken és lázadó zúgolódásukon. Vétkességük és büntetésük szükségképpen egyenes arányban áll a mennyben élvezett hatalmas kiváltságokkal” (Ellen G. White: *Confrontation*. 21. o.).

„Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, »hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen« (Jn 3:16)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 14. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A csoportban időzzünk még ennél a kérdésnél: Végeredményben felelős-e Isten a világunkban tapasztalható gonoszság eredetéért és létezéséért? Hogyan próbálhatunk meg választ találni erre a felvetésre?
- 2) A gonoszság egész kérdésköréről alkotott felfogásunkba hogyan illeszkedik a kereszt? Miért van központi helye a keresztnek és az ott történeteknek abban, hogy megérthessük a gonoszság eredetét?
- 3) A bűn és a szenvedés annyi évezrede után Sátánnak már tisztában kell lennie lázadása tragikus következményeivel. Miért tart ki mégis az Isten elleni lázadásban?

A GYÓGYULÁS FORRÁSA

„Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Megváltja életedet a sírtól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. Jóval tölti be időskorodat: megújul ifjúságod, mint a sasé” (Zsolt 103:4-5, ÚRK).

„Krisztus az orvosi hivatás igazi feje. Ő a Nagy Orvos. Ő áll minden istenfélő orvos mellett, aki az emberi szenvedés enyhítése érdekében gyakorolja hivatását. Míg az orvos a fizikai betegség gyógyítására a természet gyógyszereit használja, hívja fel betegei figyelmét Krisztusra, aki mind a test, mind a lélek betegségeit gyógyítani tudja. Amihez az orvosok csak hozzá tudnak munkájukkal segíteni, Krisztus azt be is végzi. Az orvosok igyekeznek a természet gyógyító munkáját segíteni. Krisztus maga a gyógyító. Az orvos törekszik az életet megőrizni, Krisztus pedig adja az életet.

Csodatetteiben a Megváltó kinyilatkoztatta azt a hatalmat, amely állandóan munkálkodik az emberért gyógyulása és megmaradása érdekében. Isten a természeti erők felhasználásával napról napra, óráról órára, pillanatról pillanatra azon dolgozik, hogy életben tartsa, megerősítse és helyreállítsa az embert. Ha a test bármely része megsérül, azonnal megkezdődik a gyógyulási folyamat; a természeti erők működésbe lépnek az egészség helyreállítására. De az a hatalom, amely a természeti erők felhasználásával munkálkodik, Isten hatalma. Minden életadó erő tőle van. Amikor valaki felépül betegségéből, Isten az, aki meggyógyította.

A betegség, a szenvedés és a halál az ellenséges hatalomtól származik. Sátán pusztít, Isten gyógyít.

Ma is igazak az Izraelhez intézett szavak, amiket Isten a testileg, lelkiileg meggyógyult emberekről mondott: *»Én vagyok az Úr, a te gyógyítód«* (2Móz 15:26).

Az alábbi szavakból kitűnik, hogy mit kíván Isten minden embernek: *»Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek«* (3Jn 2)...

Sok betegséget Krisztus e figyelmeztetés kíséretében gyógyított meg: *»Többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod«* (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 67-68. o.).

Halál a bűnbe süllyedt világban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 2:16-17; 3:1-7; Zsoltárok 115:17;
János 5:28-29; Róma 5:12; 2Korinthus 5:21

„Azért ahogyan egy ember által jött be a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenki vétkezett” (Róm 5:12, ÚRK).

Krisztus volt az az isteni Személy, aki által Isten létrehozta a világmindenséget, benne a földünket (Jn 1:1-3, 10; Kol 1:16; Zsid 1:2). Mivel az Atya Isten kimagasló tisztelettel övezte Őt és bejelentette, hogy együtt teremtik meg ezt a világot, „Lucifer irigy és féltékeny lett Jézus Krisztusra” (Ellen G. White: *The Story of Redemption*. 14. o.), szervezkedni kezdett ellene.

Sátán elhatározta a mennyből való kivettetése után, „hogy tönkreteszi Ádám és Éva boldogságát” a földön, és ezzel „szomorúságot okoz a mennyben... Ha bármilyen módon ráveheti őket [Ádámot és Évát] az engedetlenségre, akkor Isten bizonyára találna valami módot arra, hogy megbocsásson nekik, így ő és a bukott angyalok is részesülhetnének Isten kegyelmében” (i. m. 27. o.). Isten tisztában volt Sátán stratégiájával, ezért figyelmeztette Ádámot és Évát, hogy ne tegyék ki magukat kísértésnek (1Móz 2:16-17). Ez azt jelenti, hogy az embereknek már akkor is tiszteletben kellett tartaniuk világos korlátokat, amikor a föld még tökéletes, hiba nélküli volt.

Ezen a héten Ádám és Éva bűnbeeséséről fogunk gondolkodni és arról, hogyan hódította meg világunkat a bűn és a halál, illetve Isten miként plántálta el már az Édenben a reménység magját az emberekben.

ELLENTÉTES KIJELENTÉSEK

Az Úr tökéletesnek teremtette meg a világot (1Móz 1:31). Ádám és Éva számára ismeretlen volt a halál. Ezért is figyelmeztette az első emberpárt Isten, amikor meglátogatta őket az Édenben: „A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz” (1Móz 2:16-17, ÚRK).

Hogyan mutatja be 1Móz 2:16-17 szakasza a szabad akarat valóságát a tökéletes Édenben? Vagyis vajon miért kellett Istennek figyelmeztetnie az embereket, ha nem választhattak szabadon?

Isten figyelmeztető szavai után valamikor Sátán a kígyó formáját magára öltve szintén az Édenbe ment. Éva figyelte, amint vidáman lakmározott a tiltott gyümölcsből, mégsem halt meg. „Sátán maga is evett a tiltott gyümölcsből” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 28. o.), de semmi baja nem lett.

Olvassuk el 1Móz 3:1-4 verseit! Képzeljük magunkat Éva helyébe! Vajon miért tűnhettek számára meggyőzőnek ezek a szavak?

Az emberi logika alapján a kígyó szavai meggyőzőbbnek tűnhettek, mint amit Isten mondott. Először is a természet világában addig semmi bizonyíték nem mutatott a bűn és a halál létezésére. Másodszor a kígyó éppen a tiltott gyümölcsöt ette, még hozzá nagy élvezettel. Tehát miért tartaná vissza magát Éva attól, hogy ő is ugyanazt tegye? Isten parancsa túlságosan korlátozónak és valójában értelmetlennek tűnhetett. Sajnos a két, egymással ellentétben álló kijelentés között döntve Éva figyelmen kívül hagyott három alapelvet: 1) a lelki dolgok megítélésében nem mindig az emberi érzés a legbiztonságosabb; 2) Isten Igéje tűnhet számunkra logikátlannak és értelmetlennek, ám az mindig igaz és megbízható; 3) bizonyos dolgok önmagukban nem rosszak vagy helytelenek, azonban Isten az engedelmeség próbakövévé tette azokat. Tisztában kell lennünk azzal, hogy nem egyszeri eset, amit Éva az Éden kertjében tapasztalt. Naponta, minden pillanatban döntenünk kell Isten Igéje (amit sokan nem tartanak népszerűnek) és a környezet megtévesztő kultúrája között. A döntéseink pedig örökre ható következményeket vonnak maguk után.

Mondjunk néhány példát, amikor a Biblia világos tanításai ellentétesek világi szokásokkal!

A KÍGYÓ ÁMÍTÁSA

1Móz 3:1-7 szakasza szerint Éva mi alapján döntött Isten és a kígyó szava között?

1Mózes 3. fejezetében találjuk a kísértés pszichológiájának egyik legvilágosabb példáját. Isten figyelmeztette Ádámot és Évát, hogy ha esznek a tiltott gyümölcsből, biztosan meghalnak (1Móz 2:16-17). A kígyó alakját magára öltve Sátán több retorikai fogást is bevetett, hogy Évát megtévesztéssel bűnre csábítsa.

Az első, hogy *általánosította* Isten konkrét tiltását. „Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?” (1Móz 3:1) – kérdezte. Éva tiltakozva azzal érvelt, hogy a parancs *csak* arra a bizonyos fára vonatkozott, amiről ha esznek vagy csak megérintik azt, meghalnak.

Ezután *ellentmondott* Isten szavainak. Kategorikusan kijelentette: „Bizony nem haltok meg” (1Móz 3:4).

Végül pedig Sátán azzal vádolta meg Istent, hogy szándékosan *elzárja* Évától és a férjétől az alapvető tudást. „Hanem tudja Isten, hogy amelyik napon esztek abból, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jönnek és gonosznak tudói” (1Móz 3:5, ÚRK).

Évát a kíváncsisága vezette Sátán megbabonázó térfelére, ott pedig arra kényszerült, hogy döntsön: hűséges marad-e, engedelmeskedve Isten korlátokat szabó parancsának, vagy enged Sátán megszédítő csábításának. Isten szavában kételkedve a saját érzékeire hagyatkozott – ez a személyes megfigyelés empirikus, tapasztalati módszere –, így választott a két ellentétes kijelentés között. Először is látta, hogy a *táplálkozás* szempontjából „jó az a fa eledelre”. Másodszor, esztétikailag úgy találta, hogy „kedves a szemnek”. Harmadszor pedig, *logikai* elemzéssel arra jutott, hogy „kívánatos az a fa a bölcsességért” (1Móz 3:6). Tehát úgy gondolta, hogy jó oka van hallgatni a kígyó szavára és enni a tiltott fáról, és sajnos ezt meg is tette.

Némelyek azzal érvelnek, hogy jogunk van a tudás minden formájához, ameddig ragaszkodunk ahhoz, ami jó (lásd 1Thessz 5:21). Csakhogy Ádám és Éva tragikus édenkerti esete példázza, hogy lehet nagyon is ártalmas a tudás. Vannak olyan dolgok, amelyeket valóban jobb nem ismerni!

Mennyire könnyen képes az ember magyarázni, sőt igazolni a bűnös döntéseit? Mire mutat rá ezzel kapcsolatban a történet tanulsága?

„BIZONY NEM HALTOK MEG”

Az idők során hányféleképpen hangzott már el 1Móz 3:4 versének hazugsága?

Ez a hazugság különös erővel megnyilvánul abban is, hogy széles körben elterjedt a lélek halhatatlanságának hite. Sok ókori vallás és filozófia alapját képezte ez a gondolat. Az ősi Egyiptomban ezért alakult ki a mumifikálás gyakorlata, ill. a temetkezési építkezés, például a piramisok.

Ez a teória lett a görög filozófia egyik alappillére. Például Platón *Az állam* című könyvében Szókratész megkérdezi Glaukóntól: „Nem tudod, hogy a lelkünk halhatatlan, soha nem vész el?” Platón *Phaidón* című művében is hasonló módon érvel Szókratész, amikor azt mondja, hogy „a lélek halhatatlan, maradandó, valójában a Hadészban fog létezni.” E filozófiai elvek nagymértékben formálták a nyugati kultúrát, sőt az apostoli kor utáni kereszténységet is, ám az eredetük jóval korábbra mutat vissza: az Éden kertjében, magától Sátántól származnak.

Az édeni kísértés lényege az volt, hogy Sátán állította: „Bizony nem haltok meg” (1Móz 3:4). Ezzel a nyomatékos kijelentéssel a saját szavát Istené fölé akarta helyezni.

A lélek halhatatlanságával ellentétben mit tanítanak a következő versek? Hogyan segíthetnek megcáfolni ezt a hazug állítást? Zsolt 115:17; Mt 10:28; Jn 5:28-29; 1Kor 15:51-58

A lélek természetes halhatatlanságának elmélete még a modern világban is fennmaradt. Könyvek, filmek, tévéprogramok folyamatosan erősítik azt a gondolatot, hogy amikor meghalunk, egyszerűen átmegyünk egy másik tudatos állapotba. Sajnos sok keresztény szószékről is hirdetik ezt a tévedést. Még a tudomány is bekapcsolódott. Az Egyesült Államokban működik egy alapítvány, egy technológiát próbálnak kifejleszteni, aminek a segítségével – az állításuk szerint – kapcsolatba lehet lépni a halottakkal, akiket az anyagi léten túl élőknek hisznek. Elterjedt ez a tévedés, így egyáltalán nem lehet meglepő, hogy döntő szerepe lesz az emberiség történelmének végső eseményeiben.

A kultúránkban milyen különböző úton-módon jelentkezik ez a hazugság? Miért kell Isten Igéjére hagyatkoznunk, nem pedig arra, amit talán az érzékeink sugallnak?

A BŰN KÖVETKEZMÉNYEI

1Móz 3:7-19 és Róm 5:12 szerint milyen fő következményei lettek a bűnnek?

Évát lenyűgözte a kígyó meggyőző beszéde, és nem látta előre, hogy milyen messze ható következményekhez vezet majd az út, amire rálépett. Önmagában még nem volt annyira jelentős az, hogy evett a tiltott gyümölcsből, mint amit ez a tette jelképezett. Engedetlenségének kinyilvánításával az Isten iránti hűségét törte meg, Sátán lett az új szövetségese. 1Mózes 3. fejezete írja le Ádám és Éva bukását és annak letragikusabb következményeit. A teológiai szempont: mindkettőjükön eluralkodott a *teofóbia* (félelem Istentől), ezért rejtőztek el előle (1Móz 3:8). Pszichológiai és szociológiai szempontból úgy értékelhetjük, hogy szegyenükben egymást kezdték hibáztatni (1Móz 3:7, 9-13). Fizikai vonatkozás: verejtékezés, fájdalom, végül halál (1Móz 3:16-19). Ökológiai hatás: a természet világában megindult a romlás (1Móz 3:17-18). Az Éden kertje többé már nem az a gyönyörű, kellemes hely volt, mint korábban. „Amikor Ádám és társa a lankadt virágokban és hulló falevelekben a pusztulás első jeleit látta, jobban gyászolt, mint ahogy most gyászolják az emberek a halottaikat. A törekeny, érzékeny virágok halála valóban okot adott a fájdalomra, de amikor a hatalmas fák elhullatták leveleiket, ez a kép élénken emlékeztette őket arra a rideg valóságra, hogy minden élő sorsa a halál” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 36. o.). Ádám és Éva nem halt meg azonnal, vagyis nem ért azonnal véget az életük, de aznap megkapták halálos ítéletüket. Az Úr így szólt Ádámhoz: „*Arcod veritékével egyed kenyeredet, míg nem visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te, és ismét porrá leszel*” (1Móz 3:19, ÚRK). A bűneset valóban tragikus következményeket zúdított az egész emberiségre. „*Azért ahogyan egy ember által jött be a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenki vétkezett*” (Róm 5:12, ÚRK) – magyarázza Pál apostol.

Szomorú és fájdalmas, hogy ma mi éppen úgy szenvedjük az Édenben történtek következményeit, mint minden ember a korszakokon át. Hálásak lehetünk, hogy Jézus és a keresztség miatt reményünk van az örök életre egy olyan világban, ahol soha többé nem üti fel a fejét a bűn!

Éva tragikus tapasztalatán gondolkodva milyen tanulságokat szűrhetünk le magunknak a saját bűnös tetteink következményeit illetően?

AZ ELSŐ EVANGÉLIUMI ÍGÉRET

Minek a reménye csillan fel az egész emberiség számára 1Móz 3:15, 21 verseiben?

1Mózes 3. fejezete írja le azt a rettenetes tragédiát, ami a bűneset után szakadt a világra. Minden megváltozott. Ádám és Éva látta a különbséget az addigi világ és aközött, amivé lett. Kétségbeesésük és csüggedésük idején azonban Isten biztosította őket a jelenre nézve és reményt adott nekik a jövőre. Először is a messiási remény kifejezésével átkot mondott a kígyóra: „*Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: ő a fejedre tapos, te pedig a sarkát mardosod*” (1Móz 3:15, ÚRK) – jelentette ki az Úr. Az „*ellenségeskedés*” (*eybáh*) szó nemcsak a jó és a rossz közötti, hosszan tartó küzdelemre utal, hanem a bűnnel szembeni ellenérzésre is, amit Isten kegyelme plántált az ember gondolataiba. Természetünkből adódóan teljes mértékben bűnössé (Ef 2:1, 5) váltunk, „*a bűn szolgálói*” (Róm 6:20) lettünk. Azonban ellenségeskedést kelt bennünk Sátánnal szemben Krisztus kegyelme, amit minden ember szívébe elültet. Ez az „*ellenségeskedés*”, az Édenből származó isteni ajándék teszi lehetővé, hogy elfogadjuk az üdvözítő kegyelmet. A megtérést kiváltó kegyelem és a megújító erő nélkül az emberiség a mindig parancsolni kész Sátán, a kígyó fogságában maradna. A következőkben az Úr egy állatáldozattal szemléltette a messiási ígéretet (lásd 1Móz 3:21). „Amikor Isten konkrét utasításai szerint Ádám bűnért való áldozatot mutatott be, az számára a lehető legfájdalmasabb szertartás volt. Kezét fel kellett emelnie, hogy kioltson egy életet, amit csak Isten adhat, így kellett áldozatot adnia a bűnért. Ekkor látott halált először. Amint vérző, haláltusában vergődő áldozatára nézett, hit által előre kellett tekintenie Isten Fiára, aki helyettes halált hal az emberért, az Ő előképe volt ez az áldozat” (Ellen G. White: *The Story of Redemption*. 50. o.).

Mit tanítanak 2Kor 5:21 és Zsid 9:28 versei arról, amit Isten először az Édenben jelentett ki?

Ádám és Éva abban a tudatban hagyta el az Éden kertjét, hogy végül majd meg fognak halni (1Móz 3:19, 22-24). Azonban nem mezítelenül és nem is a maguk gyártotta fügefalevél leplekben (1Móz 3:7) távoztak. Isten „*bőr ruhákat*” készített nekik, még fel is öltöztette őket (1Móz 3:21), igazsága palástjának szimbólumaként (lásd Zak 3:1-5; Lk 15:22). Tehát Isten már akkor, kezdettől, az Édentől fogva kinyilatkoztatta az evangéliumot az emberiségnek.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Kísértés és bukás” c. fejezet, 26-36. o.; „A megváltás terve” c. fejezet, 37-44. o.; *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, „A jó és gonosz tudása” c. fejezet, 20-24. o.

Az utóbbi években vizsgálják az úgynevezett „halálközeli élményeket”. Emberek „meghalnak”, vagyis leáll a szívük és a lélegzésük, azonban később felélednek, majd fantasztikus történeteket mesélnek arról, hogy lebegtek a lét más formáiban és találkoztak egy fényes lényvel. Némelyek rég meghalt rokonaikat is látni vélték. Sokan, még keresztények is, ha nincsenek tisztában az igazsággal a halállal kapcsolatban, elhiszik, hogy ezek a történetek bizonyítják a lélek halhatatlanságát. Azonban (és ez legyen a legvilágosabb figyelemztetés: valami nem stimmel) a legtöbben, akik ezt tapasztalták, állítják, hogy a halálközeli élmény során vigasztaló szavakat mondott nekik az a lelki természetű lény, akivel találkoztak. Beszél a szeretetről, a békéről és a jóságról, de a Krisztusban nyerhető megváltásról, a bűnről és az ítéletről semmit nem hallottak tőle. Amikor állítólag megízlelték a keresztény túlvilágot, vajon ezzel együtt nem kellett volna legalább egy keveset kapniuk a legalapvetőbb keresztény tanításokból? E tapasztalatok üzenete leginkább a New Age dogmára hasonlít, ez magyarázhatja, hogy sok esetben ezek az emberek utána kevésbé hajlanak a kereszténység felé, mint mielőtt „meghaltak”. Továbbá miért nem kapott semmiféle keresztény teológiai üzenetet egyetlen keresztény sem, akinek meggyőződése, hogy halálközeli élménye a keresztény mennyország előíze volt, viszont erős dózis érte a New Age érzélgősségéből? A válasz az, hogy ugyanaz csapta be őket, mint aki Évát is megtévesztette az Édenben, méghozzá ugyanezzel a hazugsággal (lásd a 11. tanulmányt).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan mutatja be Ádám és Éva esete, hogy Isten megbocsátása nem feltétlenül fordítja vissza a bűn következményeit? Miért igen fontos ezt mindig észben tartani?
- 2) A jó és a gonosz tudásának a fája az ellenség által „megbabonázott terület” volt Ádám és Éva számára. Bennünket milyen „megbabonázott területek” csábítanak?
- 3) Sátán megpróbálja elhitetni Isten népével, hogy „Krisztus kívánalmi kevésbé szigorúak, mint azt korábban hitték, és a világhoz való hasonulással nagyobb lehet a hatásuk a világiakra” (Ellen G. White: *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*. 474. o.). Mit kell tennünk, nehogy ebbe a ravasz csapdába essünk?

REMÉNYIK SÁNDOR: SZIVÁRVÁNY

A párában, a vízesés felett,
Halványan, mint egy álom,
És testetlenül, mint egy lehelet:
Az örökifjú szivárvány lebeg.

Megrokkannak a sziklák, a hegyek,
A kő mállik, az erdők sírba térnek,
Új medret tör a patak magának,
S a régít testálja a feledésnek.
Megőszül a világ.

De a szivárvány mindig egy marad
S színei meg nem fakuló csodák.
Örökifjan és egyformán lebeg,
Halványan, mint egy álom
És testetlenül, mint egy lehelet...

II.
Minden lélekben van egy kis szivárvány,
Kis csapóhíd, amelyet lebocsát,
Hogy egy más lélek átjöhessen rajta, -
Ennek a hídnak hídpillére nincsen,
Ezt a hidacskát csak az Isten tartja.
Az Isten, aki a szívekbe lát.

Megérteni az emberi természetet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:24-27; 2:7, 19;

1Királyok 2:10; 22:40; Prédikátor 12:1-9; Máté 10:28

„Ekkor megformálta az ÚR Isten az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élő lélekké” (1Móz 2:7, ÚRK).

Nem csupán az Éden kertjében volt feszültség Isten szava – „bizony meghalsz” (1Móz 2:16-17) – és Sátán hamis ígérete között, hogy „Bizony nem haltok meg” (1Móz 3:4), ez az egész történelmen át visszhangzik.

Sokan próbálják összeegyeztetni Sátán állítását Isten Igéjével. Szerintük a „bizony meghalsz” figyelmeztetés csak a mulandó fizikai testre vonatkozik, míg a „Bizony nem haltok meg” ígéret utalás a halhatatlan lélekre.

Ez a megközelítés azonban nem helytálló. Vajon lehetséges volna összhangba hozni Isten és Sátán ellentétes szavait? Létezik halhatatlan lélek, ami túléli a fizikai test halálát és tudatánál van? Számos filozófiai, sőt tudományos magyarázatot próbáltak már adni ezekre a kérdésekre, azonban a Biblia talaján álló keresztényekként világosan kell látnunk, hogy egyedül a Mindenható Isten ismer minket igazán, Ő, aki megteremtett bennünket (lásd Zsoltár 139). Ezért csak az Igében, a Szentírásban találhatunk választ ezekre a döntően fontos kérdésekre.

Ezen a héten megvizsgáljuk, milyen meghatározást ad az Ószövetség az emberi természetre és a holtak állapotára vonatkozóan.

„ÉLŐ LÉLEK”

1Móz 1:24-27 és 2:7, 19 versei alapján milyen hasonlóságokat és különbségeket látunk az állatok és az emberek megteremtése között? Mit tudhatunk meg 1Móz 2:7 verséből az ember természetéről?

Mózes első könyvének beszámolójában az áll, hogy a teremtés hetének hatodik napján az Úr életre hívta a szárazföldi állatokat és az első emberpárt (1Móz 1:24-27). Megtudjuk, hogy „az ÚR Isten mindenféle mezei vadat és mindenféle égi madarat formált a földből” (1Móz 2:19, ÚRK), valamint „megformálta... az embert a föld porából” (1Móz 2:7, ÚRK). Az állatokat és az embert is egyaránt „a föld porából” teremtette Isten, az ember megformálása azonban két fő dologban is eltért az állatokétól. Először is Isten megformázta az embert, majd „az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény” (1Móz 2:7, RÚF). Fizikai test volt, mielőtt életre kelt. Másodszor pedig Isten az embert – a férfit és a nőt is – a maga képére és hasonlatosságára teremtette meg (1Móz 1:26-27). 1Móz 2:7 elmagyarázza: Ádám úgy alakult át „élőlényé” (héberül *nefes hajjah*), vagy „élő lélekké”, hogy Isten „az élet leheletét lehelte” (RÚF) a testébe. Ez azt jelenti, hogy egyikünknek *sincs* a testünktől függetlenül létező lelke, hanem mindannyian „élő lelkek”, vagyis „élőlények” vagyunk. Nem bibliai gondolat, hanem pogány eredetű az az állítás, miszerint a „lélek” tudattal rendelkező entitás, ami az emberi testtől külön is létezhet. Az ember természetének ismerete megóv attól, hogy elfogadjuk a széles körben elterjedt képzetet (miszerint létezik anyagtól független lélek) és az erre a hiedelemre épült megannyi veszélyes tévedést. Nincs az embernek tudattal rendelkező, a lénye egészétől külön is létező, izolált része. Isten „megrendítően csodálatos” (Zsolt 139:14, ÚRK) módon teremtett meg bennünket, és nem szabad találgatásokba bocsátkoznunk azon túl, amit a Szentírás ténylegesen mond erről a konkrét kérdérről. Valójában nemcsak az életnek a mibenléte rejtély (a tudósok még ma sem képesek egyetértésre jutni abban, hogy pontosan mit jelent az élet), hanem ennél is titokzatosabb az, hogy mi is a tudatosság. Hogyan képes a fejünk, az agyunk néhány fontnyi súlyú anyagi szövete (sejtek és kémiai anyagok) tárolni és létrehozni olyasmit, ami nem anyagi természetű, mint például a gondolatok és az érzelmek? Akik tanulmányozzák ezt a fogalmat, elismerik, hogy valójában nem tudjuk.

Az élet fantasztikus csoda. Miért kell örülnünk nemcsak ennek az ajándéknak, hanem az örök életnek is, ami még hatalmasabb csoda?

„AMELY LÉLEK VÉTKEZIK, ANNAK KELL MEGHALNIA”

Hogyan segítenek Ez 18:4, 20 és Mt 10:28 versei megérteni a lélek jelentését?

Bűnös világunkban az emberi élet törékeny és múlandó (Ézs 40:1-8). Semmi nem lehet örök, amit megfertőzött a bűn. *„Azért ahogyan egy ember által jött be a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenki vétkezett”* (Róm 5:12, ÚRK). A bűn természetes következménye a halál, ami itt érint minden életet. A Bibliai két fontos dolgot megfogalmaz ezzel a kérdéssel kapcsolatban. Az egyik, hogy emberek és állatok egyaránt meghalnak, erről Salamon király is írt: *„Az emberek fiainak sorsa hasonló az oktalán állat sorsához: ugyanúgy végzik. Éppúgy meghal az egyik, mint a másik, és ugyanaz az éltető lehelet van mindegyikben, az embernek pedig nincs nagyobb méltósága az oktalán állatoknál... Mindegyik ugyanarra a helyre kerül: mindegyik porból való, és mindegyik porrá lesz”* (Préd 3:19-20, ÚRK).

A másik az, hogy az ember létezése megszűnik fizikai halálakor, attól fogva nem élő lélek (héberül *nefes*). 1Móz 2:16-17 versében Isten figyelmeztette Ádámot és Évát: ha vétkeznek azzal, hogy esznek a jó és a gonosz tudása fájáról, meg fognak halni. Ez a figyelmeztetés visszhangzik Ez 18:4, 20 verseiben is: *„Amelyik lélek vétkezik, annak meg kell halnia”* (ÚRK)! Ebből a kijelentésből két fő dolog következik. Az egyik, hogy mivel minden ember bűnös, mindannyian az öregedés és a halál elkerülhetetlen folyamata alá esünk (Róm 3:9-18, 23). A másik következtetés pedig az, hogy e bibliai elv miatt tarthatatlan az a népszerű felfogás, miszerint a lélek természetes módon halhatatlan lenne. Amennyiben a lélek halhatatlan volna és a halál után valamilyen más tartományban tovább élne, végeredményben nem is halnánk meg igazán, ugye? Viszont a halál dilemmájára a bibliai megoldást nem a testtől függetlenül létező lélek jelenti, ami vagy a Paradicsomba, vagy a purgatóriumba, vagy a pokolba jut, hanem a Krisztusban meghaltak végső feltámadása. Amint Jézus mondta az élet kenyeréről szóló beszédében: *„...aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen, és feltámasszam az utolsó napon”* (Jn 6:40, ÚRK).

Miért meghatározó egész hitünk szempontjából a második advent biztos volta - amit Krisztus első eljövele garantal? Végére is mi haszna lenne az első adventnek a második nélkül? Krisztus visszatérésének ígérete nélkül miben reménykedhetnénk?

A LÉLEK VISSZATÉR ISTENHEZ

Milyen különbséget látunk 1Móz 2:7 és Préd 12:1-9 szakasza között? Hogyan segítenek ezek a versek jobban megérteni az ember természetét és a halál állapotát? Lásd még 1Móz 7:22!

Amint már láttuk, a Biblia tanítása szerint az ember lélek (1Móz 2:7), és a test halálakor megszűnik a lélek létezése (Ez 18:4, 20).

Tehát mi a helyzet a „lélekkel”? Vajon nem marad tudatos a test halála után is? Sok keresztény így hiszi, és nézetüket Préd 12:9 versének idézésével próbálják igazolni: *„a por földdé lenne, mint azelőtt volt, a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta”* (ÚRK). Ez a kijelentés azonban nem utal arra, hogy a halottak lelke tudatos maradna Isten színe előtt.

Préd 12:1-9 szakasza drámai leírást ad az öregedés folyamatáról, ami a halállal tetőzik. A 9. vers úgy utal a halálra, mint az 1Móz 2:7 versében említett teremtési folyamat visszafordulására. Amint már megállapítottuk, a teremtés hetének hatodik napján *„megformálta az ÚR Isten az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élő lélekké”* (ÚRK). Préd 12:9 verse pedig úgy szól, hogy *„a por földdé lenne, mint azelőtt volt, a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta”* (ÚRK). Tehát az élet lehelete visszatér Istenhez, amit Ő Ádám orrába lehelt és amit a többi embernek is biztosít, vagyis az egyszerűen nem áramlik többé belé és át rajta.

Azt is észben kell tartanunk, hogy Préd 12:9 verse minden ember halálának folyamatára vonatkozik, az igazak és a gonoszok közötti különbségtétel nélkül. Amennyiben az összes halott állítólagosan létező lelke öntudatos állapotban van Isten színe előtt, akkor a gonoszok lelke is Istennél volna? Ez a gondolat nem áll összhangban a Szentírás egészének tanításával. Az emberek és az állatok halálának menete megegyező (Préd 3:19-20). A halál tehát nem más, mint az, amikor megszűnik az élőlények létezése. A zsoldáros így fogalmaz: *„Ha elfordítod arcodat, megrémülnek; ha elveszed lelküket, kimúlnak, és újra porrá lesznek”* (Zsolt 104:29, ÚRK).

Gyakran mondjuk, hogy a halál az élet része. Ez miért nem helytálló? A halál az élet ellentéte, ellensége. Milyen reményt kínál a következő vers? *„Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál”* (1Kor 15:26).

„A HALOTTAK SEMMIT NEM TUDNAK”

Mit árulnak el Jób 3:11-13, Zsolt 115:17, 146:4 és Préd 9:7, 12 versei a halottak állapotáról?

Néhány bibliakommentár írójának az érvelése szerint költői a nyelvezete ezeknek a szakaszoknak (Jób 3:11-13; Zsolt 115:17; 146:4; Préd 9:7, 12), ezért nem alkalmasak a holtak állapotának meghatározására. Igaz, hogy a versek lehetnek homályosak, könnyen félreérthetők, ez azonban nem vonatkozik az utalt szakaszokra, amelyek egészen világosak, a bennük közölt elvek tökéletes összhangban állnak az Ószövetség tanításaival ebben a témában.

Jób könyve 3. fejezetében a sokat szenvedett pátriárka azon bánkódik, hogy megszületett. (Sötétebb pillanatokban ugyan ki ne kívánta volna, hogy bár csak meg se született volna?) Jób úgy fogalmaz, hogy ha születésekor meghalt volna, akkor aludna és nyugalma lenne (Jób 3:11, 13). A 115. zsoltár rámutat, hogy a halottak a csendesség helyén vannak: „Nem a meghaltak dicsérik az Urat” (17. vers). Ez aligha hangzik úgy, mintha a hűséges (és hálas) halottak a mennyben imádnák Istent. A 146. zsoltár szerint a halállal megszűnik az ember agyi tevékenysége: „Eltávozik a lelke, visszatér a földbe, és még azt nap semmivé lesznek terveit” (4. vers, ÚRK). A halál pillanatának tökéletes bemutatását látjuk ebben a bibliai versben.

A prédikátor könyve 9. fejezete még hozzáteszi, hogy „a halottak semmit nem tudnak” (7. vers), a sírban „nem lesz cselekvés, megfontolás, tudás és bölcsesség” (12. vers, ÚRK). Ezek a kijelentések megerősítik a Biblia tanítását, miszerint a halottak nincsenek öntudatuknál. Ne rémítse meg a keresztényeket az a bibliai tanítás, hogy a halál öntudatlan állapot! Először is, akik üdvösség nélkül halnak meg, nem örökké égő pokolba kerülnek és nem is a purgatóriumba egy bizonyos időre. Másodszor pedig hatalmas jutalom vár azokra, akik Krisztusban haltak meg. Nem csoda, hogy „A hívó emberek számára a halál csak egy röpké pillanat és nincs nagy jelentősége... A keresztények számára a halál csak elalvás, egy pillanatnyi csendesség és sötétség. A Krisztussal való élet Istenben elrejtett élet. »Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelen, akkor majd ti is Ővele együtt, megjelentek dicsőségben« (Kol 3:4)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 694. o.).

PIHENNI AZ ŐSATYÁKKAL

Mit tudhatunk még meg a halálról 1Móz 25:8, 2Sám 7:12, 1Kir 2:10 és 22:4 verseiből?

Az Ószövetség többféleképpen is érzékelteti a halál és a temetés fogalmát. Az egyik, amikor az elhunytat az övéi mellé temetik („*takarították az ő népéhez*”), mint Ábrahám, aki „*meghalt jó vénségben, öregen és betelve az étellel, és elődei mellé temették el*” (1Móz 25:8, ÚRK). Mózes és Áron is a „*népéhez takarítottott*” (5Móz 32:50, ÚRK).

Mit tudhatunk meg a holtak állapotáról abból, hogy jó és rossz királyok ugyanoda jutottak halálukkor (lásd 2Kir 24:6; 2Krn 32:33)?

A halálra vonatkozó másik megfogalmazás az, hogy az ember „*elalszik az atyáival*”. Dávid király haláláról azt írja a Biblia, hogy „*elaludt... az ő atyáival, és eltemették a Dávid városában*” (1Kir 2:10). Ugyanezt a szófordulatot találjuk számos más izraelita király esetében, akár hűséges, akár rossz uralkodók voltak.

Az atyákkal való elalvás fogalmával kapcsolatban legalább három jelentős elemre rámutathatunk. Az első az a gondolat, hogy előbb-utóbb eljön az idő, amikor nekünk is meg kell pihennünk fáradságos munkáinktól és szenvedéseinktől. Továbbá nem mi vagyunk az elsők és egyetlenek, akik végighaladnak ezen a nem kívánt úton, hiszen előttünk jártak az atyáink. A harmadik gondolat az, hogy mivel az övéi mellé temetik el az embert, nincs egyedül, még a halál öntudatlan állapotában is együtt marad velük. A modern, individualista kultúrákban ezt talán nem tartják fontosnak, de az ókori világban igen nagy jelentőséget tulajdonítottak ennek. A Krisztusban meghaltakat el lehet temetni a szeretteik közelében, viszont semmiféle kommunikáció nem lesz közöttük. Öntudatlan állapotban maradnak egészen addig a dicsőséges napig, amikor mély álmukból feltámadnak, hogy újból találkozzanak Krisztusban meghalt szeretteikkel.

Képzelnék el, milyen lenne, ha a halottak tényleg tudnának arról, hogy milyen itt az élet, mindent látnának, főként a szeretteiket, akik rettenetesen szenvednek a haláluk után! Miért vigasztaló tehát az élők számára az, hogy a halottak valójában alszanak?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „Az első nagy család” c. fejezet, 457-472. o.

Akit elaltattak már műtét előtt, kaphatott némi fogalmat arról, hogy milyen lehet a halottaknak, viszont az ember agya még altatásban is működik. Képzeljük el a halált, amikor teljesen leáll az agytevékenység, minden! Abban a pillanatban lecsukódik a szemük, és vagy Jézus második adventje, vagy pedig a millennium utáni visszatérése lesz a következő, amiről majd tudomásuk lesz (lásd Jel 20:7-15). Egészen addig nyugszik minden halott, igazak és gonoszok egyaránt, és ez az idő, amit az élők nagyon hosszúnak tartanak, a halottaknak egy szempillantásnyinak tűnik. Az élők számára hosszú, a halottaknak viszont csak egy pillanat.

„Ha igaz volna az, hogy amikor az ember meghal, lelke azonnal a mennybe jut, akkor joggal kívánhatnánk inkább a halált, mint az életet. E hiedelem nyomán sokan vetnek véget életüknek. Amikor bajok, kétségek, csalódások vesznek erőt az emberen, könnyűnek tűnhet elválni az élet könnyen szakadó fonalát és elszökni a boldogság honába” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 463. o.).

„A Szentírásban nem találunk olyan kijelentést, hogy az igazak jutalmukat, a gonoszok pedig büntetésüket a halálukkor kapják meg. A pátriárkáktól és a prófétáktól nem maradt fenn ilyen kijelentés. Krisztus és az apostolai még csak nem is céloztak erre. A Biblia világosan tanítja, hogy a halottak nem mennek azonnal a mennybe. Azt olvassuk, hogy alszanak a feltámadásig (1Thessz 4:14; Jób 14:10-12)” (i. m. 471. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan kaphatunk képet a halálról annak a bibliai fogalomnak a révén, hogy az ember egy teljes, oszthatatlan egység, csak életében rendelkezik öntudattal?
- 2) A világ belekerült a lélek halhatatlansága gondolatának a bűvkörébe, aminek számtalan következménye lett. Miért különösen fontos tehát a holtak állapotával kapcsolatos üzenetünk? Mi a magyarázata annak, hogy még a keresztények között is olyan erős ellenállást tapasztalunk azzal szemben, ami valójában csodálatos tanítás?
- 3) A holtak állapotának ismerete hogyan véd meg bennünket olyasmitől, ami esetleg „megjelenik” a szemünk előtt? Vagyis miért nem mindig hihet az ember annak, amit lát, főként ha egy meghalt rokon szellemét véli látni? Talán már hallhattunk ilyesmiről.

PHIL BOSWANS: AMIBEN TÖNKREMÉSZ

Ember, már az egész múltad ott a válladon,
és te még a jövődet is ráterheled?
Vigyázz, túl nehéz!
Az életet adagokban kapod,
24 órában mérve.
(Nem 24 órában mérsz?)
Miért kell hát minden egyszerre?
Nem erre vagy teremtve.
Ebben tönkremész.
Változtass!

Reménység az Ószövetségben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jób 19:25-27; Zsoltárok 49; 71;
Ézsaiás 26:14, 19; Dániel 12; 1Timóteus 6:16

„Hit által áldozta volna fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és az egyszülöttjét vitte áldozatul, ő, aki az ígéreteket kapta... Arra számított, hogy Isten a halálból is képes feltámasztani, ezért vissza is kapta őt, mintegy előkép gyanánt” (Zsid 11:17, 19, ÚRK).

Az ószövetségi reménység nem a lélek halhatatlanságának görög elképzeléseiben gyökerezik, hanem a holtak végső feltámadásának bibliai tanításában.

Mégis hogyan lehet újból életre kelteni a már nem létező emberi testet, amit elhamvasztottak, vagy másképpen enyészett el? Miként nyerheti vissza azonosságát, létét az, aki talán már évszázadokkal, évezredekkel ezelőtt meghalt?

Ezek a kérdések vezetnek az élet titkáról való elmélkedéshez. Életben vagyunk, élvezzük az életet, amivel Isten nap mint nap kegyelmesen megajándékoz. Nem vagyunk tisztában az élet keletkezésének természetfeletti mikéntjével, de azt tudjuk, hogy kezdetben Isten az Ige hatalma által hozott elő életet az élettelenből (1Mózes 1; Zsolt 33:6, 9). Tehát ha először teremtetett életet a semmiből (latinul *ex nihilo*) a földön, miért kételkednénk abban, hogy képes újjáteremteni az ember életét és visszaadni eredeti identitását?

Ezen a héten arról fogunk elgondolkodni, hogyan bontakozott ki a végső feltámadás fogalma az ószövetségi időkben. Főként Jób kijelentéseire, néhány zsoltárra, valamint Ézsaiás és Dániel próféciaira összpontosítunk majd.

„ÉN MAGAM LÁTOM MEG ŐT”

Olvassuk el Jób 19:25-27 szakaszát, majd vessük össze Jn 1:18 és 1Tim 6:16 verseivel! A pátriárka mikorra várta, hogy meglátja Istent, és milyen körülmények között?

Az élet nem igazságos. Akkor látjuk ezt leginkább, amikor „jó emberek” szenvednek, miközben „gonoszoknak” jól megy a soruk (lásd Zsolt 73:12-17; Mal 3:14-18). Például Jób „feddhetetlen, igaz, istenfélő volt, és került a rosszat” (Jób 1:1, ÚRK), Isten mégis hagyta, hogy Sátán többféle végzetes csapást is mérjen rá. Fizikailag: a testét fájdalmas fekélyek gyötörték (Jób 2:1-8). Anyagilag: nyájainak, vagyonának nagy részét elveszítette (Jób 1:13-17), meghaltak a háza népéhez tartozó szolgálói, sőt a saját gyerekei is (Jób 1:16, 18-19). Érzelmileg: olyan barátok vették körül, akik korholták, hogy vétkeit be nem valló bűnösneként mindazt meg is érdemli, ami rászakadt (Jób 4; 5; 8; 11 stb.). Még a felesége is kifakadt: „Erősen állsz-e még mindig a te feddhetetlenségeden? Átkozd meg Istent, és halj meg” (Jób 2:9, ÚRK)!

Jób mit sem tudott arról, hogy ő lett az Isten és Sátán közötti mély, kozmikus küzdelem epicentruma. A gyötrelmeitől lesújtva azon bánkódott, hogy miért kellett megszületnie, azt kívánta, bárcsak meg se született volna (Jób 3. fejezet). Úgy képzelte, hamarosan vége az életének, de rendületlenül bízott abban, hogy nem a halálé lesz az utolsó szó. Erős meggyőződéssel jelentette ki, hogy miután meghal, Megváltója egy nap majd megáll felette, és „testemben látom meg Istent” (Jób 19:25-27, ÚRK). „Ebben félreérthetetlenül felvillan a feltámadás gondolata” (*The SDA Bible Commentary*. 3. köt. 549. o.).

Nagyszerű reménység a rettenetes tragédiák közepette! A betegséggel, fájdalommal, anyagi összeomlással, társadalmi megvetéssel és érzelmi összetörtséggel küzdő Jób még akkor is képes volt előre tekinteni arra a napra, amikor majd feltámad a halálból és megláthatja szeretett Megváltóját! A pátriárkának a feltámadásra vonatkozó kijelentése ugyanolyan bizonyossággal volt teljes, mint ahogy évszázadokkal később Márta fordult Jézus-hoz: „Tudom, hogy [Lázár] feltámad a feltámadáskor az utolsó napon” (Jn 11:24). Jóbnak is hittel kellett igényelnie ezt az ígéretet, mint Mártának, aki aztán nem sokkal később hatalmas tapasztalatot is szerzett, és ez alátámasztotta hitét.

Hogyan tanulhatunk meg bízni Istenben az élet vérlázító igazságtalanságai között is?

A HALÁL KEZÉBŐL

Olvassuk el a 49. zsoltárt! Miért volt olyan biztos a zsoltáros a végső fel-támadásában (Zsolt 49:16), szemben azokkal, akik bizonyosság nélkül elvesznek (Zsolt 49:7-15)?

A 49. zsoltár említést tesz azoknak a hamis bizodalmaról, „*Akik gazdagságukban bíznak, és nagy vagyonukkal dicsekesznek*” (Zsolt 49:7), „*földjüket magukról nevezik el*” (Zsolt 49:12, ÚRK), akik csak magukkal tesznek jót (Zsolt 49:19). Úgy tesznek, mintha örökre megmaradnának a házaik, mint ahogy a dicsőségük is (Zsolt 49:12, 18). Balgán meglepedkeznek arról, hogy dicsőségük szertefoszlik, ők maguk is elvesznek, hasonlóan az állatokhoz (Zsolt 49:13). „*Mint a juhok, úgy kerülnek a sírba, a halál legelteti őket... Alakjukat elemészti a sír, nem lesz lakásuk*” (Zsolt 49:15, ÚRK).

Jób évszázadokkal korábban kijelentette: „*Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda vissza*” (Jób 1:21; vö. 1Tim 6:7). A zsoltáros rámutat, hogy a bolondok és a bölcsek egyaránt meghalnak, „*és gazdagságukat másoknak hagyják*” (Zsolt 49:11).

Viszont alapvető a különbség közöttük. Egyik oldalon vannak a bolondok, akik elvesznek, noha a saját múlandó javaikkal és teljesítményeikkel próbálják biztosítani magukat. Velük szemben a bölcsek az emberi történelem folyamán és a halál fogságán túllátva a szemüket a fényes jutalomra szegezik, amit Isten tart fenn a számukra (1Pt 1:4). A zsoltáros ilyen gondolati megközelítéssel, bízva mondja el: „*De Isten engem kivált a holtak hazájából, és magához fog venni*” (Zsolt 49:16, RÚF).

Az ószövetségi reménységgel összhangban ez a kijelentés nem azt sugallja, hogy a zsoltáros lelke a halála idején azonnal a mennybe röppenne. Eyszerűen azt fejezi ki, hogy nem marad örökre a sírban. Eljön majd az idő, amikor Isten megszabadítja a halálból és a mennybe viszi.

Ez is a jövőbeli feltámadás biztos voltát mutatja be, most pedig reményt, bizonyosságot és tartalmat hoz az életünkbe. A bölcsek jutalma tehát összehasonlíthatatlanul nagyszerűbb annál, mint amit rövid életük alatt a balgák felhalmozhatnak maguknak, ráadásul örökre megmarad.

Mi mindenben láttuk már, hogy hiábavaló az embernek a gazdagságában vagy a teljesítményeiben bízni? Hogyan védhet meg ettől a hibától, ha a keresztre figyelünk?

„A FÖLD MÉLYSÉGÉBŐL”

Olvassuk el a 71. zsoltárt! Mire utalt a zsoltáros, amikor kérte Istent, hogy hozza fel „a föld mélységéből” (Zsolt 71:20)?

A 49. zsoltár meghatározó módon fejezi ki a feltámadás reményét, szemben a vagyoni bizalommal. A 71. zsoltár írója Istennél keres biztonságot és reményt, amikor ellenségek veszik körül, hamisan vádolják és azt állítják, hogy Isten elhagyta (Zsolt 71:10-11).

A megpróbáltatások idején Dávid vigaszt és bizonyosságot nyer, mert felidézi, hogyan viselte gondját Isten a múltban. Először is tudja, hogy Ő tartotta meg születésétől fogva, Ő hozta elő anyja méhéből (Zsolt 71:6). Azt is kijelenti, hogy ifjúságától kezdve az Úr tanította (Zsolt 71:17).

A zsoltáros könyörög, mint aki biztosan tudja, hogy mindig Isten volt a sziklája, az erőssége: „Légy sziklaváram, ahova menekülhessek szüntelen” (Zsolt 71:3). „Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem” (Zsolt 71:9)! „Oh Isten, ne távozzál el tőlem! Én Istenem, siess segítségemre” (Zsolt 71:12)! „Sok bajt és nyomorúságot láttattál velem, de ismét megelevenítesz, és a föld mélyéből is újra fölhozol engem” (Zsolt 71:20, ÚRK) - fúzi még hozzá.

A „föld mélyéből” kifejezés érthető szó szerint, utalásként Dávid jövőbeli, fizikai feltámasztására. A szövegösszefüggés azonban talán inkább a zsoltáríró mély depresszióját érzékelteti egy hasonlattal: mintha el akarná nyelni a föld (vö. Zsolt 88:6; 130:1). Elmondhatjuk tehát, hogy ez „elsősorban képletes kifejezés, ugyanakkor céloz a testi feltámasztásra is” (Andrews Study Bible megjegyzése Zsolt 71:20 verséhez, 726. o.).

Végeredményben fontos belekapaszkodni abba, hogy legyünk bármilyen helyzetben, Isten ott van, gondoskodik rólunk. Végül soron a reménységünk nem erre az életre, hanem az eljövendőre összpontosul, az örök életre, amire majd Jézus feltámaszt visszaterésakor.

Mindenkinek vannak rettenetesen elkeseredett pillanatai. Mit változtat ilyenkor, ha felidézünk, ahogyan korábban segített az Úr tovább küzdeni hittel, még ha Ő távolinak tűnt is?

„MEGELEVENEDNEK HALOTTAID”

Olvassuk el Ézs 26:14 és 19 verseit! Mi a különbség a végleg elveszők (Ézs 26:14; lásd még Mal 4:1) és azok között, akik örök életre jutnak (Ézs 26:19)?

Ézsaiás próféta könyve bemutatja az éles ellentétet Isten fensége és az ember törekenysége között (lásd Ézsaiás 40. fejezet). Mi olyanok vagyunk, mint a megszáradó fű és a hervadó virág, Isten beszéde azonban örökre megmarad (Ézs 40:6-8). Bűnösök vagyunk, ám Isten üdvözítő kegyelme elérhető minden ember számára, még azoknak a pogányoknak is, akik elfogadják szövetségét és megtartják a szombatot (Ézsaiás 56. fejezet).

Ézsaiás próféta könyve jelentősen kitágítja a feltámadás reményét. A feltámadásra tett korábbi bibliai utalásokat inkább személyes nézőpontból fogalmazták meg (Jób 19:25-27; Zsolt 49:16; 71:20), míg Ézsaiás próféta szavai nemcsak önmagára, hanem a hívők szövetségi közösségére is vonatkoznak (Ézs 26:19).

Ézsaiás 26. fejezete szembeállítja a gonoszok és az igazak sorsát. Egyik oldalon a gonoszok halottak maradnak, nem kelnek életre többé, legalábbis a „második halál” (Jel 21:8) után már nem. Teljesen megsemmisülnek, az emlékezetük is elvész örökre (Ézs 26:14). Ez a szakasz is hangsúlyozza azt a tanítást, hogy nem létezik a halál után a testet túlélő lélek vagy szellem. Az Úr kijelentette a gonoszok jövőbeli, végső pusztulásáról szólva, hogy elégnek, „nem marad sem gyökerük, sem águk” (Mal 3:20, RÚF, Károliban Mal 4:1).

A meghalt igazak azonban feltámadnak a halálból, hogy elnyerjék jutalmukat. Az Úr Isten „elnyeli a halált örökre” és „minden arcról letörli a könnyet” (Ézs 25:8, ÚRK). „Megelevenednek halottaid, és holttestük föltámad. Serkenjetelek föl és ujjongjotok, akik a porban laktok, mert harmatotok a napkeltének harmata, és a föld visszaadja az árnyakat” (Ézs 26:19, ÚRK). A feltámadt igazak mind örömmel vesznek részt a lakomán, amit az Úr készít a népeknek (Ézs 25:6). A végső feltámadás minden korból összehozza az összes igaz embert, így a Krisztusban meghalt szeretetteinket is.

Képzeld el, milyen lenne reménység, bizonyosság nélkül élni, azzal a tudattal, hogy a halállal minden véget ér számunkra! Sőt azok is mind eltűnnek, akik valaha ismertek bennünket, tehát mintha soha nem is léteztünk volna, semmi értelme nem lenne az életünknek. Ezzel szemben mennyire más képet mutat a reménységünk!

AKIK A PORBAN ALSZANAK

Az Újszövetség sokat foglalkozik a halottak feltámadásával, és amint látuk, ez a gondolat az Ószövetségben is megjelent. Az akkori korban élő emberek ugyanazt a reményt látták maguk előtt a feltámadásról, mint mi. Mártát szintén ez a reménység éltette Jézus napjaiban (Jn 11:24). Vitathatatlan, hogy a zsidók akkoriban is tudtak az utolsó napon történő feltámadásról, még ha nem is mind hittek benne (lásd ApCsel 23:8).

Hogyan írja le a feltámadás reményét Dániel próféta könyvének 12. fejezete?

Dán 12:1 úgy nevezi Mihályt – akinek kilétét sokan vitatták –, hogy „*a nagy fejedelem*”. *Dániel próféta könyvében* minden nagy látomás csúcspontján feltűnik Krisztus és az országa, így az adott szakasz esetében is szükségképpen ez a helyzet. Ebben a próféta könyvben még más utalásokat is találunk erre az isteni személyre: „*a seregnek fejedelme*” (Dán 8:11), „*fejedelmek fejedelme*” (Dán 8:25), „*Messias-fejedelem*” (Dán 9:25), végül pedig „*Mihály, a nagy fejedelem*” (Dán 12:1). Ezért Mihályt is Krisztussal kell azonosítanunk.

Az eddig vizsgált ószövetségi szakaszok (Jób 19:25-27; Zsolt 49:16; 71:20; Ézs 26:19) egyöntetűen az igazak feltámadásáról szólnak. Dániel 12. fejezete azonban említi az igazak és a gonoszok feltámadását is. Amikor Mihály felkel, „*sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felszerkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra*” (Dán 12:2).

Krisztus visszatérésekor külön feltámadnak bizonyos emberek, hűségesek és hűtlenek. „*Sírok nyílnak meg, és »sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felszerkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra«* (Dán 12:2). Azok, akik a harmadik angyal üzenetébe vetett hittel haltak meg, megdicsőülten jönnek elő sírjukból, hogy meghallják, amikor Isten békeszövetséget köt törvénye megtartóival. Azok is, »*akik Őt általszegezték*» (Jel 1:7), akik gúnyolódtak és nevettek Krisztus haláltusáján, és akik a leghevesebben támadták igazságát és népét, feltámadnak, hogy meglássák Krisztus dicsőségét és a hűségesek és engedelmesek megdicsőítését” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 544-545. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Látomások az eljövendő dicsőségről” c. fejezet, 449-457. o.

A modern tudomány tanítása szerint minden anyag atomokból áll, amelyek még kisebb elemi részecskékből, kvarkokból és leptonokból tevődnek össze, ezeket tartják minden létező fizikai dolog építőköveinek. Amennyiben tehát a fizikai világ magát a kvarkok és leptonok alkotják, vajon nem volna képes Isten, aki nemcsak megteremtette, de fenn is tartja a világot, egyszerűen újrakonfigurálni (újra alakzatba rendezni) a kvarkokat és a leptonokat, amikor eljön a feltámasztásunk ideje? Az ateista Bertrand Russel a feltámadás gondolatán gúnyolódva kérdezte, hogy mi történik azokkal, akiket kannibálok ettek meg, hiszen a testük már a kannibálokéba épült bele? Tehát ki mit kap meg a feltámadáskor? Feltételezhetjük, hogy az Úr egyszerűen előveszi valahonnan a kvarkokat és a leptonokat, a létezés alapvető építőköveit, és a nála mindannyiunkról meglévő információ alapján helyreállít bennünket ezekből? Neki nincs szüksége az eredeti elemi részecskéinkre, Ő bármit képes megtenni. Valójában elég szólnia, és új kvarkok meg leptonok jönnek létre. Isten, aki megteremtette a világmindenséget, bárhogy, de újjá tud teremteni bennünket, és megígérte, hogy ezt megteszi a holtak feltámasztásakor.

„Az első feltámadáskor az Életadó szólítani fogja megváltottait, de addig a dicsőséges óráig, amikor felharsan az utolsó trombitászó és a hatalmas sereg előjön örök dicsőségre, Isten minden megpihent szentet biztonságban tart és drágakőként őriz, név szerint ismeri őket. Az életük idején bennük lakozó Megváltó hatalma által Isten előhossa őket a halálból, mert isteni természet részesei lettek” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 4. köt. 1143. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

A becslések szerint úgy 2 billió galaxis létezik, amelyek egyenként sok milliárd csillagból állnak. Némelyik csillag körül bolygók keringenek, ahogy a naprendszerünkben a mi napunk körül is. Gondoljunk csak bele, milyen elképesztő hatalma van Istennek, aki nemcsak megteremtette, hanem fenn is tartja, sőt név szerint ismeri mindet (Zsolt 147:4)! Ez a lenyűgöző igazság hogyan mutatja be, hogy a hatalmas Isten erejét nem haladja meg a holtak megígért feltámasztása?

LUKÁTSI VILMA: VALAKI KOPOG

Egy templom van ezen a világon,
és ez a templom maga a Csend!
A lélek dimenziótlan mélyén
VALAKI halkan zörget odabent.

De mi, emberek - Káin fiai -
síp-pal-dobbal rontjuk meg a csendet,
lárma-koszorúval a fejünkön
harsonázzuk eredményeinket.
Fölkúsztunk a tudás-fa törzsére,
máshol szeretnénk lenni már nagyon,
az Édentől sokkal keletebbre,
egy emléktelen, újabb csillagon.
Miért?

A gyermekkor felhői mögött
kívül-belül üres lett az ég!
A nagyszakállú isten nincs seholl!
A képzelet megölte képzetét!

...és nő a zaj, és nő a gyorsaság,
tér és idő vad körben forog...

A lélek dimenziótlan mélyén
VALAKI halkan, csendesen kopog.

Halottak feltámasztása a kereszttel előtt

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Királyok 17:8-24; Márk 5:35-43;
Lukács 7:11-17; 9:28-36; János 11:1-44; Júdás 9

„Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is él; És aki csak él és hisz énbenem, soha nem hal. Hiszed-ezt?” (Jn 11:25-26)?

A feltámadásra vonatkozóan eddig vizsgált ószövetségi utalások nagyrészt egyes emberek váradalmait fejezték ki (Jób 19:25-27; Zsolt 49:16; 71:20; Zsid 11:17-19), illetve ígéreteket közöltek a jövőre nézve (Dán 12:1-2, 13). Az ihletett feljegyzések azonban olyan esetekről is beszámolnak, amelyekben halottak feltámadtak.

Mózes feltámadása volt az első (Lk 9:28-36; Júdás 9). Az izraeli királyok korában szintén feltámadt a sareptai özvegyasszony fia (1Kir 17:8-24) és a súnemita asszony fia (2Kir 4:18-37). Földi élete során Krisztus feltámasztotta a naini özvegyasszony fiát (Lk 7:11-17) és Jairus lányát (Lk 8:40-56), majd pedig Lázárt (János 11. fejezet). Mózes kivételével ezek az emberek mind halandó testben támadtak fel, később aztán újból meghaltak. Ezek az esetek szintén megerősítik a bibliai tanítást a holtak öntudatlan állapotáról (Jób 3:11-13; Zsolt 115:17; 146:4; Préd 9:7, 12). Egyáltalán nem említ állítólagos túlvilági tapasztalatot egyik nevezett beszámoló, mint ahogy a feltámadás bármelyik másik bibliai története sem.

A hét során alaposabban megfigyeljük a Krisztus halálát és feltámadását megelőző feltámadásokat.

MÓZES FELTÁMADÁSA

Milyen bizonyítékát találjuk Lk 9:28-36 és Júd 9 verseiben annak, hogy Mózes testben támadt fel?

Egyes alexandriai egyházatyák úgy érveltek, hogy Mózes halálakor két Mózes is volt: az egyik lélekben élt, a másik testben halott volt; az egyik Mózes a mennybe szállt az angyalokkal, a másikat eltemették a földön (lásd *Origenész beszéde Józsué 2:1 alapján*. Alexandriai Kelemen, Stromata 6.15). A lélek mennybemenetelének és a test eltemetésének megkülönböztetése talán logikusnak tűnhet azoknak, akik a halhatatlan lélek görög fogalmában hisznek, csakhogy ez a gondolat nem szerepel a Bibliában. Júd 9 verse megerősíti Mózes testben történt feltámadásának bibliai tanítását, mert a vita „Mózes teste felett”, nem pedig az állítólag élő lelke miatt folyt.

5Móz 34:5-7 szakaszából tudjuk, hogy Mózes százhusz évesen halt meg, és az Úr Moáb földjén temette el egy völgyben, egy elrejtett helyen, de nem maradt sokáig a sírban. „Krisztus maga jött le a mennyből azokkal az angyalokkal, akik eltemették Mózeset, és előhívta az alvó szentet... Most először szándékozott Krisztus életet adni a holtaknak. Mikor az élet fejedelme és a fénylő angyalok a sírhoz közeledtek, Sátán féltette hatalmát... Krisztus nem bocsátkozott vitába Sátánnal... mindent Atyjára bízott, mondván: »Dorgáljon meg téged az Úr« (Júd 9)... A feltámadás mindörökre bizonyossá lett. Sátántól elragadták a zsákmányt, a megholt igazak ismét élhetnek” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 446-447. o.).

Mózes feltámadásának világos bizonyítéka Jézus megdicsőülésekor mutatkozott meg. Megjelent Illés prófétával együtt, aki nem halt meg, hanem elváltozott, elragadtatott (2Kir 2:1-11). Mózes és Illés beszélgetett Jézussal (lásd Lk 9:28-36). „És íme, két férfi beszélt vele, Mózes és Illés, akik megjelentek dicsőségben, és a Jeruzsálemben bekövetkező haláláról beszéltek” (Lk 9:30-31, ÚRK). Félreérthetetlen módon mutatja be ez a szakasz, hogy Mózes megjelenése bizonyítja Krisztus győzelmét, amit a bűn és a halál felett készült aratni. Mózes és Illés, nem pedig a „lelkük” jelent meg Jézus mellett (hiszen Illés nem is halt meg)!

Isten nem engedte meg Mózesnek, hogy belépjen a földi Kánaánba (5Móz 34:1-4), de elvitte a mennyei Kánaánba. Mit tanít ez Istenről, „Aki kéréseink és gondolataink mértékén felül is képes mindent bőségesen megtenni az ő bennünk munkálkodó ereje szerint” (Ef 3:20, ÚRK)?

KÉT ÓSZÖVETSÉGI ESET

Milyen hasonlóságokat, illetve különbségeket látunk az 1Kir 17:8-24 és 2Kir 4:18-37 szakaszában lejegyzett két feltámadás között?

A zsidókhoz írt levél 11. fejezetében azt olvassuk, hogy hit által „Asszonyok feltámadás útján visszanyerték halottjaikat” (Zsid 11:35), mint például a ma tanulmányozott szövegekben szereplő két történetben.

Az első eset (lásd 1Kir 17:8-24) Izrael legnagyobb hitehagyása idején volt, ami Akháb királynak és pogány feleségének, Jézabelnek a hatására következett be. Nagy aszály sújtotta a földet, Isten pedig meghagyta Illésnek, hogy menjen Sareptába, az Izrael területén kívül eső városkába. Ott találkozott egy szegény föníciai özvegyasszonnyal, aki éppen az utolsó adag ételt akarta elkészíteni magának és a fiának, mielőtt meghalnak. Azonban életben maradtak a liszt és az olaj megsaporításának csodája miatt, nem fogyott el az ételük az aszályos idő végéig. Az asszony fia később megbetegedett és meghalt. A kétségbeesett anya könyörgött Illésnek, aki az Úrhoz kiáltott. „Az ÚR meghallgatta Illés szavát, visszatért a gyermekbe a lélek, és föléledt” (1Kir 17:22, ÚRK).

A második feltámadás (lásd 2Kir 4:18-37) Súnemben, a Gilboa hegyétől délre fekvő kis faluban történt. Elizeus egy csoda folytán segített egy szegény özvegyasszonynak, hogy kifizethesse az adósságát, sok edényt megtöltött olajjal (2Kir 4:1-7). Később Súnemben találkozott egy jómódú, gyermektelen családdal. A próféta mondta az asszonynak, hogy fiuk fog születni, és úgy is történt. A gyerek szépen növekedett, egészséges volt, egy nap azonban megbetegedett és meghalt. A súnemi nő felkereste Elizeust a Kármel hegyén, aki visszament vele, hogy megnézzék a fiúcskát. A próféta kitartóan könyörgött az Úrhoz, és végül a gyermek életre kelt. Ezeknek az asszonyoknak eltérőek voltak a körülményeik, de egyaránt üdvözítő hit élt bennük. A föníciai özvegy igen nehéz időben látta vendégül Illés prófétát, amikor Izraelben nem volt számára biztonságos hely. A súnemi házaspár külön szobát építtetett, ahol Elizeus próféta megszállhatott, amikor a vidékükön járt. A két gyermek halálakor a szerető édesanyák Isten prófétáihoz fordultak, majd örömmel láthatták, hogy a fiúk újból életre keltek.

Nagyszerű történetek ezek, viszont hány és hány fel nem jegyzett eset volt, amikor nem következett be ilyen csoda! A hitünk szempontjából tehát miért különösen fontos a végidei feltámadás ígérete?

A NAINI ÖZVEGY FIA

A Biblia beszámol róla, hogy Jézus „amerre csak járt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, aki az ördög hatalmában volt, mert az Isten volt vele” (ApCsel 10:38, ÚRK). Minden evangélium tele van olyan beszámolókkal, amelyek arról szólnak, hogyan segített Jézus megannyi rászorulónak, bajokkal küzdő embernek. A későbbiekben ezért is hitte el sok zsidó, hogy valóban Jézus a megígért Messiás. „Egész falvak és városok voltak, amelyekben többé nem volt hallható betegek sóhaja és panasza, mert azokon áthaladva minden beteget meggyógyított. Művei bizonyosságot tettek isteni küldetéséről. Szeretet, irgalmasság és mélységes részvét nyilatkozott meg életének minden egyes cselekedetében. Szíve a könyörület bensőséges érzelmével kereste az embereket. Emberi természetet vett magára, hogy jobban megérthesse és megközelíthesse az ember szükségleteit. A legszerényebb és legmegvetettebb emberek sem féltek hozzá közeledni. Még a kisgyermek is vonzódtak hozzá” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 9. o.).

Olvassuk el Lk 7:11-17 szakaszát! Milyen fontos különbséget látunk e mostani eset és a tegnap vizsgáltak között?

Galileai szolgálata alatt Jézus betegeket gyógyított és ördögöket űzött ki. Egyszer a követőivel Nain kapuja felé tartott, amikor ott éppen egy temetési menet haladt át. A vigasztalhatatlanul síró özvegyasszony fia nyitott koporsóban feküdt. Jézus a gyászoló anya iránti mély együttérzéssel szólította meg a nőt: „*Ne sírj*”, majd a koporsóban vitt, halott fiúhoz fordult: „*Ifjú, néked mondom, kelj föl!*” A fiatalember életre kelt, és Jézus az anyjához vezette (Lk 7:13-15). Jézus jelenléte teljes egészében megváltoztatta a helyzetet. A csoda szemtanúi közül sokan nemcsak azt mérték fel, hogy megdöbbentő dolog történt, hanem azt is, hogy különleges valaki jár közöttük. Úgy nevezték, hogy „a nagy próféta”. A föníciai özvegy (1Kir 17:8-24) és a súnemi asszony (2Kir 4:18-37) segítséget kért, az egyik Illéstől, a másik Elizeustól, a naini özvegynek viszont Jézus kérés nélkül segített. Ezek szerint Isten akkor is gondoskodik rólunk, ha mi nem tudunk hozzá fordulni a kérésünkkel, vagy nem érezzük méltónak magunkat rá. Jézus meglátta a problémát és foglalkozott vele – ez annyira jellemző rá a szolgálatának egész idejében!

Az igaz vallás része az árvákról és az özvegyekről való gondoskodás (Jak 1:27). Mi nyilván nem leszünk képesek olyan csodákat tenni, mint Jézus, mégis hogyan segíthetünk a körülöttünk lévő szenvedőknek?

JAIRUS LÁNYA

A Jézus halála és feltámadása előtti feltámadások nem csak egy meghatározott népcsoportra vagy társadalmi osztályra korlátozódtak. Minden bizonynyal Mózeset tarthatjuk Isten népe legnagyobb vezetőjének (5Móz 34:10-12), tőle eltérően a szegény főnóciái özvegyasszony nem is volt izraelita (1Kir 17:9). A súnemi nő előkelő volt (2Kir 4:8). A naini özvegynek csak egy fia volt, ő lehetett az egyetlen támasza (Lk 7:12). Jairus valószínűleg Kapernaumban volt a zsinagóga egyik előljárója (Mk 5:22). Kulturális háttérüktől és társadalmi helyzetüktől függetlenül mindannyian részesültek Isten életadó hatalmának áldásában.

Olvassuk el Mk 5:21-24 és 35-43 verseit! Mit tudhatunk meg a halálról Krisztus szavaiból: „A gyermek nem halt meg, hanem alszik” (Mk 5:39)?

Jairus tizenkét éves lánya betegen feküdt otthon, ezért a férfi felkereste Jézust, könyörgött neki, hogy menjen el hozzájuk és érintse meg gyógyító kezével. Ám mielőtt hazaérhettek volna, szomorú hírt kapott: „*Leányod meghalt, miért fárasztanád tovább a Mestert*” (Mk 5:35, ÚRK)? Jézus ekkor így szólt a gyászoló apához: „*Ne félj, csak higgy*” (Mk 5:36, ÚRK)! Jairus valóban csak azt tehette, hogy teljes egészében Isten közbelépésére hagyatkozik. Amikor a házhoz értek, Jézus az ott összegyűltekhöz fordult: „*Miért zajongtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem csak alszik*” (Mk 5:39, ÚRK). A gyászolók kinevették, mert 1) tudták, hogy a kislány meghalt és 2) nem értették meg Jézus szavait. „A halállal kapcsolatosan Krisztus kedvelt fordulatának tűnik ez a vigasztaló hasonlat, amelyben az »alvás« jelképezi a »halált« ([Mt 9:24; Lk 8:52] lásd Jn 11:11-15 szakaszánál). A halál alvás, méghozzá mély alvás, amiből csak a nagy Életadó ébresztheti fel az embert, mert egyedül neki van kulcsa a sírhoz (lásd Jel 1:18; vö. Jn 3:16; Róm 6:23)” (*The SDA Bible Commentary*. 5. köt. 609. o.).

Akik látták a kislány feltámadását, „*azt sem tudták, hova legyenek a nagy ámulattól*” (Mk 5:42, RÚF). Nem is csoda! Most a halál még végleges, abszolút és látszólag visszafordíthatatlan. Minden bizonynyal fantasztikus, az egész életüket megváltoztató tapasztalat lehetett a feltámadást a saját szemükkel látni.

Számunkra is különösen jelentőségteljes Jézus bátorítása: „Ne félj, csak higgy” (Mk 5:36, ÚRK)! Hogyan tehetjük ezt meg még rémitő helyzetekben is, amikor a legfontosabb kitartani a hitben?

LÁZÁR

Olvassuk el Jn 11:1-44 szakaszát! Lázár betegsége és halála hogyan „dicsőítette meg” Jézust (Jn 11:4)?

A halálról szólva Jézus itt is az alvás metaforáját használja: „Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felköltsem őt” (Jn 11:11). Az emberek azt hitték, szó szerint alvásra gondolt (Jn 11:11-13), ekkor Ő világosan elmondta, hogy úgy értette: „Lázár meghalt” (Jn 11:12-14, ÚRK). A férfi már négy napja halott volt, mire Jézus Betániába érkezett, a teste oszlásnak indult (Jn 11:17, 39). Ennyi idő elteltével a test már bomlani kezd, szaga is van, tehát Lázár vitathatatlanul *halott* volt.

Így amikor Jézus kijelentette Mártának: „Feltámad a te testvéred” (Jn 11:23), Márta kifejezte hitét a végső feltámadásban. Jézus azonban ezt mondta: „*En vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is él; És aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?*” (Jn 11:25-26)? Később még hozzáfűzte: „*Nemde megmondtam neked, hogy ha hiszel, meglátod majd Isten dicsőségét*” (Jn 11:40, ÚRK)? Márta hitt és meg is látta Isten dicsőségét testvére feltámadásakor.

A Bibliában az áll, hogy Isten a szavával teremtett életet (1Móz 1:20-30; Zsolt 33:6), és a szavával újjá is képes teremteni azt, amint Lázár esetében történt. Egy rövid imádság után Jézus így szólt: „*Lázár, jöjj ki*” (Jn 11:43)! A körülötte álló emberek ott és akkor meglátták Isten életadó hatalmának bizonyítékát, azt az erőt, ami szavával életre hívta a világunkat és ami az idők végén felkelti a halottakat, feltámasztja őket.

Lázár feltámasztásával Jézus bizonyította, hogy képes legyőzni a halált. Mi lehetne ennél nagyobb megnyilvánulása Isten dicsőségének számunkra, akik elkerülhetetlenül a halálba tartunk?

Olvassuk el Jn 11:25-26 verseit! Az egyik sorban Jézus a hívők haláláról beszél, a következőben pedig kijelenti, hogy *soha nem* hálnak meg. Mire tanít itt Jézus? Miért különösen fontos világosan látni, hogy a halál öntudatlan alvás, ha ezt meg akarjuk érteni? Jézus szavai miért keltenek erős reményt bennünk, akik a sír felé tartunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Mózes halála” c. fejezet, 439-448. o.; *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Szigorú dorgálás” c. fejezet, 83-92. o.; „A békesség fejedelme” c. fejezetből 150-153. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A százados” c. fejezetből 261-262. o.; „A hit érintése” c. fejezetből 284-285. o.; „Lázár, jöjj ki!” c. fejezet, 441-451. o.

„Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet. »Akié a Fiú, azé az élet« (1Jn 5:12). Krisztus istensége az örök élet biztosítója a hívó számára. »Aki hisz énbenem – mondta Jézus –, ha meghal is, él; és aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt« (Jn 11:25-26)? Krisztus itt előretekint második eljövételének idejére. Akkor a meghalt igazak feltámadnak romolhatatlanságban, az élő igazak pedig elragadtatnak a mennybe, anélkül, hogy megízlelnék a halált. A csoda, mellyel Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, minden meghalt igaz feltámadását jelképezi. Szavai és cselekedetei által Jézus a feltámadás Szerzőjének jelenti ki magát. Ő, aki hamarosan kereszthalált halt, ott állt a halál kulcsaival a sír legyőzőjeként, és kinyilvánította: joga és hatalma van, hogy örök életet adjon” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 447. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Az évszázadok során sokan írtak az élet hiábavalóságáról, ami mindig halállal végződik. Mi is meghalunk, mint a többi élőlény – csirkék, hódok, osztrigák stb. Ám nekünk, embereknek sokkal rosszabb, mint az állatoknak, mert mi tudjuk, hogy meg fogunk halni (lásd Préd 9:7), de a csirkék, a hódok és az osztrigák ezt nem tudják. Miért döntő hát számunkra a feltámadás ígérete?
- 2) Ha valaki úgy gondolja, hogy a lélek halhatatlan és tovább élnek a mennyben a halottak, főként az igaz halottak, mégis mi szükség lenne a feltámadásra az idők végén?

BÓDÁS JÁNOS: HA KRISZTUS HÍV

Krisztus hív?... Menj, nem tétovázva!
Attól se félj, ha megalázna,
s ha szíved sötétjébe ér el
mindent látó tekintetével.
Hisz azért hív, hogy megbocsásson,
megtisztítva útra bocsásson,
hogy meggyőzzön, mint rég Tamást,
s a bűnből adjon gyógyulást.

Ha Krisztus küld a zord világhoz,
testtel és vérrel ne tanácskozz!
Légy az Ő jó vitéze bátran:
segítség is van parancsában,
s nem marad el a győzelem,
nyomodban élet, fény terem,
rajtad át - gyenge vagy pedig -
ereje elvégeztetik.

Egyszer előhív, élve, holtan
mindenkit, legyen légben, porban,
tengerben vagy a Holdban, bárhol!
S ha mint túlért gyümölcs a fáról,
lehull a Föld a semmiségbe,
besoroz fényes seregébe,
ha dicsőségben megjelen,
hogy győzve győzzön mindenem.

Értünk halt meg

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 17:22-23; Márk 9:30-32; János 19:1-30;
Róma 6:23; 1Korinthus 1:18-24; Jelenések 13:8

„És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:14-15).

Mondják, hogy a halált és az adót nem kerülhetjük el, persze ez nem teljesen igaz. Vannak, akik kikerülik az adófizetést, a halál előtt azonban nem menekülhetünk. Talán néhány évvel kitolhatjuk a véget, de az előbb-utóbb eljön. Mivel tudjuk, hogy az igaz és a gonosz halottak először mind ugyanoda jutnak, a feltámadás reménysége felbecsülhetetlen érték a számunkra. Ahogy Pál fogalmazott: ennek reménye nélkül *„Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát”* (1Kor 15:18) – amit furcsa lenne mondani, ha már ott sürgölődnének a mennyben, Isten színe előtt.

Krisztus feltámadása a hitünk középpontja, mivel ez a garanciája a mi feltámadásunknak. Mielőtt Ő feltámadt, természetesen neki is meg kellett halnia. Ezért imádkozott így a Gecsemánéban, amikor gyötrődve gondolt közelgő halálára: *„Most az én lelkem háborog, és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától? De hiszen ezért az óráért jöttem”* (Jn 12:27, ÚRK). A halála volt a cél, amiért jött.

Ezen a héten Krisztus halálára összpontosítjuk a figyelmünket és arra, hogy ez mit jelent az örök élet ígérete szempontjából.

„E VILÁG ALAPÍTÁSA ÓTA”

Olvassuk el ApCsel 2:23, 1Pt 1:19-20 és Jel 13:8 verseit! Mit jelent az, hogy Krisztus „megöletett e világ alapítása óta”?

„Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, akiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, amely a Bárányé, aki megöletett, a világ alapítása óta” (Jel 13:8). Számunkra itt az a legfontosabb, hogy „megöletett, a világ alapítása óta”. Ezt természetesen szimbolikusan kell érteni (A jelenések könyve nagyrészt tele van szimbólumokkal), mert Krisztust csak évezredekkel a föld teremtése után feszítették keresztre. Ez a vers azt fejezi ki, hogy már a világ teremtése előtt elkészült a megváltási terv, aminek a központja Jézusnak, Isten Bárányának a kereszthalála.

Tit 1:2 üzenete értelmében mióta van érvényben a megváltási terv, amelynek Krisztus halála a középpontja?

„Megváltásunk terve nem Ádám bukása után - mint utólagos megoldás - jött létre... A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13-14. o.).

Ezt a tervet Isten először az Éden kertjében nyilatkoztatta ki Ádámnak és Évának (1Móz 3:15, 21), és az Ótestamentum idején minden véres áldozat ennek volt az előképe. Ábrahám hitpróbájakor például Isten egy kost biztosított, hogy a pátriárka azt áldozza fel Izsák helyett (1Móz 22:11-13). Ez a kos még világosabb előképe annak, hogy Krisztus engesztelő kereszthalála helyettes áldozat volt.

Az egész megváltási terv középpontja Jézus helyettes halála. Évszázadokon át azt szimbolizálta minden egyes állatáldozat, hogy Jézus „Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29).

Az állatáldozatok borzalmasak, véresek voltak. Azt fejezték ki, hogy Krisztus helyettünk vállalta a halált, és ilyen rettenetes volt a bűn ára. Miért éppen ez volt a lényeg?

KRISZTUS ELŐRE BEJELENTI KERESZTHALÁLÁT

Hogyan reagáltak a tanítványok arra, amikor Jézus megjövendölte, miként fog szenvedni és meghalni? Mit tanulhatunk ebből az esetből a Szentírás félreértésének veszélyeiről?

Mt 16:21-23 _____

Mt 17:22-23; Mk 9:30-32; Lk 9:44-45 _____

Lk 18:31-34 _____

Jézus azért született és élt, hogy meghaljon. Minden egyes lépésével közelebb került a Golgota keresztnél történt hatalmas engesztelő áldozatához. Küldetésének teljes egészében tudatában volt, nem engedte, hogy bármi vagy bárki eltántorítsa attól. Valójában „az egész élete kereszthalálának bevezetője volt” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. 382. o.).

Földi szolgálatának utolsó évében Jézus egyre világosabban beszélt a tanítványainak közelgő haláláról, akik azonban úgy tűnik, hogy nem voltak képesek és készek elfogadni kijelentéseinek valóságát. A Messiás szerepéről alkotott hamis elképzeléseik miatt el sem tudták képzelni, hogy Jézus meghaljon Messiásként. Röviden: félrecsúszott teológiai értelmezésük szükségtelen fájdalomba és szenvedésbe sodorta őket.

Jézus már korábban kijelentette Nikodémusnak: „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:14-15). Cézárea Filippiben elmondta a tanítványainak, hogy „Jeruzsálembé kell mennie, és sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, és harmadnapon feltámadnia” (Mt 16:21, ÚRK).

Jézus újból beszélt a tanítványainak a haláláról és feltámadásáról, amikor titokban áthaladt Galileán (Mk 9:30-32), majd pedig utolsó jeruzsálemi útján is (Lk 18:31-34). A tanítványok nem hallgattak rá, mert nem azt mondta, amit hallani akartak. Milyen könnyen tehetjük mi is éppen ezt!

Az emberekben, leginkább Isten kiválasztott népében hamis elképzelések éltek a Messiás első eljöveteléről. Ma milyen hamis elgondolások vannak Jézus második adventjével kapcsolatban?

„ELVÉGEZTETETT!”

Olvassuk el Jn 19:1-30 szakaszát! Mi a fő üzenete Jézus kijelentésének, hogy „Elvégeztetett”?

Végül eljött a kritikus idő Krisztus, az emberiség és az egész világmindenség számára. Jézus mély agóniában küzdött a sötétség erőivel. Lassan haladt át a Gecsemáné kertén, kiállta az igazságtalan ítéletet, majd felment a Golgota hegyére. Gonosz angyalok próbálták erőt venni rajta. Amikor a kereszten függött, a főpapok, az írástudók és a vének gúnyolták: „*Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki*” (Mt 27:42). Le tudott volna szállni a keresztről Krisztus, megmenthette volna magát? Igen, képes lett volna rá, de nem akarta megtenni. Az egész emberiség iránti – beleértve a csúfolódókat is – feltétel nélküli szeretete miatt nem adhatta fel. Valójában „a gúnyolódók megmentéséért is haldoklott éppen. Nem szállhatott le a keresztről megmenteni magát, mert nem a szögek szorították oda, hanem az akarata, hogy megmentse őket” (Alfred Plummer: *An Exegetical Commentary on the Gospel According to S. Matthew*. London, 1910, Elliot Stock, 397. o.). Krisztus itt a szenvedésével aratott diadalt Sátán birodalma felett, noha éppen Sátán volt a felbujtója a kereszthez vezető eseményeknek, így Júdás árulásának is (Jn 6:70; 13:2, 27). „Az evangélista nem próbálja elmagyarázni, hogyan, de Jézus halála valamilyen módon egyszerre volt Sátán tette és az, amely által Jézus legyőzte Sátánt” (George E. Ladd: *A Theology of the New Testament*. jav. kiad. Cambridge, UK, 1994, Lutterworth Press, 192. o.). Amikor Krisztus felkiáltott a kereszten: „*Elvégeztetett!*” (Jn 19:30), nemcsak azt fejezte ki, hogy a gyötrelme véget ért, hanem főképpen ezt: megnyerte az óriási, kozmikus, történelmi küzdelmet Sátánnal és gonosz erőivel szemben. „Az egész menny ujjongott az Üdvözítő győzelmén. Sátán vereséget szenvedett és tudta, hogy birodalma elveszett” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 666. o.). Nem könnyű felfogni ezt a meghökkenítő ellentétet: Isten Fia a legszörnyűbb megaláztatásával aratta a leghatalmasabb és legdicsőségesebb győzelmet értünk és az egész világmindenségért.

Gondolkodjunk el azon, hogy milyen rettenetes is a bűn, ha Krisztusnak a halálával kellett engesztelést szerezni érte! Ezek szerint tehát mennyire értéktelenek a mi tetteink abból a szempontból, hogy érdemeiket szerezhetnék Isten előtt? Vajon még mit adhatnánk hozzá ahhoz, amit Krisztus elvégzett értünk? Beszéljessünk a válaszukról szombatán a csoportban!

ÉRTÜNK HALT MEG

Mit vitt végbe értünk Krisztus a halálával? Mit tanítanak erről Jn 3:14-18 és Róm 6:23 versei?

Amikor Jézus a Jordán folyóhoz ért, hogy megkeresztelkedjen, Keresztelő János így szólt: *„Ímé az Istennek ama b^áránya, aki elveszi a világ b^űneit”* (Jn 1:29). Kijelentésével úgy mutatott Krisztusra, mint aki Isten B^áránya, minden őszinte őszövetségi áldozat órá mutatott előre. Pusztán az állatáldozatok nem törölhették el a b^űnöket (Zsid 10:4). Csak feltételesen biztosították a b^űnbocsánatot, minden Krisztus keresztáldozatának az érvényességén múlt. *„Ha megvalljuk b^űneinket, h^ű és igaz, hogy megbocsássa b^űneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól”* (1Jn 1:9).

Minék a reménységét találjuk Jn 3:16-17 verseiben, főként ha érezzük, hogy valójában ítéletet érdemelnénk amiatt, amit elkövettünk?

Gondoljunk bele, hogy mit jelent mindez! Jézus, aki megteremtette a kozmoszt (Jn 1:1-3), b^űnért való áldozatként ajánlotta fel önmagát mindannyiunkért, hogy mi ne kerüljünk kárhozatás alá azért, amiért valóban megérdemelnénk az ítéletet. Ez az evangélium nagyszerű ígérete. Jézus Krisztus kijelentette: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta”* (Jn 3:16, ÚRK), hogy meghaljon értünk. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy Krisztus önként áldozta fel magát értünk (Zsid 9:14). Luther szerint a kereszt volt *„az az oltár, amin [Krisztus] elégett a szívében lobogó végtelen szeretet tüzében, amikor az Atya előtt bemutatta testének és vérének élő, szent áldozatát, odaadó közbenjárással, hangos kiáltással és forró, áradó könnyekkel (Zsid 5:7)”* (Luther's Works. 13. köt. St. Louis, MO, 1956, Concordia Publishing House, 319. o.). Krisztus halála *„egyszer s mindenkorra”* (Zsid 10:10), *„mindörökre”* (Zsid 10:12) történt, mert az Ő áldozata mindenre elegendő és soha nem veszít erejéből. Ez azonban még nem minden! *„Ha csak egy lélek fogadta volna el kegyelmének evangéliumát, Krisztus akkor is vállalta volna a nehéz életet, a megaláztatást és a szegyénteljes halált, hogy megmentse azt az egyet. Ha fáradozásunk által egyetlen ember jó útra tér és alkalmas lesz az Úr országára, nincs-e okunk az örvendezésre”* (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 84. o.)?

Olvassuk el újból Jn 3:16 versét úgy, hogy a „világot” és a „valaki” szavak helyett a saját nevünket mondjuk! Hogyan tanulhatjuk meg önmagunkra vonatkoztatni ezt a nagyszerű ígéretet percről percre, főleg akkor, ha kísértést érzünk a b^űnre?

A KERESZT JELENTŐSÉGE

Olvassuk el 1Kor 1:18-24 szakaszát! Mit mond Pál a keresztről, és hogyan állítja szembe a „világ bölcsességével”? Miért különösen fontos a kereszt üzenete ma, amikor „a világ bölcsességében” dominál a „materializmus” (az eszme, ami szerint minden csupán anyagi természetű, vagyis nincs helye benne Istennek, sem a természetfeletinek)?

Krisztus keresztje az üdvösség történetének igazi középpontja. „Az örök-kévalóságban sem lesz felmérhető annak a szeretetnek a mélysége, amely a Golgota keresztjén megnyilatkozott. Ott egymással szemtől szemben állt Krisztus végtelen szeretete és Sátán határtalan önzése” (Stephen N. Haskell: *The Cross and Its Shadow*. South Lancaster, MA, Bible Training School, 1914, v. o.).

Amikor Krisztus megadóan feláldozta önmagát váltságul az emberiségért, Sátán nagy önzésében szenvedést és gyötrelmet árasztott rá. Krisztus nem természetes halállal halt meg, ami minden emberre vár, hanem a második halállal, hogy azt senkinek ne kelljen elszenvednie, aki Őt elfogadja. A kereszt jelentőségével kapcsolatban több fontos pontot észben kell tartanunk. Először is a kereszten nyilvánult meg leginkább Isten igazsága a bűnnel szemben (Róm 3:21-26). Másodszor a kereszt a legfőbb kinyilatkoztatása Isten szeretetének a bűnösök iránt (Róm 5:8). Harmadszor a kereszt hatalmas erőforrás, ami megtöri a bűn láncait (Róm 6:22-23; 1Kor 1:17-24). Negyedszer a kereszt az egyetlen reményünk az örök életre (Jn 3:14-16; Fil 3:9-11; 1Jn 5:11-12). Ötödször pedig a kereszt az egyetlen ellenszer, nehogy valaha újabb lázadás törjön ki a világegyetemben (Jel 7:13-17; 22:3).

A „világ bölcsességével” egyet sem fedezhetünk fel a kereszt itt említett fontos elemei közül, ellenkezőleg! A világi bölcsesség előtt, ami általában nem ismeri el a legnyilvánvalóbb igazságot, a Teremtő létét (lásd Róm 1:18-20), a keresztről szóló beszéd most is „bolondságnak” számít, épp úgy, mint akkor. Görögül a bolondság *mória*, ezt a szót alkalmazták annak kifejezésére, hogy a „világi bölcsesség” szerint a keresztről való beszéd „bolondság”. A világi bölcsesség nem ismeri el Jézust, sem az üdvösséget, amit helyetünk vállalt kereszthalála folytán felkínál.

A „világi bölcsesség” sok értéket kínálhat, aminek azonban semmiképpen nem szabad megzavarnia a Jézusba és „az igehirdetés bolondsága által” (1Kor 1:21) közvetített üzenetbe vetett hitünket!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Gecsemáné” c. fejezet, 590-601. o.; „Golgota” c. fejezet, 649-665. o.; *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Bűnbánat” c. fejezetből 21. o.

„Láttam, hogy az egész menny érdekelt az üdvösségünkben, és mi lehetnénk közömbösek? Vajon viselkedhetünk nemtörődöm módon, mintha lényegtelen dolog volna, hogy üdvözülünk vagy elveszünk? Figyelemre se méltassuk az értünk hozott áldozatot? Vannak, akik ezt tették. Semmibe vették a felajánlott kegyelmet, amiért Isten szigorúan tekint rájuk. Isten Lelke nem szomorkodik folyton, elhagyja az embert, ha még tovább szomorítja. Miután Isten minden tőle telhetőt megtett annak megmentéséért, aki viszont az életével azt bizonyítja, hogy figyelemre sem méltatja a Jézus által felkinált irgalmat, az ember drágán megfizet, halál lesz az osztályrésze. Rettenetes halált hal, mert éreznie kell azt a gyötrelmet, amit Krisztus állt ki a kereszten, hogy megszerezze neki a megváltást, amit ő elutasított. Akkor fog rádöbbenni, hogy mit veszített el – az örök életet és a romolhatatlan örökséget. Az ember értékét mutatja az a hatalmas áldozat, amit Jézus a megmentéséért hozott. Amikor egy drága lélek elvész, örökre elvész” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt. 124. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket” (Zsid 10:4). Tehát hogyan juthattak üdvösségre az Ószövetség idején élők? Hogyan segít ezt megérteni a hitelkártya hasonlata – amivel fizethetünk, de utána törleszteni kell?
- 2) Olvassuk el 2Kor 5:18-21 szakaszát! Krisztus az egész világ bűneiért meghalt, akkor miért nem üdvözül mindenki? Miért igaz az, hogy az ember saját döntése határozza meg: üdvösségre jut-e a kereszt által, vagy pedig Jézus hatalmas áldozata dacára is elvész?
- 3) Nevezzünk meg néhány dolgot a „világi bölcsesség” tárházából, ami Isten szemében „bolondság”! Mi a helyzet például azzal a gondolattal, hogy a nagyszerűen megtervezett és szépséges természet világa csak véletlen folytán jött létre? Vagy pedig a semmiből alakult ki az univerzum? Még milyen példákat mondhatunk?
- 4) Térjünk vissza a keddi rész utolsó kérdéséhez! A cselekedetek általi megváltás gondolata miért értelmetlen, téves, ellentétes a megváltási tervvel?

ANDRÉ ÉVA: A PRÉDIKÁTOR

Súlyos teher nyomja vállát.
A harcokban ő jár élen,
ezért minden lépésébe
beleszövi aggodalmát.

Úgy érzi: egymaga kevés.
Imája oly halkán száll fel,
szeme csak közelre lát el,
szíve gondtól, bajtól nehéz.

Testvér, legyünk segítségé!
Bár vele mi nem mehetünk,
de imát érte küldhetünk,
hogy ismét nézzen az égre,

felejtse el aggodalmát!
Segítsük őt munkájában,
forró, buzgó imádsággal!
S így segít az égi Barát.

Krisztus diadala a halál felett

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 27:51-53, 62-66; János 10:17-18;
20:11-29; 1Korinthus 15:5-8

„Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő pedig rám tette jobb kezét, és így szólt: Ne félj, én vagyok az első és utolsó és az élő, pedig halott voltam, és íme, élek örökkön örökké, és nálam vannak a halál és pokol kulcsai” (Jel 1:17-18, ÚRK).

Jézus feltámadása a keresztény hit központja, Pál ezt nagyszerűen kifejezte: *„Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát”* (1Kor 15:16-18). Ezt még részletesebben megvizsgáljuk majd a jövő héten.

Vagyis bármennyire kiemelte Krisztus halálát Pál, ha mégoly fontos is az – *„Mert elhatároztam, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről”* (1Kor 2:2, ÚRK) –, a feltámadás nélkül igazából mit sem használna. Ennyire lényeges tehát az egész keresztény hit és a megváltási terv szempontjából.

Viszont nehezen érthető, hogy miért olyan fontos Krisztus feltámadása és vele a miénk, ha – ahogy sokan hiszik – a Krisztusban meghaltak már a tökéletes mennyei boldogságot élvezik, miután „hazatértek az Úrral”.

Ezen a héten Krisztus feltámadására figyelünk, megnézzük a meggyőző bizonyítékokat, amelyeket azért adott, hogy higgyünk benne.

LEPECSÉTEL T SÍR

Krisztus küldetése a kereszthalálakor látszólag véget ért (sőt kudarcba fulladt). Sátánnak sikerült rávennie Júdást, hogy elárulja a Megváltót (Lk 22:3-4; Jn 13:26-27), a főpapokat és a véneket pedig arra, hogy a halálát követeljék (Mt 26:59; 27:20). Miután Jézust elfogták, „elhagyták őt a tanítványok mind, és elfutottak” (Mt 26:56, ÚRK), Péter pedig háromszor is megtagadta (Mt 26:69-75). Jézus a sziklába vájt sírban feküdt, amit egy hatalmas kővel zártak le és le is pecsételtek, római katonák álltak őrt előtte (Mt 27:57-66) és még láthatatlan démoni erők is figyelték. „Ha képes lett volna rá, [Sátán] bezárva tartotta volna Krisztust a sírban” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. 12. köt. 412. o.).

Földi szolgálata során Krisztus nemcsak a kereszthalálát jelentette meg előre, hanem a feltámadását is. Keleti beszédstílusban mondta el, miszerint egy egész napot jelent a nap egy része is, hogy „amint Jónás próféta három nap és három éjjel volt a cethal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is három nap és három éjjel a föld gyomrában” (Mt 12:40, ÚRK). Máskor azt emelte ki, hogy megölik majd, de harmadnapon feltámad (Mt 16:21; 17:22-23; 20:17-19). A főpapok és a farizeusok tudtak ezekről a kijelentéseiről, és lépéseket tettek, remélve, hogy megakadályozhatják feltámadását.

Olvassuk el Mt 27:62-66 szakaszát! Az itt említett intézkedések később hogyan tették még erősebbé Jézus feltámadásának bizonyítékait?

Csak még látványosabbá tették Jézus diadalát a halál és a gonoszság erői felett a sírban tartásáért hozott biztonsági rendelkezések, hiszen minden óvintézkedést és lépést megtettek, nehogy megtörténhessen.

Ezek az emberek bizonyára hallottak Jézus csodáiról, láthatták is némelyiket, mégis azt képzelték, hogy a sír elé állított őrség meggátolhatja annak a feltámadását, aki annyi csodát tett?

Őrséget állítottak a sír elé – miért is? Talán majd a tanítványok ellopják a testet és azt állítják, hogy Jézus feltámadt a halálból. Amikor pedig az emberek rákérdeznek – *Hol van a feltámadott Jézus?* –, azt felelnék, hogy *Csak higgyétek el, amit mi mondunk nektek!*

A főpapok tettei is mutatják, hogy mennyire féltek Jézustól, még a halála után is. A szívük mélyén talán attól tartottak, hogy valóban feltámadt.

„FELTÁMADOTT”

Biztos lett Krisztusnak a kereszten, Sátán és a gonosz erők felett aratott győzelme, és az üres sír ezt megerősítette. „Mikor Jézust sírba tették, Sátán diadalt ült. Azt remélte, hogy az Üdvözítő nem veszi fel az életét ismét. Az Úr testére ő maga tartott igényt, elhelyezte őrségét a sír körül, és megpróbálta Krisztust fogságba vetett rabként tartani. Elkeseredett és megharagudott, mikor a mennyei hírnök közeledtére angyalai elmenekültek. Mikor azt látta, hogy Krisztus diadalmasan lép ki a sírjából, tudatára ébredt annak, hogy királyságának vége lett, és hogy végül neki is meg kell halnia” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 691. o.). Krisztus emberi természetében meghalt, de isteni természetében nem halt meg. Istenként volt ereje elszakítani a halál kötelékeit.

Olvassuk el Mt 28:1-6, Jn 10:17-18 és Róm 8:11 verseit! Kinek volt közvetlenül része Jézus feltámadásában?

Jézus kijelentette samáriai, pereai szolgálata idején, hogy van hatalma letenni az életét, majd újra felvenni azt (Jn 10:17-18). Mártának elmondta: „*Én vagyok a feltámadás és az élet*” (Jn 11:25). Más szakaszok azonban Isten tetteként beszélnek feltámadásáról (ApCsel 2:24; Róm 8:11; Gal 1:1; Zsid 13:20). Még az Úr egy hatalmas angyalának is volt szerepe a dicsőséges eseményben (Mt 28:1-2). Mt 28:11-15 szakasza pedig bemutatja, hogy mennyire hiábavaló és buta módon próbáltak a vezetők tovább küzdeni Jézus ellen. A római örök elmondtak nekik „*mindent ami történt*” (Mt 28:11). A beszámoló természetesen arra utal, hogy a katonák látták a feltámadást, máskülönben mit jelentenének a szavaik? Egy angyal lejött a mennyből, elhengerítette a követ, ráült, majd az örök elájultak? Legközelebb már csak arról tudtak, hogy a sír üres? Talán az angyal elvitte Jézus testét, míg ők öntudatlanul feküdtek? Vagy a tanítványok lopták el, netalán valaki más? Bármi is történt, a test nyilván eltűnt. A mennyei angyal lejövetele, a félelemtől elájuló örök és az üres sír már éppen eléggé zavarba ejthette a vezetőket. „*...sok pénzt adtak a katonáknak*” (Mt 28:12, ÚRK), hogy elhallgattassák őket, ami azt jelzi, hogy a beszámoló különösen nyugtalanította őket. Természetesen a katonák Jézus feltámadásáról beszéltek.

Némelyek gúnyosan jegyzik meg, hogy az emberek közül először a római katonák látták meg a feltámadt Krisztust. Hogyan szimbolizálja ez a későbbieket, vagyis hogy az evangélium a pogányokhoz is eljutott?

SOKAN FELTÁMADTAK VELE

„És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt. A föld is megrendült, és a sziklák megrepedeztek. Sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szent teste feltámadt. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek” (Mt 27:51-53, ÚRK). Mit tanít ez a bámulatos történet Jézus feltámadásáról és annak erejéről?

Egy földrengés jelezte Jézus halálát (Mt 27:50-51), egy másik pedig a feltámadását (Mt 28:2). Jézus halála pillanatában „A föld is megrendült, és a sziklák megrepedeztek. Sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szent teste feltámadt. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek” (Mt 27:51-53, ÚRK). A szentek megdicsőült testben támadtak fel, egyrészt Krisztus feltámadásának tanúiként, másrészt azoknak a prototípusaként, akiket majd a végidőben kelt életre Isten. Vagyis közvetlenül Jézus feltámadása után sok zsidó ember hatalmas bizonyítékot kapott, hogy higgyen a feltámadásban és elfogadja Jézust mint Megváltót. Sokan meg is tették ezt, köztük papok is (lásd ApCsel 6:7). „Földi szolgálata alatt Jézus halottakat is életre keltett. Feltámasztotta a naini özvegyasszony fiát és egy főembernek, név szerint Jairusnak a lányát és Lázárt. Őket azonban nem ruházta fel halhatatlansággal. Feltámadásuk után is még mindig alá voltak vetve a halálnak. Azok azonban, akik Krisztus feltámadásakor jöttek elő a sírjukból, már az örök életre támadtak fel. Vele együtt emelkedtek fel a halál felett aratott győzelmének bizonyúságaiként, diadalemlékeiként... Ezek a Krisztussal együtt feltámadott halottak mentek be a városba és jelentek meg sokaknak és mondták el mindenkinek, hogy Krisztus feltámadott a halottak közül, és mi is vele együtt támadtunk fel. Így vált letagadhatatlanná a feltámadás igazsága” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 693. o.).

Emberileg nézve a főpapok és vének komoly erőfőlényt élveztek. Ők irányították a nemzet vallási erőit, és még a római hatóságokat, valamint a tömeget is rá tudták venni cselszövéseik támogatására. Arról azonban megfélekedtek, hogy „a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, akinek akarja” (Dán 4:29). A feltámadott szentek létezése cáfolta a hazugságaikat és bizonyította azok alaptalanságát.

Akármilyen rosszul alakuljanak is most a dolgok, miért bízhatunk Isten végső győzelmében, még ha folyamatosan küszködünk is a bűnös világban?

A FELTÁMADT KRISZTUS TANÚI

Olvassuk el Jn 20:11-29 és 1Kor 15:5-8 verseit! Hogyan reagáltak a tanítványok, amikor feltámadása után először találkoztak Krisztussal?

Két angyal mondta az üres sírnál Mária Magdalénának és a többi asszonynak, hogy Jézus feltámadt (Mt 28:1, 5-7; Mk 16:1-7; Lk 24:1-11). Nem sokkal később azonban maga Jézus is megjelent nekik, ők pedig leborulva imádták (Mt 28:1, 9-10; Jn 20:14-18). Megjelent Péternek is (Lk 24:34; 1Kor 15:5), meg az emmausi úton a két tanítványnak, akiknek „gerjedezett” a szíve, amikor hozzájuk beszélt (Mk 16:12; Lk 24:13-35). Jézus aztán a felházba ért, a tanítványok először megrémültek, megijedtek, később öröm töltötte el őket, csodálkoztak a történetek felett (Lk 24:33-49; Jn 20:19-23). Egy hét múlva Jézus ismét bement abba a terembe, anélkül, hogy ajtót nyitott volna. Akkor már Tamás is hitt a feltámadásban (Jn 20:24-29).

A feltámadása és a mennybemenetele között eltelt negyven nap alatt Jézus „megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre” (1Kor 15:6, ÚRK), azután Jakabnak (1Kor 15:7). Csatlakozott a tanítványaihoz a Galileai-tenger partján, hogy együtt reggelizzen velük, majd beszélgetett Péterrel (Jn 21:1-23). Valószínűleg más megjelenései is voltak (ApCsel 1:3), mielőtt felment a mennybe (Lk 24:50-53; ApCsel 1:1-11). Pál is szemtanúnak tartotta magát, mert a damaszkuszi úton látta a feltámadott Krisztust (1Kor 15:8; vö. ApCsel 9:1-9).

A többi tanítvány beszámolt Tamásnak arról, hogy látták a feltámadt Urat, amikor ő nem volt velük, amire Tamás így reagált: „*Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem teszem ujjaimat a szegek helyére, és kezemmel nem érintem meg az oldalát, semmiképpen el nem hiszem*” (Jn 20:25, ÚRK). Egy hét múlva Jézus újból megjelent a tanítványoknak, amikor már Tamás is velük volt, ekkor az Úr ezt mondta neki: „*Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezemet, és nyújtsd ki a kezedet, és helyezd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő*” (Jn 20:27, ÚRK)! Tamás felkiáltott: „*Én Uram és én Istenem!*” Jézus ekkor így szólt: „*Mivel láttál engem, hittél; boldogok, akik nem látnak és hisznek*” (Jn 20:28-29, ÚRK).

„...boldogok, akik nem látnak és hisznek”. Mi nem láhattuk saját szemünkkel a feltámadott Krisztust, viszont mi minden ad alapot a hitünknek?

„AZ ELALUDTAK ZSENGÉJEKÉNT”

Olvassuk el 1Kor 15:20 versét, különös tekintettel 5Móz 26:1-11 szakaszára! Pál milyen értelemben utalt Krisztusra úgy, mint aki „az elaludtak zsengeje”?

Az ókori izraelita földművelő kultúrában az első zsenge áldozatának mély lelki jelentősége volt, ezzel a szent gyakorlattal ismerték el, hogy Isten kegyelméből kapnak mindent, sáfáraivá tette őket a földön, ahol érik a termés és aratásra vár (lásd 2Móz 23:19; 34:26; 3Móz 2:11-16; 5Móz 26:1-11). Az első zsenge nemcsak azt jelezte, hogy kezdődik az aratás, de a termés minőségét is mutatta. Wayne Grudem szerint „amikor Pál »első zsengeként« (görögül *aparkhé*) utal Krisztusra, a földművelés köréből vett metaforával azt fejezi ki, hogy mi is olyanok leszünk, mint Krisztus. A beérett termés »első zsengeje«, vagyis első kóstolója mutatja, hogy milyen lesz a termés többi része. Hasonlóképpen Krisztus »első zsengeként« bemutatja, hogy milyen lesz a mi feltámadott testünk, amikor a végső »aratásban« Isten feltámaszt a halálból és maga elé állít bennünket” (Wayne Grudem: *Systematic Theology*. Grand Rapids, MI, 1994, Zondervan, 615. o.). Fontos észben tartani, hogy Jézus megdicsőült emberi testben lépett ki a sírból, de továbbra is rajta voltak keresztre feszítésének nyomai (Jn 20:20, 27). Azt jelentené ez, hogy Isten feltámasztott gyermekein szintén meglátszanak majd szenvedéseik fizikai nyomai? Pál apostol megdicsőült testében például ott lesz a „tövis” (2Kor 12:7) vagy „az Úr Jézusnak bélyegei” (Gal 6:17) is? Pálnak a haláláig „viselnie kellett a testében Krisztus dicsőségének nyomait, mert a szemét elvakította a mennyből sugárzó fény [lásd ApCsel 9:1-9]” (Ellen G. White: *The Story of Redemption*. 275. o.). Ez azonban nem jelenti azt, hogy ő vagy a megdicsőült megváltottak közül bárki más a saját szenvedéseinek jeleivel támadna fel (vö. 1Kor 15:50-54). Krisztus azonban „örökre magán fogja viselni a kegyetlen bántalmazás nyomait. Minden szög helye az ember csodálatos megváltásának és az érte fizetett hatalmas árnak a történetét beszéli el” (Ellen G. White: *Early Writings*. 179. o.). Az Ő sebei jelentik a garanciát arra, hogy a mieink örökre eltűnnek majd.

Krisztuson mindörökre megmaradnak a keresztre feszítés okozta sebhelyek. Mit árul ez el Isten irántunk való szeretetéről és arról, hogy milyen árat kellett fizetnie a megváltásunkért? Hogyan mutatnak a sebei arra, hogy a Szentháromság Isten mekkora áldozatot hozott az üdvösségünkért?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „József sírboltjában” c. fejezet, 677-687. o.; „Feltámadott az Úr” c. fejezet, 688-694. o.; „Mit sírsz?” c. fejezet, 695-700. o.; „Útban Emmaus felé a feltámadottal” c. fejezet, 701-706. o.; „Békesség néktek!” c. fejezet, 707-713. o.

Ma sokan nem hisznek olyasmiben, mint például Jézus feltámadása. A történelmi bizonyíték azonban olyan nyomós, hogy még a feltámadás valóságát tagadóknak is el kell ismerni: sokan *elhitték*, hogy látták a feltámadott Jézust. Tehát a feltámadással szembeni érvelés nagyrészt abból áll, hogy megkísérlik magyarázni, miért hihette ennyi ember azt, hogy látta a feltámadott Krisztust. Némelyek szerint a tanítványok csak hallucináltak, csupán képzelték, hogy Jézust látták. Mások szerint Jézus nem is halt meg, hanem csak elájult, aztán magához tért, miután levették a keresztről. Amikor pedig a tanítványok újból látták, csak azt hitték, hogy a halottaiból támadt fel. Még olyasmit is állítottak, akár hisszük, akár nem, hogy Jézusnak volt egy ikertestvére, akit a tanítványok a feltámadott Krisztusnak hittek. Más szóval Krisztus feltámadásának történelmi bizonyítéka olyan erős, hogy az emberek efféle érveket koholnak megcáfolására. A feltámadás rendkívül fontos, nem lephet meg tehát, hogy mennyi jó okunk van hinni benne! „Azt a hangot, amely a keresztről ezt kiáltotta: »Elvégeztetett!« (Jn 19:30) a halottak is meghallották. Ez a hang átütötte a sírok falait és megparancsolta az alvóknak, hogy keljenek fel. Így lesz majd, mikor Krisztus hangja felharsan az égből. Ez a hang behatol majd a sírokba, kinyitja a sírboltokat és a Krisztusban meghaltak feltámadnak. Üdvözítőnk feltámadásakor csak néhány sír tárult fel. Második eljövetelekor azonban minden drága halottnak meghallja majd az Ő hangját és előjönnek a dicsőséges és halhatatlan életre. Ugyanaz a hatalom, amely feltámasztotta Krisztust a halottak közül, feltámasztja majd az Ő egyházát is, és megdicsőíti azt vele, minden fejedelemségek, minden hatalmasságok és minden más név felett, amely adatott, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 694. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

A vallási vezetők azért őriztették a sírt katonákkal, nehogy a tanítványok ellopják Jézus testét. Később fizettek az öröknek, hogy azt mondják: a tanítványok ellopták a testet. Hogyan bizonyítja ez a beszámoló is, hogy Krisztus sírja valóban üres volt? Miért annyira fontos a keresztyének számára az üres sír?

SÍK SÁNDOR: A MÁSODIK SZÜLETÉSÉRŐL

Szűk ösvényen magamban járok.
Jobbról árok, balról is árok.

Ködben és porban, fázva, félve,
Járok, didergek sok-sok éve.

Világtalan vakon születtem,
De már tudtam, hogy látni lettem.

Amikor még csak félig voltam,
Az egész életet daloltam.

Sárban jártam, sivár sötétben,
Keserű könnycsepp volt az étkem.

Százszor elestem, százszor keltem,
Sótlan kenyerem sírva szeltem.

És didergőn, sírón, rekedten,
Én akkor is csak énekeltem.

Tudtam, hogy egyszer odaérek,
Hogy egyszer enyém lesz az Élet...

Hogy egyszer, egy hívatlan esten,
Megszületik bennem az Isten.

S amiért az ösvényt végigjártam,
És meg nem álltam, sose álltam,

S ha rongyosan, ha megtiportan,
Mindig az Egészet daloltam,

Himnusza lettem tűznek, fénynek:
Éneklő tűz és tűzi ének.

Reménység az Újszövetségben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: János 6:26-51; 14:1-3; 1Korinthus 15:12-19, 51-55; 1Thesszalónika 4:13-18

„És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet: akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban” (1Jn 5:11-12).

Az újszövetségi írók görögül írtak ugyan, de Lukács kivételével mindannyian zsidók voltak, akik nem a görög, pogány elgondolás szerint, hanem az embert egységnek tartó héber perspektívából tekintettek az emberi természetre.

Krisztus és az apostolok számára tehát a keresztények reménysége nem volt újdonság, a pátriárkák és a próféták ősi hite bontakozott ki benne. Krisztus például megemlítette, hogy Ábrahám látta az Ő napját és örült (Jn 8:56). Júdás kijelentette, hogy Énók a második adventről profétált (Júd 14-15). *A zsidókhöz írt levélben* pedig az áll, hogy a hithősök vártak a mennyei jutalomra, amit nem kaphattak meg addig, amíg mi is el nem nyerjük azt (Zsid 11:39-40). Semmi értelme nem lenne ennek a kijelentésnek, ha a lelkük már a mennyben volna az Úrral.

János cáfolja a lélek halhatatlanságának elméletét, amikor kiemeli, hogy csak azoknak van örök élete, akik Krisztusban vannak (1Jn 5:11-12). Valóban nincs örök élet a Krisztussal való üdvözítő kapcsolat nélkül. Az újszövetségi reménység tehát Krisztus-központú, ez az egyetlen remény arra, hogy halandóságunk egy nap majd halhatatlanságárra változik.

AZ ÉLETEN TÚLMUTATÓ REMÉNYSÉG

Hérodotosz (Kr. e. 5. század), ókori görög történetíró írt egy törzsről, akik a gyermekek születésekor gyászoltak, tekintettel a sok szenvedésre, amit a kicsiknek majd át kell élniük, amíg felnőttkorba érnek. Számunkra ez igen furcsának tűnik, de van benne logika. Évezredekkel később, a 20. század elején egy ilyen hirdetést tettek közzé Amerikában: „Miért élnél, ha 10 dollárért eltemethetnek?” Nehéz lehet az élet még akkor is, ha hiszünk Istenben és az örök élet reményében, de képzeljük el, hogy milyen gyötrelmes azoknak, akiknek semmi reményük nincs ezen a rövid, általában bajokkal teljes életen túl! Több szekuláris író is foglalkozott az emberi lét értelmetlenségével. Mind meg fogunk halni, ráadásul ennek tudata az egész életünket végigkíséri. Éppen ez teszi az általában amúgy is nehéz, szomorú emberi létet önmagában is látszólag értéktelenné, hiábavalóvá. Egy gondolkodó szerint az emberek csak „szétmálló csontokra rakódott, romlásnak induló húsdarabok”. Morbid felvetés, de aligha vitatható. Természetesen mindezzel ellentétben áll a *Jézusban* való örök élet bibliai ígérete. Éppen ez a kulcs: *Jézusban* van a reménységünk, abban, amit halála és feltámadása révén felkínál. Máskülönben milyen reményünk lehetne?

Olvassuk el 1Kor 15:12-19 szakaszát! Pál szerint mennyire kapcsolódik Krisztus feltámadásához a mi feltámadásunk reménye?

Pál félreérthetetlenül kijelenti, hogy a feltámadásunk elválaszthatatlanul kötődik Krisztuséhoz. Ha mi nem támadnánk fel, az azt jelentené, hogy Krisztus nem támadt fel, akkor pedig mi a helyzet? „...hiábavaló a ti hiteitek; még bűneitekben vagytok” (1Kor 15:17). Más szóval: ha meghalunk, halottak maradunk, még hozzá örökre, tehát minden teljesen értelmetlen. Pál majdhogynem ugyanezt mondja 1Kor 15:32 versében: „...mi hasznom abból? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk” (ÚRK)! Amennyiben csupán szén-alapú protoplazmaként létezőnk és mindössze hetven év jut nekünk (ha szerencséssek vagyunk; valamivel több, ha nem dohányzunk és nem eszünk túl sok hamburgert), akkor elég sötét a helyzet. Nem csoda, hogy Ellen White így ír: „A menny minden áldozatot megér, mert mindent elvesztünk, ha azt elveszítjük” (*Sons and Daughters of God*. 349. o.).

Gondoljunk bele, mekkora érték a remény és a hit! Miért kell Isten kegyelméből megtennünk mindent, amit lehet, hogy megőrizzük a reménységünket?

„ISMÉT ELJÖVÖK”

Olvassuk el Jn 14:1-3 verseit! Csaknem kétezer éve ígérte meg Jézus, hogy visszajön. Hogyan segíthetünk másoknak is megérteni, hogy ez az ígélet ma, messze attól a kortól, amelyben ezt Jézus kijelentette, a mi generációnk számára is éppen annyira aktuális, még ha ennyi idő telt is el azóta (ami valójában nem számít)?

A jelenések könyvében négyszer jelentette ki Jézus, hogy „*eljövök hamar*” (Jel 3:11; 22:7, 12, 20). Gyors visszatérésének várása hajtotta az apostoli egyház misszióját, évszázadokon át megszámlálhatatlanul sok keresztény életét töltötte be reménységgel. Azonban a nemzedékek sorban meghaltak, Jézus pedig még nem tért vissza. Ezért sokan kérdezik: *Meddig kell még hirdetnünk, hogy „Jézus hamarosan visszajön”?* Vajon az Úr szavai nem reális várakozást keltettek volna (lásd 2Pt 3:4)? Számos keresztény panaszkodott már, amiért „késik” az Úr (vö. Mt 25:5). Viszont honnan tudjuk, hogy valóban „késlekedik”? Mikor lett volna a „megfelelő” idő a visszatérésére? Talán ötven, vagy százötven, vagy kétszáz éve? Valójában egyedül a bibliai ígélet számít, hogy „*Nem késik az ígérettel az Úr, még ha némelyek késedelemnek tartják is, hanem hosszútűrő irántatok, nem akarva, hogy némelyek elvessenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson*” (2Pt 3:9, ÚRK). Jézus mennybemenetele óta hosszú évszázadok teltek el, de az ígélet továbbra is, ma is érvényes! Mindannyiunk élete rövid (Zsolt 90:10), ami után öntudatlanul pihenünk a sírban (Préd 9:7, 12), majd jön a végső feltámadás, amikor már nem lesz több lehetőség változtatni a sorsunkon (Zsid 9:27). A halottak (amint a 3. tanulmányban is szó volt róla) öntudatlanul alsznak, a második advent ezért mindenki számára a halál után mintha egy-két pillanat lenne. Egyaránt azt tapasztaljuk (mint Isten népe minden korban), hogy a halálunk után csak egy pillanat és Krisztus visszatér. Ez elég hamar lesz, nem igaz? Minden egyes nap közelebb visz bennünket ahhoz, amikor az Úr Jézus Krisztus dicsőségben megjelenik az ég felhőiben. Noha nem tudjuk, *mikor* jön el, abban biztosak lehetünk, hogy vissza fog jönni, és valójában csak ez számít.

Egy lelkész arról prédikált, hogy nem foglalkozik vele, mikor tér vissza Krisztus, csak azzal, hogy *valóban* visszajön. Mennyire érthető számunkra ez a logikai következtetés? Hogyan segíthet, ha már esetleg elcsüggesztett volna, hogy még mindig csak várunk rá?

„ÉN FELTÁMASZTOM”

Jézus egyik csodája az volt, amikor egy kevés kenyérből és néhány halból ötezer embert megvendégtelt (Jn 6:1-14). Észrevette, hogy az emberek királlyá akarják tenni (Jn 6:15), ezért a tanítványaival később áthajózott a Galileai-tenger túlsó partjára. Másnap azonban a tömeg oda is követte. Ott mondta el az élet kenyeréről szóló híres prédikációját, külön kihangsúlyozva az örök élet ajándékát (Jn 6:22-59).

Olvassuk el Jn 6:26-51 szakaszát! Hogyan kapcsolta össze Jézus az örök élet ajándékát az igazak végső feltámasztásával?

Prédikációjában Jézus három alapvető fogalmat emelt ki az örök élet vonatkozásában. Először is önmagát így nevezte: „*az Isten kenyere, amely a mennyből száll alá, és életet ad a világnak*” (Jn 6:33, 58). Amikor kijelentette, hogy „*Én vagyok [görögül egó eimi] az élet kenyere*” (Jn 6:35, 48, ÚRK), az ószövetségi nagy „VAGYOK”-ként utalt önmagára (2Móz 3:14). Másodszor arról is beszélt, hogy Ő ad örök életet: „*aki hozzám jön*” és „*aki hisz bennem*”, az részesül ebben az áldásban (Jn 6:35, ÚRK). Végül pedig a halhatatlanság ajándékát összekötötte a végső feltámasztással. Háromszor is biztosította hallgatóit: „*én feltámasztom az utolsó napon*” (Jn 6:54, ÚRK; lásd még 40. és 44. vers).

Ezt a különleges ígéretet is adta: „*Bizony, bizony mondom nektek, aki hisz, annak örök élete van*” (Jn 6:47, ÚRK). Az örök élet ajándéka tehát már a jelenben is valóságos. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a hívő nem hal meg, mert a „*feltámasztom*” (Jn 6:54) kifejezésbe beleértendő, hogy a halál után kel újból életre.

Világos a kép: Krisztus nélkül nincs örök élet. Miután elfogadtuk Őt és örök életet nyertünk, halandóként most még továbbra is a halál uralma alatt vagyunk. Azonban a második adventkor Jézus majd feltámaszt, akkor adja meg nekünk a halhatatlanság ajándékát – ami már most a miénk. Biztos az ígéret, nem mintha a lélek halhatatlan volna, hanem mert hit által Jézus igazságában részesülünk.

Gondolkozzunk még Jézusnak azon a kijelentésén, hogy ha hiszünk benne, *már most* örök életünk van! Hogyan segíthet ez az ígéret megbirkózni azzal, hogy most halandók vagyunk – igaz, csak ideiglenesen?

A TROMBITA HANGJÁRA

A Thesszalonikában élő hívők úgy gondolták, hogy kizárólag azok kapnak örök életet, akik a második adventig életben maradnak. „Nagy gonddal óvták barátaik életét, nehogy meghaljanak és elveszítsék azt az áldást, amelyben Uruk eljövetelkor részesülni reméltek. De a halál szereteteik közül egyiket a másik után ragadta el. Aggódva tekintettek haldokló szeretteik arcára, mert nem remélték, hogy az eljövendő életben találkozhatnak” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 171. o.).

1Thessz 4:13-18 verseiben hogyan igazította helyre Pál ezt az elgondolást?

A történelem során sokan hajlamosak voltak többet belegondolni az „előhozza azokat, akik elaludtak a Jézus által övele együtt” (1Thessz 4:14) kifejezésbe annál, mint ami a szövegben benne van. A lélek halhatatlanságát vallók közül többen azt érzékeltetik, hogy második adventjekor Krisztus magával hozza a mennyből a meghalt igazak lelkeit, akik már ott vannak Istennel. Szerintük ezek a halottak akkor visszatérhetnek a feltámadott testükbe. Ez a magyarázat azonban nem áll összhangban Pál általános tanításával e témában.

A vers igazi jelentésével kapcsolatban olvassuk el egy nem adventista teológus magyarázatát! „A gyülekezetük meghalt tagjait gyászoló thesszalonikai keresztényeknek azért lehet reménysége, mert Isten »előhozza« őket, vagyis feltámasztja az elhunyt hívőket, hogy ott legyenek Krisztus visszatérésekor, »övele együtt«. Ebből az következik, hogy a meghalt hívők egyáltalán nem lesznek hátrányban Krisztus *parousiája* idején, hanem »övele együtt« lesznek, az élő hívőkkel egyformán részesülnek Krisztus visszatéréseinek dicsőségében” (Jeffrey A. D. Weima: *1-2Thessalonians. Baker Exegetical Commentary on the New Testament*. Grand Rapids, MI, 2014, 319. o.).

Hogyha a meghalt igazak lelkei már az Úrral lennének a mennyben, Pálnak nem kellett volna a keresztények reménységeként utalni a végső feltámadásra. Mondhatta volna, hogy az igaz halottak már az Úrral vannak. Ő viszont így fogalmazott: „*akik elaludtak*” (1Thessz 4:14) Jézusban, azok feltámadnak a halálból az idők végén.

A végidei feltámadás reménysége vigasztalást jelentett a szomorkodó thesszalonikai hívőknek, és ugyanez a reménység segít nekünk is, hogy bizalommal álljunk ki a fájdalmas időket, amikor a halál hideg szorítása elragadja tőlünk szeretteinket.

ÖRÖKRE SZÓLÓ TALÁLKOZÁS

Olvassuk el 1Kor 15:51-55 szakaszát! Milyen „titokról” (51. vers) beszél itt Pál?

Bizonyos ismert prédikátorok szerint ez a „titok” az egyház „titkos elragadtatása”, aminek hét évvel Krisztus dicsőséges visszatérése előtt kell megtörténnie. Ennek során Isten hirtelen, csendben és titokban elragad a mennybe hűséges keresztényeket, miközben mindenki más itt marad, azon tűnődve, hogy mi történhetett velük. Szerintük lesznek, akik az autóban maradnak, ahonnan hirtelen eltűnik a sofőr, mert elragadtatott a mennybe, csak „a ruhája marad ott”. Ezt a hamis tanítást emberek millióinak hirdeti a tizenhat kötetes „Az otthagytok” sorozat is, amiből négy filmet készítettek.

Természetesen egyetlen bibliai szakasz sem támasztja alá az elragadtatás és a második advent közötti mesterséges különbségtevést. A Pál által itt említett „titok” egyszerűen az élő igazak átváltozására utal, akik Krisztus visszatérésekor csatlakoznak a feltámadott igazakhoz. Ez az „elragadtatás”. Nincs „titkos elragadtatás”, mert a második adventet minden élő ember látni fogja (Jel 1:7), és a halottak feltámadása, valamint az élők átváltozása egyaránt a trombita hangjára történik meg, amikor Krisztus visszajön (1Kor 15:51-52).

Krisztus második adventjekor lesz a legnagyobb találkozás. Az élő igazak átváltoznak „*Nagy hirtelen, egy szempillantásban*” (1Kor 15:52). Isten hangjára megdicsőülnek, ekkor teszi őket halhatatlanná az Úr, és a feltámadt szentekkel együtt elragadtatnak, hogy a levegőben találkozzanak vele. Angyalok „*egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig*” (Mt 24:31, ÚRK).

„A kicsi gyermekeket szent angyalok helyezik anyjuk karjába. Barátok, akiket régen elszakított egymástól a halál, úgy találkoznak, hogy soha többé el ne váljanak. Most boldogan énekelve együtt emelkednek fel Isten városába” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 551. o.).

Nagyszerű ígéret ez, annyira különbözik mindentől, amivel eddig találkozhattunk, hogy talán nehéz megragadni. Viszont gondoljunk csak arra, hogy milyen hatalmas a kozmosz vagy mennyire elképesztően bonyolult az élet! Isten bámulatos erejét bizonyítja a teremtés. Vajon Ő ne lenne képes arra, hogy a második adventkor átváltoztassa az élőket és feltámassza a halottakat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A thesszalonikai levelek” c. fejezet, 169-177. o.; „Felhívás magasabb rendű életre” c. fejezetből 210-212. o.

„A rómaiak jól ismerték a keresztények reménységét, hogy egy nap majd testben feltámadnak, előjönnek a sírból, ezért minden módon igyekeztek a reményeiket gúnyolni és akadályozni. A Galliában Kr. u. 177-ben történt üldözésről szóló beszámolóban az áll, hogy a mártírokat kivégezték, majd a testüket hat napig temetetlenül hagyták, utána elégették őket, a hamvaikat pedig a Rajnába szórták. »Majd meglátjuk, hogy feltámadnak-e« – mondták állítólag a rómaiak” (Stephen Cave: *Immortality: The Quest to Live Forever and How It Drives Civilization*. New York, 2012, Crown Publishers, 104-105. o.). Ez a történet a hitelenségről, ha mégoly drámai is volt, semmit nem bizonyított a feltámadás bibliai ígéretével kapcsolatban, teljesen értelmetlen. A Jézust a halálból feltámasztó erő velünk is képes megtenni azt, bármi történjen a testünkkel. Szintén ez az erő teremtette meg és tartja fenn az egész kozmoszt, tehát biztosan képes átváltoztatni az élőket és feltámasztani a halottakat. „»...Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt« – írta Pál. Sokan úgy magyarázzák e részt, hogy Krisztus az alvókat magával hozza a mennyből, de Pál úgy értette, hogy amiként Krisztus feltámaszt halottaiból, úgy az Isten az elaludt szenteket előhívja sírjukból és magával viszi a mennybe. Mily drága vigasz! Dicsőséges remény nem csupán a thesszalonikai gyülekezet, hanem minden keresztény számára, bárhol is legyen” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 171-172. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „A halál eltöröl... Teljesen eltűnünk, nyomunk sem marad, ettől eléggé értelmetlennek tűnik az életet” – mondta valaki. Viszont miért remélhetjük, hogy mégsem értelmetlen az életünk?
- 2) Hogyan hozhatjuk összhangba azt, hogy a tökéletesség felé kell haladnunk (Fil 3:12-16), viszont csak Krisztus második adventjékor kapunk romolhatatlan, büntelen természetet (1Kor 15:50-55)?
- 3) Mit mondhatunk annak, aki a „titkos elragadtatásban” hisz, miért nem helytálló ez az elképzelés?
- 4) Olvassuk el újból 1Kor 15:12-19 szakaszát! Mi a bizonyíték ebben a részben arra, hogy a halottak nem a mennyben vannak Jézussal, hanem alszanak? Mi értelme lenne ennek a kijelentésnek, ha a halottak már most a mennyben volnának?

REMÉNYIK SÁNDOR: AKAROM

Akarom: fontos ne legyek magamnak.

A végtelen falban legyek egy téglá,
Lépcső, min felhalad valaki más,
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
Ám a kalász nem az ő érdeme.
Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szirmát ki nem bontja a virágnak,
S az emberek, mikor a mezőn járnak,
A virágban hadd gyönyörködjenek.
Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
Legyek a csend, mely mindig enyhét ad.
A kéz legyek, mely váltig simogat,
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.
Legyek a fáradt pillákon az álom.
Legyek a délibáb, mely megjelen
És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem,
Legyek a délibáb a rónaságon.
Legyek a vén föld fekete szívéből
Egy mély sóhajtás fel a magas égig,
Legyek a drót, min üzenet megy végig
És cseréljenek ki, ha elszakadtam.
Sok lélek alatt legyek a tutaj,
Egyszerű, durván összerótt ladik,
Mit tengerbe visznek mély folyók.
Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
Míg le nem teszi a művész a vonót.

Ellentmondó szakaszok?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 16:19-31; 23:43; János 20:17;
Filippi 1:21-24; 1Péter 3:13-20; Jelenések 6:9-11

„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert úgy véltetek, hogy azokban van az örök életetek, pedig azok rólam tesznek bizonyosságot” (Jn 5:39, ÚRK).

„Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a benetek levő reménységről” (1Pt 3:15) – figyelmeztet Péter. Pál hozzáteszi: „hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert vizket a fülük” (2Tim 4:2-3, ÚRK). Mivel ez a helyzet, nemcsak a könnyen magyarázható szakaszokat kell megnéznünk, hogyan illeszkednek a hitelveinkhez, hanem azokkal is foglalkoznunk kell, amelyeket általában felhasználnak a hitünkötől eltérő tanításra.

Eközben kövessük Jézus ösztönző példáját! „Maga Krisztus nem erőltette az igazság egyetlen szavát sem, hanem mindig szeretettel beszélt arról... Sohasem volt durva, sohasem szólt szükségtelenül egyetlen szigorú szót sem, sohasem okozott szükségtelenül fájdalmat érzékeny lelkeknek. Nem bírálta az emberi gyöngeségeket” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 291. o.).

Ezen a héten néhány fejtörést okozó szakaszt fogunk tanulmányozni, amelyekkel mások a lélek halhatatlanságát akarják igazolni. Erősítsék a meggyőződésünket ezek az elmélgedések, és segítsenek, hogy kedvesen tudjunk felelni azoknak, akik megkérdőjelezik ezt a meghatározó tanítást!

A GAZDAG ÉS LÁZÁR

Olvassuk el Lk 16:19-31 szakaszát! Miért nem lehet valóságos leírás ez a történet a túlvilágról?

Vannak olyan teológusok, akik szerint Lk 16:19-31 szakaszát szó szerint kell érteni, a holtak állapotának bemutatásaként. Ez a nézet azonban számos, nem biblikus következtetéshez vezet és ellentmond a már az eddigiekben tárgyalt több résznek. Szó szerint véve azt kellene mondanunk: a menny és a pokol olyan közel van egymáshoz, hogy a két helyen lévők elbeszélgethetnek (Lk 16:23-31). Azt is feltételeznénk, hogy míg a test a sírban nyugszik, az öntudatánál lévő lélek tovább él a túlvilágban, és van „szeme”, „ujja”, valamint „nyelve”, ami érzi a szomjúságot (Lk 16:23-24). Amennyiben ez a szakasz azt írná le, hogy milyen állapotban vannak az emberek a halál után, a menny bizonyára nem lenne az öröm és boldogság helye, mert a megváltottak közvetlenül figyelnék elveszett szeretteik végtelen szenvedését, sőt még beszélgethették is velük (Lk 16:23-31). Hogyan lehetne boldog a mennyben egy anya, aki látja szeretett gyermeke végtelen gyötrelmét a pokolban? Ilyen értelemben gyakorlatilag lehetetlen volna, hogy valóra váljon Isten ígérete, miszerint nem lesz többé szomorúság, sírás és fájdalom (Jel 21:4). E következtelenségek miatt sok modern teológus olyan példázatnak tartja a gazdag és Lázár történetét, aminek nem lehet minden elemét szó szerint magyarázni. George E. Ladd nem adventista, itt mégis bizonyosan úgy fogalmaz, mintha az lenne. Elmondja, hogy ez a történet valószínűleg „egy példázat volt, amelyben [Jézus] egy korabeli zsidó gondolatot használt fel, nem akart a holtak állapotáról tanítást adni” (G. E. Ladd: *The New Bible Dictionary*. „Eschatology”, Grand Rapids, MI, Eerdmans, 1962, 388. o.).

A gazdag és Lázár történetében éles az ellentét a jól öltözött „gazdag ember” és a fekélyekkel borított „Lázár nevű koldus” (Lk 16:19-20) között. Ennek a történetnek az a tanítása, hogy 1) a jelenlegi státusz és társadalmi állás nem feltétele a jövőbeli jutalomnak, valamint 2) minden ember örök sorsa ebben az életben dől el, a túlvilágon már nem lehet azon változtatni (Lk 16:25-26).

„Ő pedig azt mondta neki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül” (Lk 16:31, ÚRK).

A Biblia tekintélyével kapcsolatban milyen üzenetet szűrhetünk le magunknak Jézus komoly szavaiból, és mit tegyünk ennek nyomán?

„MA VELEM LESZEL A PARADICSOMBAN”

Lk 23:43 az egyik bibliaszöveg, amit a legszélesebb körben próbálnak felhasználni a lélek halhatatlanságának bizonyítására: „Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban” (ÚRK). Szinte minden bibliafordítás (néhány kivétellel) hasonlóan közli ezt a verset, azt a benyomást keltve, hogy halála napján Krisztus együtt lesz a latorral a Paradicsomban. Ezen nem szabad meglepődnünk, mert olyan teológusok készítették ezeket a fordításokat, akik a lélek halhatatlanságának tanában hittek. Viszont valóban ez a szöveg legjobb fordítása?

Hasonlítsuk össze Lk 23:43, Jn 20:17 és 14:1-3 verseit! Annak fényében, amit Mária Magdalénának meg a tanítványoknak mondott Jézus, hogyan értsük az ígérte, amit a bűnbánó latornak tett a kereszten?

A feltételezés, miszerint Krisztus és a lator már aznap a Paradicsomba (vagy a mennybe) ment, ellentmond annak, amit Jézus a feltámadása után Mária Magdalénának mondott, amikor is azt jelentette ki, hogy még nem ment fel Atyjához a mennybe (Jn 20:17). Ez a tévedés, vagyis hogy Jézus és a bűnbánó lator már aznap a mennybe ment, ellentmond annak is, amit Jézus a tanítványainak jelentett ki: csak a visszajövetelekor mennek majd a mennybe (Jn 14:1-3). Lk 23:43 versében az a kérdés, hogy a „ma” (görögül *szémeron*) határozószót az utána következő létigéhez („leszek”), vagy pedig az előtte álló igéhez („mondom”) kell-e kapcsolni. Wilson Paroschi elismeri: „nyelvtani szempontból” gyakorlatilag lehetetlen eldönteni, hogy melyik a helyes. „Lukácsra azonban határozottan jellemző, hogy ezt a határozószót a megelőző igéhez kapcsolja. Lukács evangéliumában és Az apostolok cselekedeteiben a szémeron hűsz előfordulása közül tizennégy esetben ez történik” (Wilson Paroschi: *The Significance of a Comma: An Analysis of Luke 23:43, Ministry*, 2013. június, 7. o.). Tehát Lk 23:43 legtermészetesebb olvasata ez: „Bizony mondom neked ma, velem leszel a paradicsomban.” Ebben az esetben a „Bizony mondom neked ma” kifejezőmód annak az üzenetnek a jelentőségét és komolyságát hangsúlyozza, hogy „velem leszel a paradicsomban.” Röviden, Jézus ott és akkor megígérte a latornak, hogy üdvözülni fog.

Olvassuk el a bűnbánó gonosztevő történetét (Lk 23:39-43), akinek Krisztus örök életet ígért, pedig bűnös volt és semmit sem ajánlhatott fel Istennek! Hogyan bontakozik ki ebben a történetben az egyedül hit általi megváltás nagyszerű igazsága? Milyen szempontból vagyunk mi is hasonlíthatóak a latorhoz? Miben különbözünk tőle?

ELTÁVOZNI ÉS KRISZTUSSAL LENNI

Olvassuk el Fil 1:21-24 és 1Thessz 4:13-18 verseit! Mit remélt Pál, mikor lesz „Krisztussal” (Fil 1:23), „az Úrral” (1Thessz 4:17)?

Pált az a szenvedély fűtötte, hogy „Krisztusban” (2Kor 5:17) éljen és majd a második advent után is „Krisztussal” legyen (lásd 1Thessz 4:17). Hitte: még a halál sem törheti meg a bizonyosságát abban, hogy a Megváltóhoz, az Úrhoz tartozik. Amint a Római levélben írta: „*sem halál, sem élet... nem szakíthat el minket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban van*” (Róm 8:38-39, ÚRK). „*Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk*” (Róm 14:8). Pál ebben a biztos tudatban mondta a már meghalt hívókról, hogy „*elaludtak*” (1Thessz 4:14) Jézusban, majd pedig Krisztus visszajövelekor feltámadnak, örök életet kapnak (1Kor 15:16-18; 1Thessz 4:13-18). Amikor az apostol megemlíti: „*kívánok elköltözni és Krisztussal lenni*” (Fil 1:23, ÚRK), vajon arra célzott, hogy a halála után a lelke eltávozik és Krisztussal lesz, öntudata birtokában? Egyáltalán nem! Ebben a szövegben „Pál azt a vágyát önti szavakba, hogy szeretné hátrahagyni ezt a zaklatott életet és Krisztussal lenni, de nem tér ki az időre, ami a kettő között eltelhet. Nem tanít ez a vers olyasmit, hogy Pál arra számított volna: a halálakor a mennybe megy. Nagyon is tisztában volt vele, hogy a jutalmát nem kapja meg a második adventig (2Tim 4:8)... Azt mondja, hogy az »eltávozása« (halála) után Krisztus visszajövele lesz a következő, amiről tudni fog, amikor Krisztus feltámasztja a halottakat, és akkor »az Úrral« (1Thessz 4:17) lesz. Szintén meg kell jegyeznünk, hogy a bibliai írók időnként együtt utalnak két olyan eseményre is, amelyek időben egymástól távol esnek” (*Andrews Study Bible* megjegyzése Fil 1:23 verséhez, 1555. o.). Viszont miért akart Pál inkább meghalni, mint élni? Mert akkor végül minden bajától megpihenhet, nem kell többé elviselnie a fizikai szenvedést, teljesen biztos lehet abban, hogy a második adventkor megkapja az igazság koronáját (2Tim 4:6-8). Bizonyára nem akart meghalni, azt azonban tudta, hogy utána mi következik.

Ugyan kinek a fejében nem fordult már meg a gondolat, különösen nehéz időkben, hogy milyen jó lenne a szemünket lecsukva meghalni, a következő tudatos pillanatunkban pedig már Krisztussal lenni? Hogyan világítja meg ez a gondolat azt, amit Pál a Filippiben élő hívőknek mondott?

PRÉDIKÁLNI A TÖMLÖCBEN LÉVŐ SZENTEKNEK

Olvassuk el 1Pt 3:13-20 verseit! Hogyan prédikált Krisztus „*a tömlőcben lévő lelkeknek... a Noé napjaiban*” (1Pt 3:19-20)? Lásd még 1Móz 4:10!

A lélek halhatatlanságában hívő bibliamagyarázók általában rámutatnak, hogy Krisztus „*a tömlőcben lévő lelkeknek*” prédikált (1Pt 3:19), míg a sírban nyugodott. Szerintük a testétől különvált lelke a pokolra szállt, ott prédikált az özönvíz előtt élők testetlen lelkeinek. Ez a képzeletszülte ötlet azonban bibliai szempontból elfogadhatatlan, mert a halottak számára már nincs újabb lehetőség az üdvösségre (Zsid 9:27-28). Miért prédikált volna tehát Jézus azoknak, akiknek nem volt több lehetősége az üdvözülésre? Ugyanakkor az a leglényegesebb, hogy ez az elgondolás ellentétes a bibliai tanítással, miszerint a halottak egészen a végső feltámadásig öntudatlan állapotban maradnak a sírban (Jób 14:10-12; Zsolt 146:4; Préd 9:7, 12; 1Kor 15:16-18; 1Thessz 4:13-15).

Továbbá ha ez a vers valóban azt mondaná, hogy miközben Jézus teste a sírban volt, Ő leszállt a pokolra és prédikált a vízözön előtt élt gonoszoknak, vajon csak ők hallották volna az üzenetét? Nem égett több elkárhozott a pokolban rajtuk kívül? Miért csak az özönvíz előttiek hallották a prédikációját? Annak sincs értelme, ha azt mondanánk, hogy Krisztus a bukott angyaloknak prédikált, akik Noé korában engedetlenek voltak. Azt olvashatjuk a „tömlőcben lévő lelkekről”, hogy engedetlenek voltak „*egykor*” (1Pt 3:19-20), a gonosz angyalokat viszont úgy említi a Biblia, mint akik ma is engedetlenek (Ef 6:12; 1Pt 5:8). A bukott angyalokat Isten „*a nagy nap ítéletére örök bilincsekben, sötétségben tartotta*” (Júd 6, ÚRK), anélkül, hogy újabb lehetőségük lenne az üdvösségre. Figyeljük meg, a 20. vers úgy utal a „tömlőcben lévő lelkekre” (1Pt 3:19), mint akik engedetlenek voltak Noé napjaiban. Ebben a szövegben a *lélek* (görögül *pneuma*) szó fordul elő, ami az Újszövetségben másutt (1Kor 16:18; Gal 6:18) élő emberekre vonatkozik, akik képesek meghallani és elfogadni az üdvösségre hívó szót. A „*tömlőc*” vagy „*börtön*” (ÚRK, RÚF) szó itt nyilván nem szó szerint a börtönre utal, hanem a bűn börtönére, amibe a bűnöktől meg nem tisztult emberi természet került (Róm 6:1-23; 7:7-25).

Krisztus a vízözön előtt élt konok embereknek Noé által prédikált, akinek Isten útmutatást adott (Zsid 11:7). Noé a kortársai között „*az igazság hirdetője*” (2Pt 2:5) volt. A Pétertől idézett vers azzal kapcsolatos, hogy mit jelent a hűséges élet, nem a holtak állapotára vonatkozó magyarázat.

AZ OLTÁR ALATT LÉVŐ LELKEK

Olvassuk el Jel 6:9-11 verseit! Hogyan kiálthatnak a meghalt mártírok „lelkei” „az oltár alól”?

Az ötödik apokaliptikus pecsét felnyitása szokatlan látványt mutat. A meghalt mártírok lelkei metaforikus értelemben bosszúért kiáltottak Istenhez az oltár alól (Jel 6:9-11). Egyes magyarázók ezt az „oltárt” a hetedik pecsét alatti füstölőáldozati oltárral (Jel 8:1-6) azonosítják. Viszont Jel 6:9-11 szakaszában a „vére” (nem pedig a „tömjénre”) tett utalás alapján ez inkább az égőáldozati oltárra vonatkozik, amire ráöntötték az áldozati állat vérét (3Móz 4:18, 30, 34). Az áldozati állatok vérevel szokták meghinteni az oltárt, így szimbolikus értelemben a mártírok vérét az oltárra öntötték, amikor az életüket veszítették, mert hűségesek maradtak Isten Igéjéhez és Jézus bizonyágtételéhez (Jel 6:9; lásd még 12:17; 14:12). Az oltár alatti „lelkek” szintén jelképesek. Szó szerint véve arra a következtetésre kellene jutnunk, hogy a mártírok nem élveznek teljes boldogságot a mennyben, mert még mindig bosszúért kiáltanak. Ez aligha hangzik úgy, mintha örülnének az üdvösségük jutalmának. A bosszúvágy nyomorúságossá teheti az ember életét, de még a halálát is? Arra is fontos emlékeznünk, hogy János nem valós képet kapott a mennyről. „Nincsenek ott fehér, vörös, fekete vagy fakó lovak hadakozó lovasaikkal. Jézus nem megöletett bárányként jelenik meg, a kés vágásától vérző sebbel. A négy fenevad nem valóságos szárnyas állatokat jelent, a leírásban szereplő jellemzőkkel... Így nincsenek »lelkek« sem a mennyben az oltár alatt. Az egész jelenet képies, szimbolikus ábrázolás” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 778. o.). Ezt írta George E. Ladd, aki nem adventista (és ismét úgy hangzik, mintha adventista szerző fogalmazta volna): „Jelen esetben [Jel 6:9-11] az oltár nyilván az áldozati oltár, ahová az áldozat vérét öntötték. János a mártírok lelkét *az oltár alatt* látta, aminek azonban semmi köze nincs a holtak állapotához vagy a közbülső állapotban lévő helyzetükhöz. Ez egyszerűen szemléletes bemutatása annak, hogy Istenük nevéért mártírhalált haltak” (*A Commentary on the Revelation of John*. Grand Rapids, MI, 1972, Eerdmans, 103. o.).

Ugyan ki ne kiáltott volna még igazságtételért (főleg igazságtalanság áldozatainak közül), ami azonban még nem történt meg? Miért kell hittel bízunk abban, hogy végül majd sor kerül a világból annyira hiányzó igazságtételre? Milyen vigasztalást találunk ebben a csodálatos ígéletben?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, „Áthidalhatatlan szakadék” c. fejezet, 174-182. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Golgota” c. fejezetből 655-660. o.

„A gazdagról és Lázárról mondott példázatában Krisztus azt tanítja, hogy az ember ebben az életben dönti el örök sorsát. E próbaidő alatt Isten mindenkinek felkínálja kegyelmét. De ha az ember a maga kedvteléseivel elvesztegeti az alkalmakat, eljuttassa örök életét, újabb próbaidőt nem kap. Rajta múlik, hogy közte és Isten között áthidalhatatlan szakadék tátong” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 174. o.). „Amikor az első keresztyényeket hegyekbe és pusztaságokba száműzték, tömlöcökben hagyták meghalni éhen, hidegben, megkínózva, amikor úgy tűnt: egyedül a mártírhálál jelent kiutat a szorultságukból, annak örültek, hogy méltónak találtattak a szenvedésre Krisztusért, aki értük kereszthalált halt. Kiváló példájuk vigasztalást és bátorítást jelent majd Isten népének, akik olyan nyomorúságos időbe kerülnek, ami még soha nem volt” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 213. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Az emberi természet általános bibliai képe hogyan segít jobban megérteni a héten tanulmányozott igeszakaszokat?
- 2) Gondolkozzunk el a keresztyén mártírok tántoríthatatlan hite és a mai, posztmodern világunk relatívnek mondott hite közötti ellentétben! Más szóval melyek azok a dolgok, amelyekért érdemes meghalni? Viszont ha valaki minden igazságot relatívnek, vagy csupán bizonyos kultúrákra vonatkozóan tart, akkor mégis miért vállalná a halált? Ugyanakkor mit tanulhatunk azoktól, akik olyasmire is készek meghalni, amit mi tévesnek tartunk?
- 3) Térjünk vissza a gazdag és Lázár példázatához! Amikor Jézus feltámadt a halálból, sokan hittek benne, míg mások ugyanazoknak a bizonyítékoknak a láttán nem hittek. Ezek szerint mennyire megkeményedhet az ember szíve az igazsággal szemben? Mit tehetünk, nehogy mi is így megkeményedjünk?
- 4) Jézus elmondta, hogy eljön az idő, amikor a halottak életre kelnek: „Akik a jót cselekedték, feltámadnak az életre, akik pedig a gonoszt művelték, feltámadnak az ítéletre” (Jn 5:29, ÚRK). A két esemény között ezer év telik el, pedig úgy hangzik, mintha ugyanakkor következnenek be. Hogyan világít ez rá arra, amit Fil 1:23 versében mondott Pál?

REMÉNYIK SÁNDOR: SZERETNÉK PÉLDÁT VENNI

Szeretnék példát venni Tőle,
Aki virágot ültet a mezőre,
S elrejtí arcát a virág mögé.

Szeretnék példát venni Tőle,
Aki viharban száll a hegytetőre,
És rejtí arcát fergeteg-palást.

Szeretnék példát venni Tőle,
Ki a nevét írja minden fára, kőre,
De arcát nem látta még senki sem.

Szeretnék példát venni Tőle,
Akinek soha sincsen pihenője,
S munkája mégis, olyan zajtalan,

Aki mikor a csend susogni kezd,
S hulló fenyőtoboz ver síri neszt,
E tompa, síri nesz mögött is van.

Akinek nem kell sok-sok buja szín
Hogy alkotson, és teremtményein
Megmutassa végtelen hatalmát.

Kinek a gyér, havasi fű, az árva,
S a kopár-kemény bazaltszirt is drága,
S tán drágább, mint a forró trópusok.

Szeretnék példát venni Tőle.

Pokol tüze

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Malakiás 4:1; Márk 9:42-48;
Apostolok cselekedetei 2:29, 34-35; 1Timóteus 2:5;
IJános 5:3-12; Júdás 7

„Mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok” (1Thesz 5:21)!

Dante Alighieri (1265-1321), olasz költő híres műve az *Isteni színjáték* a lélek képzeletbeli utazásáról szól a halál után. Vagy a föld mélyére, a pokolba (*inferno*), vagy a purgatóriumba jut, ahol megtisztulhat és alkalmassá válhat arra, hogy a mennybe menjen, vagy pedig egyenesen a Paradicsomba, Isten közelébe kerül.

Dante műve ugyan csak fikció, elbeszélő költemény, végül azonban komoly hatást gyakorolt a keresztény, főként a római katolikus teológiára. Ennek az egyháznak alaptétele ugyanis, hogy a halhatatlan lélek vagy a pokolba, vagy a purgatóriumba, vagy a Paradicsomba kerül. Sok konzervatív protestáns felekezet is vallja, hogy a lélek halhatatlan, és a halál után vagy a Paradicsomba száll fel, vagy lemegy a pokolba. Amennyiben az emberi lélek soha nem halna meg, a test halála után valahova jutnia kellene. Röviden tehát: az ember természetéről alkotott téves nézet rettenetes teológiai hibákhoz vezet.

Ezen a héten néhány ilyen elmélettel foglalkozunk majd, amelyek nem biblikusak, és megnézzük azt is a Bibliában, hogy mi is történik a halál után.

HALHATATLAN FÉRGEK?

Vessük össze Mk 9:42-48 szakaszát Ézs 66:24 versével! Hogyan értsük azt, hogy „férgük meg nem hal” (Mk 9:48, ÚRK)?

Vannak, akik a „férgük” (Mk 9:48) szót utalásnak tartják a gonoszok állítólagos lelkére, ami a testüktől különválva a halál után pokolra száll, ahol soha nem hal meg, hanem örökös kínoztól szenved.

A magyarázatukban azonban nem tükröződik az öntudatlan halál bibliai gondolata, továbbá figyelmen kívül hagyják e szakasz ószövetségi háttérét is. Tulajdonképpen a „férgük» általánosságban utal a »férgekre«, nem csak egyre, azokra, amelyek az oszló testeken táplálkoznak” (Robert G. Bratcher and Eugene A. Nida: *A Translator's Handbook on the Gospel of Mark*. London, 1961, United Bible Societies, 304. o.).

Mk 9:48 versében Jézus Ézs 66:24 szövegét idézi: „És kimenvén, látni fogják azoknak holttestét, akik ellenem vétkeztek, mert az ő férgük meg nem hal és tűzük el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.” Ebben a félelmetes metaforikus jelenetben egy csatamező táru elénk, ahol Isten ellenségei holtan fekszenek a földön, elpusztultak. A tűz által meg nem emésztett testeket férgek rágják szét, vagy talán előbb jönnek a férgek, aztán következik a tűz. Mindenesetre egyáltalán semmi nem utal arra, hogy az állítólagos lélek a test pusztulását elkerülve a pokolra szállna.

Viszont mi a helyzet a soha meg nem haló „férgekkel”? Ézs 66:24 képletes megfogalmazása (amit Mk 9:48 idéz) nem utal arra, hogy a férgek halhatatlanok volnának. (*Halhatatlan férgek?*) Azon van a hangsúly, hogy pusztító munkájuk nem marad befejezetlen, vagyis addig falják a gonoszok testét, amíg azok teljesen meg nem semmisülnek. Isten hűséges gyermekei viszont örömmel lakoznak az új égen és az új földön, ott imádják az Urat (Ézs 66:22-23). Tekintettel az ennyire eltérő sorsokra, nem csoda, hogy Jézus azt mondta: sokkal jobb, ha valaki akár egy fontos testrésze - keze, lába, vagy akár a szeme - nélkül, de bejut Isten országába, mintha ép testét megemésztenék a férgek meg a tűz (Mk 9:42-48).

Végeredményben mindannyian vagy teljes egészében üdvösségre jutunk, vagy egészen elveszünk, nincs köztes terület. Vagy örök életünk lesz, vagy örökre szóló pusztulás elé nézünk. Milyen döntéseket kell meghoznunk ma? Hogyan hat a választásunkra az örök élet és a végső pusztulás valósága?

A POKOL TÜZE

Egy angol római katolikus pap, John Furniss (1809-1865) gyerekeknek szóló kis könyvében egy hatalmas, az égnél és a földnél is nagyobb, tömör vasgömb példájával érzékelteti az örökös gyötrelmet. „Százmillió évenként elrepül arra egy madár, és egy szárnytollával csak megérinti az óriási vasgolyót” (*The Sight of Hell*. [A pokol látványa.] Dublin, 1874, James Duffy, 24. o.). Az író azt fejtegeti, hogy a bűnösök még azután is tovább égnek a pokolban, miután a hatalmas vasgömb a tollak ritka érintése folytán elkopik!

Szomorú, hogy ma is még sok protestáns szintén hasonló dolgokat hisz.

Olvassuk el Mal 4:1 és Júd 7 verseit! Hogyan érthetjük meg ezekből a szakaszból, hogy mit jelent az „örök tűz” (Mt 18:8), vagy „a megolthatatlan tűz” (Mk 9:43)?

Az „örök” (héberül *’ólám*; görögül *aióniosz*) szó jelentése eltérő lehet, a szöveg környezetétől függően. Istennel kapcsolatban például (5Móz 33:27, *örökkévaló*) az időbeli hosszúságot, az örökkévalóságot fejezi ki. Emberek esetében (2Móz 21:6, *örökké*) ez csak az életük idejére korlátozódik. A tűzre vonatkozóan (Mt 18:8; 25:41, *örök*) arra utal, hogy a tűz nem alszik ki addig, amíg maradéktalanul fel nem perzseli azt, ami belekerült. Vagyis abban az értelemben örök, hogy teljesen, visszafordíthatatlanul megemészti a gonoszokat, „*nem hagy rajtuk sem gyökeret, sem ágat*” (Mal 4:1, ÚRK).

Súlyos következtetésekhez vezet az a teória, hogy a gonoszok büntetése örökké tart. Ha örökké bűnhődnének, akkor a gonoszságot soha nem lehetne eltörölni. Továbbá Istentől származik az emberi élet (5Móz 32:39; Zsolt 36:10), aki nem gyönyörködik „*a hitetlen halálában*” (Ez 33:11). Miért adna tehát továbbra is életet a gonoszoknak csak azért, hogy vég nélkül kínlódjanak? Nem ésszerűbb az, hogy egyszerűen véget vet a létezésüknek? Ha a gonoszok a „*cselekedeteik szerint*” (Jel 20:12) kapják büntetésüket, akkor a rövid emberi életet miért büntetné Isten a végtelenségig?

A Biblia minden utalása az „örök tűzre” a millennium utáni „tűz tavára” vonatkozik (Jelenések 20. fejezet, lásd még 13. tanulmány). Ezért a Biblia alapján nem beszélhetünk már meglévő és örökké égő pokolról.

Mire mutat rá Isten szeretetével kapcsolatban az igazi bibliai tanítás a pokolról, ellentétben az örökös gyötrelmelem gondolatával?

SZENTEK A PURGATÓRIUMBAN

A Római Katolikus Egyház tanítása szerint azok a halottak, akiknek nem kell a pokolra jutni, de még nem mehetnek a Paradicsomba, a purgatóriumban megtisztulhatnak a bűneiktől, hogy aztán onnan a mennybe szállhassanak. A purgatóriumi szenvedésüket a szeretteik csökkenthetik imádságaikkal és penitenciájukkal. A Katolikus Egyház Katekizmusa egyértelműen fogalmaz a purgatóriumról: „Akik Isten kegyelmében és vele való közösségben hálnak meg, de még nem tisztultak meg tökéletesen, azokat is biztosítja az örök üdvösségről, viszont a halál után ők tisztító folyamaton mennek át, hogy elérjék azt a szentséget, ami szükséges a menny örömeibe való belépéshez” (*Catechism of the Catholic Church*. New York, 1995, Doubleday, 291. o.). Azt is megemlíti, hogy szeretteik enyhíthetik a szenvedésüket az értük mondott imáikkal és más cselekedeteikkel. „Az Egyház javasolja még az alamizsnát, a búcsút és a vezeklést is a halottakért” (i. m. 291. o.).

Olvaszuk el Préd 9:12, Ez 18:20-22 és Zsid 9:27 verseit! Hogyan cáfolják ezek a szakaszok a purgatórium gondolatát?

Valójában a purgatórium tanítása egyesíti a pogány elképzelést a tüzes pokolról a halottakért való imádság szintén pogány gyakorlatával. Ez a tan elfogadhatatlan azok számára, akik hisznek a következő bibliai tanításokban: 1) a halottak öntudatlanul pihennek a sírban (Préd 9:12); 2) az egyik bűnös ember igazsága nem ruházható át egy másik bűnös emberre (Ez 18:20-22); 3) Jézus Krisztus az egyetlen közbenjáró (1Tim 2:5); 4) a halál után következik a végítélet, és ennek az életnek a buktatói után már nincs újabb lehetőség a megtérésre (Zsid 9:27). Még súlyosabb dolog az, hogy a purgatórium Bibliával ellenes tanítása torz képet fest Isten jelleméről. „Sátán a bukása óta azzal foglalkozik, hogy hamisan mutassa be mennyei Atyánk jellemét. Ő sugalmazta a halhatatlan lélek tanát... Az örökké égő pokol elképzelése Sátántól származik, a purgatórium is az ő találmánya. Ezek a tanítások hamis képet adnak Isten jelleméről, hogy úgy tekintsünk rá, mint aki zord, bosszúálló, önkényes és nem hajlandó megbocsátani” (Ellen G. White: *Manuscript 51*. 1890. dec. 10.). E nézet szerint a halottak nem alvó állapotban várják Krisztus visszatérését, hanem a purgatóriumban szenvednek, amíg valakinek nem sikerül kiszabadítani őket.

Milyen következtetést vonhatunk le a tantételek fontosságával kapcsolatban olyan tévedésekből, mint pl. a purgatórium és az örök gyötrellem? Miért nemcsak az fontos, hogy *kiben*, hanem az is, hogy *mit* hiszünk?

TESTETLEN LELKEK PARADICSOMA

A protestánsok ugyan nem fogadják el a purgatórium tanát, de sokan azt hiszik, hogy a meghalt igazak lelke már Istennél van, a Paradicsom örömeit élvezi. Némelyek szerint ezek a „lelkek” a testüktől különvált szellemek, mások pedig úgy hiszik, hogy valóban a testüktől különvált szellemek, de dicsőséges, lelki testben vannak.

Bármit gondoljanak is az élő halottak metafizikai állapotáról, ezek a teóriák aláássák a végső feltámadás és a halottak megítélésének bibliai tanát. Mi értelme van a feltámadásnak és az ítéletnek (Jel 20:12-14), ha az igazak lelke máris a paradicsomi létet élvezi?

Olvassuk el ApCsel 2:29, 34-35 és 1Kor 15:16-18 verseit! E szakaszok szerint milyen állapotban vannak a holtak, amíg várják a feltámadást?

A Biblia azt tanítja, hogy minden ember, aki már a mennyben van vagy élve ragadtatott el, mint Énók (1Móz 5:24) és Illés (2Kir 2:9-11), vagy pedig feltámadt a halálból, mint Mózes (Júd 9) és azok, akik Krisztus halálakor jöttek elő a sírból (Mt 27:51-53).

Amint már láttuk, az oltár alól Istenhez bosszúért kiáltó lelkek (Jel 6:9-11) kifejezés csupán egy szókép az igazságtételre, nem bizonyítja a lélek természetes halhatatlanságát. Különben ezek a „lelkek” aligha élvezhetnék örök jutalmukat. A halottak valójában a sírban pihennek, öntudatlan állapotban várják a végső feltámadást, amikor ismét tudatra ébrednek. A halottak, még az igaz halottak sem a mennyben keringő, testetlen lelkek, amelyek türelmesen várják, hogy visszaköltözhessenek testükbe a végső feltámadáskor.

És mégis miről beszélhetett Pál 1Kor 15:18 versében, amikor azt mondta, hogy ha nem lenne a halottak feltámadása, akkor „*Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát?*” Hogyan veszhettek el, ha már a haláluk óta a mennyi boldogságot élvezik? Az Újszövetség központi és kulcsfontosságú tanítása az, hogy a halottak feltámadnak Krisztus visszatérésekor. Ennek közömbösítését és érvénytelenítését célozza az a hamis tan, miszerint a meghalt igazak közvetlenül a haláluk után felröppennek, hogy elnyerjék örök jutalmukat. Mégis állandóan ezt halljuk, főleg temetéseken.

Hogyan segíthetünk az embereknek megérteni: valójában „jó hír”, hogy a halottak a földben alszanak, megpihennek, nincs tudomásuk fájdalomról, szenvedésről?

A BIBLIAI NÉZET

Olvassuk el 1Jn 5:3-12 szakaszát! János szerint az örök élet miért korlátozódik csak azokra, akik Krisztusban vannak?

1Jn 5:11-12 versei világossá teszik az ember feltételes halhatatlanságának bibliai tanítását - szemben a lélek természetes halhatatlanságának nem biblikus tanításával. Ennek a jelentős szakasznak a megértéséhez tudnunk kell, hogy egyedül az Istenség „*halhatatlan*” (1Tim 6:15-16, ÚRK) és csak Ő az élet forrása (Zsolt 36:10; Kol 1:15-17; Zsid 1:2).

A bűn Ádám és Éva bukásával jutott be a világunkba (1Mózes 3. fejezet), ezután ők, minden utódjukkal a fizikai halál átka alá kerültek (így mi is), elveszítve az örök élet ajándékát. Szerető Istenünk azonban életbe léptette a megváltási tervet, hogy az emberek visszanyerhessék az örök életet, ami kezdettől fogva az övék lehetett volna. Pál így írt erről: „*Mert kiválasztott minket öbenne a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk öelőtte*” (Ef 1:4, ÚRK). Pál elmagyarázza, hogy amint „*egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál*”, úgy „*az egy ember, Jézus Krisztus*” által az örök élet kegyelmi ajándéka minden ember számára elérhető (lásd Róm 5:12-21). Az apostol itt félreérthetetlen utalást tesz konkrétan Ádámra, aki a világba hozta a bűnt és a halált. A Biblia egész üzenete érthetetlen, ha nem valóságos értelemben gondolunk Ádámra, aki vétkével a világunkba hozta a bűnt és a halált.

János apostol hozzáteszi: „*Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban*” (1Jn 5:11-12, ÚRK). Az egész kép világossá válik Jézus kijelentéseinek a fényében: „*aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen, és feltámasszam az utolsó napon*” (Jn 6:40, ÚRK), valamint „*Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, él*” (Jn 11:25).

Ez azt jelenti, hogy az örök élet Isten ajándéka Krisztus által, amit már a jelenben biztosít, teljes egészében azonban csak az igazak végső feltámadása után élvezhetjük majd. Igen egyszerű a következtetés: ha csak azok kapnak örök életet, akik Krisztusban vannak, akkor akik nincsenek Krisztusban, azoknak nincs örök életük (1Jn 5:11-12). Ezzel szemben a lélek természetes halhatatlanságának teóriája szerint örök élete volna mindenkinek, még azoknak is, akik nincsenek Krisztusban - legyenek akár a Paradicsomban, akár a pokolban. Bármennyire elterjedt is ez a tanítás, nem biblikus.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „Az első nagy család” c. fejezet, 457-472. o.; „A spiritizmus” c. fejezet, 473-481. o.

„Azon a sarkalatos tévedésen alapszik a halálban is megmaradó öntudat tana, hogy az ember természeténél fogva halhatatlan. Ez olyan dogma, amely az örök győtrelem tanához hasonlóan ellentmond a Szentírás tanításainak, a józan észnek és az emberségnek. A közhiedelem szerint a megváltottak a mennyben mindent tudnak, ami a földön, különösen hátramaradt barátaikkal történik. De mi öröme lenne a halottaknak abban, ha látnák az élők gondját, baját, ha ismernék szeretteik bűneit, csalódásait, szenvedéseit? Vajon élveznék-e a menny boldogságát földi barátaik felett lebegve? Milyen mérhetetlenül felháborító ez a hiedelem, hogy amikor a megátalkodottak utolsót lélegeznek, lelkük a pokol lángjai közé kerül! Milyen kimondhatatlanul gyötrődnének azok, akik látnák, hogy barátaik készületlenül szállnak a sírba, egy olyan örökkévalóságba, ahol állandósul a fájdalom és a bűn” (i. m. 468. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Aki már beszélt más keresztényekkel a holtak állapotáról és a pokolról, valószínűleg tudja, mennyire hajthatatlanul, szilárdan hisznek az emberek nemcsak abban, hogy az üdvözültek egyből a mennybe mennek, de abban is, hogy aki elvész, a pokol örök győtrelemei közé kerül. Vajon miért van ez? Az valamennyire érthető is, hogy szeretnék hinni: elhunyt szeretteik „az Úrral” vannak (ha mégoly nyugtalanító is lehet a földi bajokat látniuk). Viszont az örökös pokolbéli győtrelem iszonyatos gondolatához miért ragaszkodnak annyira? Milyen ereje van tehát a tradíciónak? Beszéljük meg a csoportban!
- 2) A legtöbb keresztény felekezeti a lélek természetes halhatatlanságának tanát hirdeti, az ehhez kapcsolódó teóriákkal együtt. Mi többet tehetne még az egyházunk, hogy jobban a világ elé tárjuk a halál és a túlvilág bibliai gondolatát?
- 3) Dante *Isteni színjátéka* csupán a képzelet szüleménye, mégis bebetonozott hamis tanításokat az emberek gondolataiba azzal kapcsolatban, hogy mi lesz a „lélekkel” a halál után. Ezek szerint a keresztény teológiát mennyire könnyen befolyásolhatják külső hatások? Még milyen, nem keresztény elképzelések hatnak a kereszténységre ma is? Hogyan védekezhetünk az ilyen hatásoktól?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: MAJD FÖLVILLAN

Valaki rohan velünk,
visz a hátán,
hogy puhán röpítsen
a határtalan sötét egek
porfelhős folyosóján át
a jelmezét ledobó éig.

Majd fölvisz a menny óriás vakuja,
és megnyílik szemünk
akár Bartimeusé.

Végidei csalások

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Sámuel 28:3-25; Máté 7:21-27;
János 11:40-44; Efezus 6:10-18; 1Péter 3:18

„Nem is csoda, hisz maga a Sátán is a világgóság angyalának adja ki magát. Nem meglepő tehát, ha szolgálai is az igazság szolgálainak adják ki magukat, akiknek végük cselekedeteik szerint lesz” (2Kor 11:14-15, ÚRK).

A mai világ a természetfeletti és misztikus dolgok olvasztótégelye lett, és ebben Hollywood is segítkezik, hiszen számukra nem gond a tévedés és megtévesztés egyvelegével vallási és misztikus témájú filmeket készíteni. Az elmúlt évtizedekben a „*bizony nem haltok meg*” (1Móz 3:4) ósrégi hazugság sok népszerű könyvet és filmet, valamint videójátékot ihletett. Tagadhatatlan, hogy ki vagyunk téve Sátán bűvkörének, ami megszámlálhatatlanul sok formában kísért, sőt bizonyos esetekben burkoltan, a tudomány leple alatt jelentkezik.

Az egyik leginkább megtévesztő jelenség az, amit „halálközeli” élménynek neveznek, amikor akik „meghaltak”, visszatérnek az életbe és a túlvilágról mesélnek. Sokan a halhatatlan lélek bizonyítékának tartják ezeket az eseteket.

Ezen a héten néhány végidei csalásról, a miszticizmusról, a halálközeli élményekről, a reinkarnációról, a halottidézésről, az ősök imádásáról és egyebekről gondolkodunk el. Veszélyes témák ezek, amelyekről tudnunk kell - anélkül azonban, hogy kitennénk magunkat a hatásuknak.

MISZTICIZMUS

A világunkat elárasztják a miszticizmus erős hullámai. A „miszticizmus” átfogó kifejezés, a gondolatok óriási körét öleli fel. Vallási szempontból ez a szó az egyén és az Isten vagy az Abszolút valamilyen lelki tapasztalatban vagy transzban történő kapcsolódására utal. Ez jellemzi még bizonyos egyházak istentiszteletét is. A formáját és intenzitását tekintve a jelenség eltérő lehet, de általában Isten írott Igéjének tekintélye helyett a szubjektív tapasztalatot fogadják el. A Bibliát minden esetben nagyrészt megfosztja tanító szerepétől, és a keresztyény sebezhetővé válik a saját tapasztalatai által. Az ilyen szubjektív vallás nem ad védelmet semmiféle megtévesztés, főleg a végidei csalások ellen.

Mt 7:21-27 szakaszában Jézus szavai fényében mit jelent az, hogy „sziklára”, ne pedig „homokra” építsük a lelki házunkat?

A posztmodern keresztyény világban erős a tendencia a bibliai tanítás jelentőségének csökkentésére, azt elavult vallási formák unalmas visszatérésének tekintik. Ebben a folyamatban Krisztus tanításai helyére mesterségesen Krisztus személyét állítják – úgy érvelve például, hogy bizonyos bibliai történetek nem lehetnek igazak, mert Jézus (amilyenek ők gondolják) soha nem engedte volna meg, hogy egyes esetek a leírtak szerint történjenek meg. Így végül az egyéni érzések és ízlések lesznek a Szentírás magyarázatának kritériumai, vagy pedig alapok, amelyek talaján nyíltan elutasítják a Biblia világos tanítását. Ez gyakran az Isten iránti engedelmesség kérdésében mutatkozik meg, ami pedig Jézus szavai szerint lényeges eleme a lelki házunk sziklára építésének. Aki azt gondolja, hogy nem számít, milyen tantételben hisz az ember, ameddig elfogadja Jézus Krisztust, veszélyes talajon áll. Az inkvizítorok, akik számtalan protestáns hívót halálra ítélték, hittek Jézus Krisztusban. Akik „ördögöket űztek ki” Krisztus nevében (Mt 7:22), szintén hittek benne. „Az az állásfoglalás, hogy lényegtelen, mit hisz az ember, Sátán egyik legjobban bevált csalása. Sátán tudja, hogy az igazság megszenteli azt az embert, aki szeretettel elfogadja az igazságot, ezért folyvást hamis elméletekkel, mesékkal, más evangéliummal igyekszik felcserélni az igazságot” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 448. o.).

Hogyan küzdhetünk az ellen, hogy az érzelmeink és a vágyaink rávegyenek minket Isten Igéjével szembenálló dolgok megtételére?

HALÁLKÖZELI ÉLMÉNYEK

A „halálközeli élmények” a legelterjedtebb mai érvek közé tartoznak, amelyekkel „bizonyítani” próbálják a lélek természetes halhatatlanságát. Raymond A. Moody, Jr. közzétette öt évig tartó kutatásának eredményeit, amelynek során száznál is több ember esetét vizsgálta, akiket „klinikailag halottnak” nyilvánítottak, de azután újraélesztettek. Ezek az emberek állították, hogy mielőtt visszatértek az életbe, láttak egy szeretetteljes, fényességes lényt. Ezt „izgalmas bizonyítéknak” tekintik arra, hogy „az ember lelke életben marad a halál után” (hátsó borító). Az évek során sok hasonló könyvet kiadtak, amelyek ugyanezt a gondolatot erősítik (lásd 2. tanulmány).

Olvassuk el a feltámadásról szóló történeteket 1Kir 17:22-24, 2Kir 4:34-37, Mk 5:41-43, Lk 7:14-17 és Jn 11:40-44 verseiben! Az ezekben szereplő feltámadott emberek közül hányan mondtak olyasmit, hogy haláluk után öntudatuknál voltak? Miért fontos ez a válasz?

A kutatásban említett esetek mindegyikében szereplőket *klinikailag* halottnak nyilvánították, de *valójában* nem voltak azok, szemben Lázárral, aki négy napig halott volt, a teste is oszlásnak indult (Jn 11:39). Sem Lázár, sem a bibliai időkben feltámasztott más halott nem említett túlvilági élményt, sem a Paradicsomból, sem a purgatóriumból, sem a pokolból. Ez valóban olyan érv, amit a hallgatás bizonyít, és teljesen megegyezik a holtak öntudatlan állapotának bibliai tanításával! Viszont mi a helyzet a ma gyakran részletesen elbeszélte „halálközeli” élményekkel? Amennyiben elfogadjuk a halottak öntudatlan állapotának bibliai tanítását (Jób 3:11-13; Zsolt 115:17; 146:4; Préd 9:12), akkor két fő lehetőségünk marad: a halálközeli élmény vagy szélsőséges körülmények között kialakuló, természetes pszichokémiai hallucináció, vagy természetfeletti, sátáni megtévesztés (2Kor 11:14). Valóban a sátáni megtévesztés lehet a magyarázat, főleg azért, mert bizonyos esetekben az emberek arról számoltak be, hogy beszéltek meghalt rokonaikkal. Persze lehet a két tényező kombinációja is. Mivel annyira elterjedt és sokak számára roppant meggyőző ez a csalás, alapvetően fontos, hogy szilárdan ragaszkodjunk Isten Igéjének tanításához, bármit is tapasztaljunk mi magunk vagy mások, ami ellentétes a Biblia tanításával!

Kifejezetten érdekes, hogy mostanában a halálközeli élményeket mennyire elismeri a „tudomány”. Ezek szerint miért kell óvatosnak lennünk még olyasmivel is, amit állítólag „bizonyít” a tudomány?

REINKARNÁCIÓ

A lélek halhatatlanságának pogány képzete az alapja a reinkarnáció vagy a lélekvándorlás teóriájának, ami ellentétben áll a Bibliával. Ezt az elméletet néhány nagy világvallás is átvette. Míg a legtöbb keresztény úgy hiszi, hogy a halhatatlan lélek a halál után örökre vagy a mennybe, vagy a pokolba jut, a reinkarnációban hívók szerint a halhatatlan lélek itt a földön a halál és újjászületés sok ciklusán megy át. Vannak, akik úgy gondolják, hogy a reinkarnáció a lelki fejlődés folyamata, amely során a lélek a tökéletesség felé haladva az ismeret és az erkölcs mind magasabb szintjeire jut el. A hinduk hite szerint az örökké élő lélek a tudatosság vagy „szamszára” folyamatán megy át az élet hat osztályában: vízi világ, növények, csúszómászók és bogarak, madarak, állatok és emberek, beleértve a menny lakóit is.

Olvassuk el Zsid 9:25-28 és 1Pt 3:18 verseit! Ha Jézus csak „egyszer” halt meg (Zsid 9:28; 1Pt 3:18), és az emberek is csak „egyszer” halnak meg (Zsid 9:27), vajon miért lehet az, hogy még a magukat kereszténynek tartók között is vannak, akik hisznek a reinkarnáció bizonyos formájában?

Sokan nem abban hisznek, amiben hinniük *kell*, hanem amiben hinni *akarnak*. Amennyiben egy nézet békességgel, nyugalommal tölti el őket, ez elég ahhoz, hogy döntésre jussanak. Aki viszont komolyan veszi a Bibliát, az semmiképpen nem tudja elfogadni a reinkarnáció elméletét. Ez az elgondolás először is ellentmond annak a bibliai tanításának, ami szerint a „lélek” halandó és a feltámadás testben történik (1Thessz 4:13-18).

Másodszor tagadja a kegyelem általi megváltás tanát, ami szerint az ember hittel fogadja el Jézus Krisztus üdvözítő munkáját (Ef 2:8-10). Ezt emberi cselekedetekkel próbálják helyettesíteni.

Harmadszor ellentmond annak a bibliai tanításnak, hogy az ember örök sorsát ebben az életben meghozott döntései határozzák meg (Mt 22:1-14; 25:31-46).

Negyedszer ez az elmélet leértékeli Krisztus második eljövetelének jelentőségét és fontosságát (Jn 14:1-3).

Ötödször pedig e teória szerint a halála után az embernek továbbra is lesz lehetősége arra, hogy kikerüljön azokból a csapdákból, amelyekbe az élete során belekeveredett. Ez sem biblikus gondolat (Zsid 9:27).

Röviden tehát: a keresztény hitben nincs helye a reinkarnációnak.

HALOTTIDÉZÉS ÉS AZ ŐSÖK IMÁDATA

A halottidézést ősidőktől gyakorolták. Ez egy formája annak, hogy megidézik a halottak állítólag aktív lelkét, mert így bizonyos tudás birtokába akarnak jutni, általában jövőbeli eseményekkel kapcsolatban. Az ősök imádata az elhunyt elődök tiszteletének szokása. Őket családtagként tisztelik, a hitük szerint a lelkük képes befolyásolni az élők dolgait. E pogány szokások igen vonzóak tűnnek azok számára, akik hisznek a lélek halhatatlanságában és hiányolják meghalt szeretteiket.

Olvassuk el 1Sám 28:3-25 szakaszában Saul tapasztalatát az endori médiummal! Milyen lelki tanulságot szűrhetünk le a holtak lelkével való állítólagos kommunikálással kapcsolatban?

A Biblia egészen világosan kijelenti, hogy az ősi izraeli teokrácia idején minden spiritisztát, médiumot, boszorkányt és halottlátót utálatosnak tartottak az Úr előtt, meg kellett kövezni őket (3Móz 19:31; 20:6, 27; 5Móz 18:9-14). Saul a törvény szerint ki is irtott Izraelből minden médiumot és spiritisztát (1Sám 28:3, 9).

Ám miután elvetette az Úr, Saul maga ment el Endorba, a kánaáni városba, hogy a médiumtól tudakozódjon (1Sám 28:6-7, 15; vö. Józs 17:11; Zsolt 83:11). Azt kérte az asszonytól, hogy idézze meg az elhunyt Sámuel prófétát, akinek az állítólagos szelleme előjött és beszélt Saullal (1Sám 28:13-19). A megtévesztő lélek Sámuelnek adta ki magát, és ezt mondta a királynak: *„te pedig holnap fiaiddal együtt velem leszel”* (1Sám 28:19, ÚRK). Sámuel formájában jelent meg, a lélek természetes halhatatlanságának képzetét keltve. Komoly csalás volt ez, és Saulnak nagyon is tudnia kellett volna, hogy nem bonyolódhat olyasmibe, amit korábban ő maga elítélt.

Jó két évszázaddal később Ézsaiás próféta így írt: *„Ha azt mondják nektek: Tudakozódjatok a halottidézőktől és a jövendőmondóktól, akik mormolnak és suttognak - hát nem Istenétől tudakozódik-e a nép? Az élők felől a holtaktól kell-e tudakozódni? A tanításra és a bizonyosságtételre hallgassatok! Aki nem ezt mondja, annak nincs hajnala”* (Ézs 8:19-20; vö. 19:3).

Milyen gyakran teszünk meg stresszhatás alatt olyasmit, amiről tudjuk, hogy helytelen? Miért csak a hit, az imádság és az Isten Igéjének való engedelmség az egyetlen biztos védelem önmagunkkal szemben?

december 8.

JELENÉSEK

A halottidézéshez hasonlóak azok az esetek, amikor démonok például a már meghaltak alakjában jelennek meg, felidézve talán egy elhunyt családtagot, barátot vagy bárki mást. A megjelenés és a hang is arra a személyre emlékeztet. Sátán ilyen csalásokat fog bevetni, hogy megtévessze azokat, akik nem állnak erősen Isten Igéje talaján. Ellen White figyelmeztet: „E hazug lelkek megszemélyesítik az apostolokat, és éppen az ellenkezőjét tanítják annak, amit az apostolok a Szentlélek indítására földi életükben tanítottak” (*A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 477-478. o.). „A csalás nagy drámájának tetőfokán Sátán meg fogja személyesíteni Krisztust” (i. m. 533. o.).

2Kor 11:14-15 és Ef 6:10-18 versei értelmében mi lehet az egyetlen védelmünk az efféle démoni megtévesztések ellen?

Pál apostol figyelmeztet: „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszság lelkei ellen, amelyek az ég magasságában vannak” (Ef 6:12, ÚRK). Csak az védhet meg bennünket, ha „az Isten teljes fegyverzetét” (Ef 6:13, ÚRK) felöltjük, amiről Pál Ef 6:13-18 szakaszában ír. Igen félelmetesek és megtévesztőek lehetnek az esetek, amikor sátrani erők valakinek a képében jelennek meg, de nem vezethetik félre azokat, akik Istennél keresnek védelmet és szilárdan állnak Igéje talaján. A tantételek szempontjából: aki hisz az ember feltételes halhatatlanságának tanában, az tudja, hogy Sától ered a halottak megjelenése vagy a velük való kommunikálás bármely formája, és Isten kegyelméből, ereje által el kell azt utasítani. Tehát bármennyire erőteljes, meggyőző és látszólag valóságos legyen is az a jelenés, megingathatatlanul ragaszkodnunk kell ahhoz a tanításhoz, hogy a halottak a sírban alszanak. Képzeld el, milyen lehet, ha az ember elveszít valakit, akit szeret, majd azt hiszi, hogy az megjelenik előtte, elmondja, mennyire szereti és mennyire hiányolja, esetleg olyasmit is közöl, amit csak ő tudhat! Arról is beszél, hogy már jobb helyen van. Ha valaki nem áll a bibliai tanítás szilárd alapján a holtak állapotával kapcsolatban, nagyon könnyen meg lehet tévesztetni, leginkább azért, mert el akarja hinni azt, ami valójában csalás.

Mit jelent Isten egész fegyverzetének felöltése? Hogyan tehetjük ezt meg az életünk minden területén, nemcsak a végidei megtévesztésekre gondolva, hanem a napi szokások kérdésében is?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, Felfedezések Alapítvány, „A spiritizmus különböző formái” c. fejezet, 391-396. o.

Egy alapítvány állítólag olyan technológia kifejlesztésén dolgozik, ami lehetővé teszi, hogy az ember kapcsolatba lépjen az elhunytakkal „sms üzenetek, telefonhívások és videokonferencia által.” A halottakat „az anyagi léten túl élőknek” nevezik, és a honlapjukon azt állítják, hogy amikor az ember meghal, egyszerűen átmegy „az öröklét egy másik fázisába... megőrizve tudatát, önazonosságát és korábbi fizikai formájának alapvető jellemzőit.” Azt állítják, hogy olyan háromfázisú technológiát fejlesztenek, ami lehetővé teszi a kommunikációt az anyagi és az anyagi léten túl élő személyek között. Az első fázisban „üzeneteket lehet küldeni az anyagi léten túl élő családtagoknak, barátoknak és bármilyen terület szakértőinek.” A második fázisban állítólag „az ember beszélgethet azokkal a szeretteivel, akik az örökkévalóság egy másik részében élnek.” A harmadik fázisról pedig azt mondják, hogy „hallani és látni engedi azokat, akik a korlátlan lehetőség tereit más megfigyelési pontról tapasztalják.” Különösen félelmetes az, ahogyan tesztelik, hogy a megjelenő halott valóban az-e, akinek mondja magát. A honlapon az áll, hogy „Például egy gyászoló szülő a következő kérdést teheti fel a fiának vagy lányának, aki a másvilágra került: »Volt egy Snoopy nevű kutyád gyerekkorodban? Kaptál tőlünk egy zsebkést a tizedik születésnapodra?»” Milyen érdekes ez a következő figyelmeztetés fényében: „Lelki, szellemi lények néha megjelennek egyes embereknek elhalt barátaik alakjában és beszámolnak nekik olyan eseményekről, amelyek egykor kapcsolatban voltak velük földi életük folyamán, és olyan cselekedeteket hajtanak végre, amelyeket akkor is megtettek, amikor még éltek” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 635. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A kulturális elfogadottságra hivatkozva sok keresztény megnéz mindent, amit csak kínál a média. Mely bibliai elvek vezessenek a médiával való kapcsolatunkban, különösen amikor valami nyíltan olyan nézeteket hirdet, amelyekről tudjuk, hogy helytelenek és megtévesztőek (lásd Zsolt 101:1-8; Péld 4:23; Fil 4:8)?
- 2) Sok keresztény a holtak tovább élésére mutató bibliai bizonyítéknak tartja azt a történetet, amikor a halottlátó megidézte „Sámuel”-t. Ezek szerint miért nem lehet egyetlen szövegre vagy történetre hagyatkozva felépíteni egy tantételt, hanem a Biblia egészének üzenetét kell megvizsgálni az adott témában?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: TÁVOLUGRÁS

A kociút mellett párhuzamosan
úgy fél méterre ástuk meg az ugrópályát.
Ha jött egy szekér, vagy autó,
(bár az elég ritka volt), nem ugrottunk,
már azért sem, mert nagy port kavartak.

És a nekirugaszkodás,
az időnkivüliség érzése,
a megfeszült várakozás végtelen pillanata.
Örökké a rajtvonalnál maradni, az lenne jó.
A belső támadás a héjban,
mielőtt végképp szétesne a burok,
mert akkor már ugrani kell,

s valaki mindig megelőz,
előttünk dobbant,
mi belezuhanunk
egészen a lényébe,
s a gyászba borult, léha sötét,
a vérző hajnalba bukik.

A bibliai világnézet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 24:3-4; Máté 4:23; Lukács 2:52;
Apostolok cselekedetei 8:4-24; 1Korinthus 6:19-20; 1János 3:1-3

„Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestül, és őrizze meg a ti egész valótokat, mind lelketeket, mind testeteket feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére” (1Thessz 5:23, ÚRK).

A *Jelenések könyve* két fő „globális tényezőt” említ Krisztus második adventjét megelőzően. Jelenések 13. fejezete ír a globális *eltévelyedésről*, amikor is „*az egész föld*” csodálja és követi a tengerből feljövő fenevadat (Jel 13:3, 7-8, 12, 16). A 14. fejezet pedig az *igazság globalizációját* emeli ki, amikor „*az örökkévaló evangéliumot*” hirdetik „*minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6-7). Azokban „*a nehéz időkben*” (2Tim 3:1) mindenféle „*tanítás szele*” (Ef 4:14, ÚRK) fújni fog, és az emberek „*az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak*” (2Tim 4:4, ÚRK). „*E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – fogja Sátán az embereket csalásainak foglyaivá tenni. Míg az előbbi a spiritizmus alapjait rakja le, az utóbbi Rómával hozza közös nevezőre az embereket*” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 503-504. o.).

A végső események kibontakozása közben tartsunk ki szilárdan minden igazságba vetett hitünkben, így abban is, ami az ember természetére és a halálra vonatkozik! Hagyatkozzunk a Szentlélek vezetésére, hogy felkészüljünk Krisztus második, dicsőséges megjelenésére!

JÉZUS PÉLDÁJA

Lk 2:52 verse Jézus fejlődésének melyik négy dimenzióját említi?

Jézus volt a tökéletes ember, aki léte minden alapvető dimenziójában egyaránt fejlődött. „*Jézus pedig gyarapodott bölcsességben [értelmileg], testének állapotában [fizikailag] és az Isten [lelkileg] és az emberek [szociálisan] előtt való kedvességben*” (Lk 2:52, ÚRK). „Gyors felfogású volt, a dolgok mélyére látott, korát meghaladóan komoly és bölcs. Emellett jelleme csodálatosan kiegyensúlyozott volt. Szellemi és fizikai képességei fokozatosan bontakoztak ki a gyermekkor törvényszerűségeinek megfelelően.

Jézus rendkívül szeretetreméltó gyermek volt. Mindig készen állt arra, hogy másokat szolgáljon. Türelmét sohasem veszítette el, ajkát sohasem hagyta el hazug szó. Elveiben meggingathatatlan volt, mint a szikla, életét önzetlenség, báj, udvariasság jellemezte” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 48. o.).

Olvassuk el Mt 4:23 versét! Hogyan gyakorolhatjuk mi azt a háromrészes szolgálatot, amire Jézus példát mutatott: a tanítást, a prédikálást és a gyógyítást?

Annak tudatában, hogy az ember egységes, oszthatatlan egység, nem korlátozhatjuk a vallásunkat csupán a lelki dolgokra. Az igazság kihat egész lényünkre, egész élettartamunkra, létünk minden dimenziójára. A fizikai és a lelki oldal olyan erős egységet képez, hogy valójában szétválaszthatatlan. Bűnös emberként ugyan soha nem leszünk ugyanolyanok, mint Jézus, de Isten kegyelme által követnünk kell a példáját. „A megváltás művének célja az volt, hogy helyreállítsa az emberben Isten képmását, visszavigye őt abba a tökéletes állapotba, amire Isten eredetileg megteremtette, támogassa testi, értelmi és lelki erejének fejlődését” (Ellen G. White: *Nevelés. Előtted az élet*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 13. o.). Isten ezt kívánja elvégezni népében a visszatérésére való felkészítés folyamatának részeként.

Könnyen elcsüggedhetünk, ha Jézushoz viszonyítjuk magunkat. Viszont hogyan védhet meg az elkeseredéstől, ha a keresztre és annak jelentőségére összpontosítunk?

TESTÜNK ISTEN TEMPLOMA

Különféle elgondolások alakultak ki a halandó test és halhatatlan lélek dualista elméletéből. Az ókori görög filozófusok például az emberi testet a lélek börtönének tekintették, ahonnan a lélek a halállal szabadul ki. Ez a pogány képzet visszhangzik sok mai keresztény hitében, akik szerint a test a halhatatlan lélek ideiglenes lakhelye, és a lélek majd a feltámadáskor egyesül újra a testtel. A panteisták viszont a testet istenítik, úgy hiszik, hogy Isten és az univerzum egy és ugyanaz. Istent látják mindenben, az emberi testet egyetlen, szerves egységben lévő és egyetlen isteni szubsztanciának (*lényeknek, anyagnak*) vélik. Mivel a témával kapcsolatban egymásnak ellentmondó elméletek vesznek körül bennünket, az ember természetét illetően is határozottan ragaszkodnunk kell a Biblia tanításához!

Olvassuk el 1Kor 3:16; 6:19-20 és 10:31 verseit! Hogyan gyakorolhat pozitív hatást az életmódunkra, ha megértjük, hogy a testünk „Isten temploma”, a „Szentléleknek temploma”?

Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette meg Ádámot és Évát (1Móz 1:26-27), ami nemcsak a jellemükben, hanem fizikai tulajdonságaikban is tükröződött. A bűn megjelenése miatt azonban Isten képe megtört az emberben, sőt elrejtetté vált. A megváltás munkájának tehát az a célja, hogy helyreállítsa az embert eredeti állapotára, amibe beletartozik a fizikai egészség is – olyan mértékben, ami lehetséges azok számára, akik nem férnek hozzá az élet fájához. A helyreállítás egész életen át tartó folyamat, ami csak Krisztus visszatérésekor válik teljessé, amikor a romlandó romolhatatlanságba öltözik, a halandó pedig halhatatlanságba (1Kor 15:53-54).

„Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek” (3Jn 1:2) – írta János apostol a barátjának, Gájusznak.

Ha elismerjük, hogy az ember oszthatatlan egységet képez és a vallás az életünk minden részét érinti, fizikai egészségünk őrzését is hitbéli kötelességnek kell tartanunk, így az ihletett Ige elve fog vezetni: *„Tehát akár esztek, akár isztok, akármit cselekedtek, mindent Isten dicsőségére tegyetek”* (1Kor 10:31, ÚRK). Tudnunk kell viszont, hogy jó emberek minden tőlük telhetőt megtehetnek, mégis szenvedhetnek a bűnös emberi természet és a bűn hatásaitól megrontott környezet világa miatt. Ezért higgyünk Istenben, tegyünk meg mindent, amit csak tudunk és bízunk rá magunkat Istenre!

„KRISZTUS ÉRTELME”

Vannak, akik úgy gondolják, hogy ha megváltoztatjuk a környezetet, az ember is más lesz. Igaz, hogy kerülnünk kell az olyan helyeket és körülményeket, ahol nagyobb kísértésnek tesszük ki magunkat (Zsolt 1:1; Péld 5:1-8), de a kísértés és a bűn problémáját csak a szívünk (és elménk) átalakulása oldhatja meg. Krisztus a lényegre mutatva mondta: „*mert onnan belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, paráznaság, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, gonoszság, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, gőg, esztelenség*” (Mk 7:21-22, ÚRK). Ez azt jelenti, hogy az elménknek át kell formálódnia ahhoz, hogy a viselkedésünk is megváltozzon.

Olvassuk el Zsolt 24:3-4, Róm 12:2, 1Kor 2:16, Fil 4:8 és Kol 3:2 verseit! Mit jelent az, hogy „Krisztus értelme” van az emberben?

Az Úr megígérte, hogy az „új szövetség” alatt törvényét népe elméjébe és szívébe írja (Jer 31:31-33; vö. Zsid 8:8-10; 10:16). Ezért nem lehet meglepő, hogy a Hegyi Beszédben Krisztus tágitotta, mélyítette Isten parancsolatainak a jelentőségét egészen a gondolatok és a szándékok szintjéig (lásd Mt 5:17-48). Tehát csakis Isten átformáló kegyelme által arathatunk győzelmet a kísértés felett, és a gondolatok és szándékok szintjén igényelnünk kell ezt az ígéretet, hogy megállíthassuk a bűnös gondolatokat.

Jézus visszatéréséig a természetünk bűnös marad. Ám ha Krisztusban vagyunk, egészen betakar bennünket az Ő igazsága. *Még nem vagyunk tökéletesek*, de Isten máris tökéletesnek tekint minket Krisztusban (Fil 3:12-15). „Ha egyesülünk Krisztussal, akkor az Ő értelme lesz bennünk. Tisztaság és szeretet ragyog jellemünkben, életünket pedig szelídség és igazság uralja. Még az arckifejezésünk is megváltozik. A lélekben lakozó Krisztus kiárasztja átalakító erejét, és a külső megjelenés a belül uralkodó békéről és örömről tesz bizonyosságot” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. 310. o.).

Csak úgy alakulhat át az életünk, ha naponta átadjuk magunkat Istennek, naponta meghalunk az énünknek, naponta határozott erőfeszítéseket teszünk, hogy hit által engedelmeskedünk Jézusnak.

Képzeld el, milyen volna az életünk, ha megállíthatnánk a bűnös gondolatokat is! Mennyire lenne más az életünk? Hogyan lehetséges ez kizárólag?

A LÉLEK VEZETÉSE

A Szentlélek Isten csodálatos cselekvő Személye, aki szívünkbe árasztja Isten szeretetét (Róm 5:5), a megváltás valós tapasztalatára vezet (Jn 16:7-11), minden igazságra elvezet (Jn 16:13) és erőt ad az evangéliumi küldetés teljesítésére (ApCsel 1:8). A Szentlélek száll szembe Sátán lealacsonyító munkájával, nem csoda, hogy az ördög mindenképpen igyekszik elferdíteni a Szentlélek személyével és tevékenységével kapcsolatos felfogásunkat. Némelyek tagadják azt, hogy a Szentlélek személy, mások pedig nagyobb hangsúlyt helyeznek az ajándékaira, mint átformáló erejére.

Olvassuk el ApCsel 8:4-24 szakaszát! Samáriában Simon mágus meg akarta szerezni a Szentlélek ajándékait anélkül, hogy a Lélek által újjászületett volna. Hogyan mutatkozik meg ugyanez a lelkület a mi napjainkban is?

Azok Isten gyermekei, akiket a Szentlélek elvezet (Róm 8:14) Isten Igéjének minden igazságára (Jn 16:13; 17:17). Jézus világosan figyelmeztetett: „Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: »Uram, Uram!«, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát. Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétaáltunk-e, és nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem tettünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor azt mondom nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők” (Mt 7:21-23, ÚRK)! Ez azt jelenti, hogy a Szentlélek soha nem vezeti az embert Isten Igéjével ellentétesen – amit Ő maga ihletett –, hanem mindig az Írással összhangban vezet. A Szentlélek, aki minden igazságra elvezet bennünket, erőt is ad, hogy másokat is odavezessünk e nagyszerű igazsághoz (Mt 28:18-20; ApCsel 1:8). Szent feladatunk teljesítése közben megkapjuk különleges segítségét. Ezért minden reggel térdeljünk le az Úr előtt, újítsuk meg a fogadalmunkat, hogy neki szenteljük magunkat! Ha ezt meg tesszük, megajándékoz Szentlelke jelenlétével, megújító, megszentelő erejével. Azonban úgy válunk nyitottá vezetésére, ha naponta tudatos döntéseket hozunk, hogy azt tesszük, amiről tudjuk, hogy helyes és elkerüljük azt, ami tudottan helytelen. Vagyis csak ha az Istentől kapott erőnkkel igyekszünk igaz módon élni, akkor válunk nyitottá a Szentlélek erejének befogadására, amit Isten nekünk ígér.

Miért olyan fontos, hogy minden reggel imádsággal tegyük magunkat nyitottá a Szentlélek vezetésére?

KÉSZEN VÁRVA MEGJELENÉSÉT

Tomboló világban élünk, ahol túl sok a mesterséges igény és a tekintetünket rabul ejtő látvány, ami eltereli a figyelmünket. Ha nem vigyázunk, lekötöhetik minden időnkét és felboríthatják a fontossági sorrendünket. Ez nem csak a globalizált „kiber” világunk újabb mellékterméke, hiszen ilyen vagy olyan mértékben a keresztényeknek minden korban őrizkedniük kellett Sátán csapdáitól, amelyekkel el akarta téríteni őket az élet igazán lényeges dolgaitól.

Vajon ki az, akit ne veszélyeztetne, ha nem elég óvatos, hogy a tekintetét az Úrról elfordítva a világi, testi dolgokra figyeljen, amelyek nem adnak igazi meglepégedést, végül pedig lelki romlásba döntenek?

Olvassuk el 2Pt 3:14 és 1Jn 3:1-3 szakaszait! Mi a különbség a második adventre való készülés és aközött, hogy készen várjuk Jézus dicsőséges megjelenését?

Gyakran azzal próbáljuk mentetetni a halogatást, hogy a második adventre való *felkészülés folyamatos*. Ez könnyen oda vezethet, hogy az ember elernyed, úgy gondolkodva, mint a gonosz szolgálja: „*Halogatja még az én uram a hazajövetelt*” (Mt 24:48).

Mit mondanak Zsolt 95:7-8, Zsid 3:7-8, 15 és 4:7 versei arról, hogy már most készen kell állnunk?

A Biblia nézőpontjából mindig „ma” van az üdvösség ideje, nem holnap (lásd Zsolt 95:7-8; Zsid 3:7-8, 15; 4:7), és komolyabb megtérési élmény nélkül továbbra is olyanok maradunk, mint amilyenek most vagyunk. Pusztán az idő nem vált ki megtérést a megtéretlenekben. Aki nem növekszik folyamatosan a kegyelemben és nem halad előre hittel, nagy valószínűséggel elesik, megkeményedik, szkeptikus, cinikus, sőt hitetlen lesz.

Ebből a szempontból elmondhatjuk, hogy minden egyes napunk az életünk miniatűr leképezése. Tehát Isten kegyelméből tervezzünk a jövőre, de minden napot úgy éljük meg, hogy készen várjuk Jézus visszatérését, anél is inkább, mivel valóban lehet ez az életünk utolsó napja!

**Hogyan állhatunk készen Jézus visszatérésére, ha már ma eljönne?
Beszéljünk a válaszukról szombaton a csoportban!**

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, „A test és a lélek kölcsönhatása” c. fejezet, 167-181. o.

„A nagy küzdelem a vége felé halad. Minden tengeri és szárazföldi szerencsétlenségről szóló beszámoló azt tanúsítja, hogy közel a vég. Háborúk és háborúk hírei ezt hirdetik. Vajon van olyan keresztény, akinek a pulzusa nem ver szaporábban, miközben a ránk váró hatalmas eseményekre gondol? Jön az Úr, halljuk a közeledő Isten lépéseit” (Ellen G. White: *Maranatha*. 220. o.). „Nap mint nap a hit életét éljétek! Ne féljétek, ne csüggedjétek a nyomorúságos idő miatt, nehogy így már korábban nehéz időt tapasztaljatok. Ne gondoljátok ezt: »Félek, hogy nem tudok majd megállni a nagy megpróbáltatás napján.« A jelenben kell élnünk, ezen a napon, a holnap nem a miénk. Ma kell győzelmet aratnunk énünk fölött! Ma kell imaéletet élnünk! Ma kell megharcolnunk a hit harcát! Ma kell elhinnünk, hogy Isten megáld! Miközben győzelmet aratunk a sötétség és a hitetlenség fölött, eleget teszünk a Mester kívánalmainak és áldására leszünk a környezetünknek” (Ellen G. White: *Signs of the Times*. 1887. október 20.). „Az Úr hamarosan eljön, és készen kell állnunk a fogadására békében. Határozzuk el, minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy fényt árásszunk a körülöttünk lévőkre! Ne legyünk szomorúak, hanem vidámak, mindig az Úr Jézusra nézzünk... Készen kell várnunk megjelenését! Milyen dicsőséges lesz meglátni Őt, amint megváltottaiként köszönt! Régen várjuk már, de ne gyengüljön meg a hitünk! Örökkön örökké boldogok leszünk, amikor majd meglátjuk a Királyt teljes szépségében. Úgy érzem, hangosan kell kiáltanom: »Hazafelé tartok!« Közeleg az idő, amikor Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel, hogy örök otthonukba vigye megváltottait” (Ellen G. White: *Heaven*. 165-166. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Az ember egységének – test, lélek, szellem – gondolata hogyan világít rá arra, hogy a vallás az egész életünkre kiterjed, illetve igen fontos, milyen az életmódunk?
- 2) Minden igazi ébredés és reformáció *istenközpontú* és nem *emberközpontú*. Hogyan illusztrálja ezt az elvet a farizeus és a vámszedő példázata (Lk 18:9-14)?
- 3) A csoportban beszéljük meg a csütörtöki rész utolsó kérdésére adott válaszunkat! Honnan tudhatjuk, hogy készen állunk-e? Hogyan lehet olyan üdvbizonyosságunk, ami nem elbizakodottság?

KÁRÁSZ IZABELLA: AKKOR

Feltűnik majd az Ő jele
és sírni fog a föld bele.

A hívó, mert örül a lelke,
a hitetlen, mert nem szerette.

A lagymatag, a lágymeleg,
ó, hogy remeg, ó, hogy remeg!

S Ő, a számadásra jött ítélő,
méri a lelket, hogy mit érő?

A tiedet, az enyémet, mindet,
keres benne szent, égi kincset.

Akkor... kitárod lelked álmát
és lengeted győzelmi pálmád.

Akkor... szomorún mondod: nincsen,
sose kerestem égi kincsem.

Akkor gyáván, rettenve kéred:
Uram, szeretni foglak Téged.

Akkor... késő. – Ma nem! Sietve
bízd csak magad égi kezekre.

S ha feltűnik jele az égen,
lelked áldassék seregében.

Az ítélet folyamata

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Dániel 7:9-14; Malakiás 4:1; Máté 25:31-46;
1Korinthus 6:2-3; 2Péter 2:4-6; Jelenések 21:8

„Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki aszerint, amit e testben cselekedett, megkapja akár a jót, akár a gonoszt” (2Kor 5:10, ÚRK).

A Szentírásból teljesen világosan kiderül, hogy van ítélet. Isten meg fogja ítélni a világot. A számos ó- és újszövetségi szakasz félreérthetetlen. Az itt és most olyannyira hiányzó ítélet egy nap majd eljön!

A Biblia azt írja Istenről, hogy a tudása „tökéletes” (Jób 37:15), Ő „mindent tud” (1Jn 3:20), ismeri még a legtitkosabb szándékainkat is (Préd 12:16; Jer 17:10). Elbújhatunk mindenki más és minden elől, de előtte semmi nem marad rejtve.

Ebből következően nem neki van szüksége az ítéletre, hogy megismerje minden egyes ember életét, de Ő rendelte el, méghozzá a mennyei és a földi teremtményei érdekében. Koszmos-történelmi folyamat ez, ugyanis Lucifer a mennyben kezdte a lázadást, amit azután kiterjesztett erre a világra (Jel 12:7-9).

Ezen a héten a végidei ítélet folyamatának három fő szakaszáról fogunk elgondolkodni: az advent előtti ítéletről, a millennium alatti ítéletről és az ítélet végrehajtásáról. Az egész az igazak megvédésével, igazolásával, valamint a gonoszok második halálával zárul.

A VÉGSŐ ÍTÉLET

Sokan úgy gondolnak az ítéletre, mint ami kárhozzát. Ez valóban része a folyamatnak, de nem szabad elfelednünk, hogy az ítéletnek van egy pozitív oldala is: ugyanis jelenti még az igazak felmentését, igazolását is. *Dániel próféta könyve* úgy utal a végidei ítéletre, hogy akkor Isten igazságot szolgáltat „a Magasságos szentjeinek” (Dán7:22, ÚRK). Mindkét oldal része Isten ítéletének, ez az elv megtalálható ebben az ószövetségi szövegben is: „hallgasd meg a mennyekből, és vidd véghez szándékoadat. Tégy igazságot szolgálóid között, az istentelent ítélj el: tette szálljon a fejére. És igazítsd meg az igazat: fizess meg neki igazsága szerint” (1Kir 8:32, ÚRK).

Olvassuk el Mt 25:31-46 és Jn 5:21-29 szakaszait! Hogyan mutatott rá Krisztus a végső ítéletben a kárhozzatásra és az igazolásra is?

Vannak, akik azt állítják, hogy Jn 3:18 versében az „*el nem kárhozik*” vagy „*nem kerül ítéletre*” (ÚRK), illetve Jn 5:24 versében a „*nem megy a kárhozzatra*” vagy „*nem jut ítéletre*” (ÚRK) kifejezések arra utalnak, hogy aki Krisztusban van, annak egyáltalán nem kell ítélet elé állni. Valójában ezek a szakaszok azt jelentik, hogy a hívőt *nem marasztalják el* az ítélet során, „*el nem kárhozik*” (Jn 3:18), „*nem megy a kárhozzatra*” (Jn 5:24). Röviden tehát: a sorsunk most dől el, az életünkben. Akik Krisztusban vannak, azok számára már biztosított, hogy az ítéletben védelmet, igazolást nyernek, akik pedig nincsenek Krisztusban, azok kárhozzat alatt maradnak. Az ítéletről szólva (Mt 25:31-46) Krisztus nemcsak a kecskéket (gonoszokat), hanem a juhokat (igazakat) is megemléltette. Pál apostol határozottan kijelentette: „*Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki aszerint, amit e testben cselekedett, megkapja akár a jót, akár a gonoszt*” (2Kor 5:10, ÚRK). Az ítéletről gondolkodva nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten kegyelem által üdvözít (Ézs 55:1; Ef 2:8-10), hit által igazít meg (1Móz 15:6; Róm 5:1) és a cselekedeteink szerint ítél meg (Préd 12:16; Mt 25:31-46; Jel 20:11-13). Az ítélet folyamatának az alapja Isten erkölcsi törvénye, aminek összefoglalása a Tízparancsolat (Préd 12:15-16; Jak 1:25; 2:8-17). A cselekedeteink a külső bizonyítékai annak, hogy őszinte az üdvösségünk tapasztalata, következésképpen ezt ismerik el az ítélet során. Ne feledjük, Isten nem hoz önkényes döntést, amivel egyeseket üdvösségre, másokat pedig kárhozzatra választana ki. Minden egyes ember erkölcsileg felelős a saját sorsáért. Végeredményben nem az ítélet idején dönti el Isten, hogy elfogad vagy elvet bennünket. Akkor csak véglegesíti a saját választásunkat, hogy elfogadtuk-e Őt, a döntésünk pedig a tetteinkben mutatkozik meg.

AZ ADVENT ELŐTTI ÍTÉLET

A Szentírásban sokhelyütt megtalálható az a gondolat, hogy Krisztus visszajövele előtt kerül sor az ítéletre, ezt nevezzük „advent előtti” ítéletnek.

Olvassuk el Dán 7:9-14, Mt 22:1-14, Jel 11:1, 18-19 és 14:6-7 verseit! Hogyan világítják meg ezek a szakaszok a mennyei törvényszéken zajló, advent előtti, vizsgálati ítéletet? Ennek mi a jelentősége?

Három alapvető bibliai tanításban gyökerezik az advent előtti, vizsgálati ítélet fogalma.

Az első, hogy a végső feltámadásig öntudatlanul pihen a sírban minden halott – igazak és igazságtalanok egyaránt (Jn 5:25-29).

A második, hogy egyetemes ítélet lesz minden ember felett (2Kor 5:10; Jel 20:11-13).

A harmadik, hogy az első feltámadás az igazak boldog jutalma, a második feltámadás pedig a gonoszok örök halála előtt történik (Jn 5:28-29; Jel 20:4-6, 12-15).

Vagyis ha minden emberre sor kerül az ítéletben, akkor még a feltámadásuk előtt kell meghozni róluk a döntést, mert mindenki a feltámadáskor kapja meg végső jutalmát vagy büntetését.

Dániel próféta könyvéből kiderül az advent előtti ítélet ideje és jellege. A kétezrháromszáz prófétai nap végén, 1844-ben megtisztul a mennyei szentély (Dán 8:14; vö. Zsid 9:23) és elkezdődik az advent előtti, vizsgálati ítélet (Dán 7:9-14) – ez a két kifejezés ugyanarra az eseményre vonatkozik. Az ítélet igazságot szolgáltat „a Magasságos szentjeinek” (Dán 7:22, ÚRK), ami Isten népe számára jó hír.

Mt 22:1-14 szakaszában Jézus arról beszélt, hogy a menyegző kezdete előtt megvizsgálják a vendégeket.

A jelenések könyve pedig úgy utal az advent előtti, vizsgálati ítéletre, mint amikor „megméri” azokat, akik Isten templomában „imádkoznak” (Jel 11:1). Bejelenti, hogy „eljött az ő ítéletének órája” (Jel 14:6-7; vö. 14:14-16).

Hogyan hasson most az életünkre az, hogy tudomásunk van a mennyben zajló ítéletről?

ÍTÉLET A MILLENNIUM ALATT

A Bibliából tudjuk, hogy a második adventkor 1) az élő és a feltámadott szentek együtt elragadtatnak „az Úrral való találkozásra a levegőbe” (1Thessz 4:16-17, ÚRK); 2) Jézus a szenteket mind a mennybe viszi, a mennyei „lakóhelyükre”, amit Ő maga készített nekik (Jn 14:1-3); 3) az Új Jeruzsálem csak a millennium végén ereszkedik le a földre, az lesz a szentek örök otthona (Jel 21:1-3, 9-11). Tehát a millennium alatt ez a föld pusztaság lesz, a szentek azonban Krisztussal uralkodnak a mennyben (Jer 4:23; Jel 20:4).

Olvassuk el 1Kor 6:2-3 és Jel 20:4-6, 11-13 verseit! Miért kell a szenteknek a millennium alatt részt venni az ítéletben?

Az ítélet folyamatának célja, 1) hogy igazolja Isten jellemét Sátán vádjaival szemben, miszerint igazságtalanul bánik teremtményeivel; 2) megerősítse, hogy Isten nem részrehajló, amiért megjutalmazta az igazakat; 3) bemutassa, hogy igazságos a gonoszok büntetése; 4) eloszlasson minden kételyt, ami újabb lázadáshoz vezethetne az univerzumban. Az igazak advent előtti, vizsgálati ítéletében csak a mennyei seregek vesznek részt (Dán 7:9-10). A millennium alatt azonban, a gonoszok és a bukott angyalok feletti ítéletben már a szentek is részt vesznek (1Kor 6:3; Júd 6; Jel 20:4-6).

Az advent előtti, vizsgálati ítélet 1844-ben kezdődött, amikor „trónokat helyeztek el... Összeült a törvénykezés, és könyveket nyitottak ki” (Dán 7:9-10, ÚRK). A millenniumi ítélet azután fog elkezdődni, hogy a szentek a mennybe érnek és leülnek a trónokra, megkapják az ítélkezés jogát. Akkor újból kinyitják a mennyei könyveket, megítélik a halottakat „a könyvekbe írottak alapján” (Jel 20:4, 12, ÚRK). A folyamat lehetőséget biztosít a szenteknek, hogy a mennyei feljegyzéseket értékelve meglássák: Isten minden esetben igazságosan járt el. Aszerint jutalmazza meg az embereket, amit a döntéseik miatt érdemelnek, és az ítéletekre magyarázatot is ad.

Mit árul el Isten jelleméről az, hogy az üdvözültek is részt vesznek az ítélet folyamatában, mielőtt a második halálra feltámadnának az elvesztettek, akik addig alszanak? Senki nem kapja meg a büntetését, amíg mi is meg nem győződünk Isten igazságosságáról. Beszéljessünk erről a csoportban szombatn!

AZ ÍTÉLET VÉGREHAJTÁSA

A középkorban általában zord, megtorló bíróként ábrázolták Istent, ma viszont inkább szeretetteljes, engedékeny apaként, aki soha nem bünteti meg a gyermekeit. Ám a szeretet igazság nélkül káoszba és törvénytelenségbe fordul, míg az igazság szeretet nélkül elnyomás és szolgaságba döntés lesz. Isten ítéletének folyamata az igazság és a kegyelem tökéletes elege, mindkettő feltétel nélküli szeretetéből fakad.

Az ítélet végrehajtása lesz az emberiség történelmében Isten utolsó, visszafordíthatatlan büntető közbelépése. Kisebb mértékben sor került már ilyen ítéletre, például amikor Sátánt és az angyalait kivetették a mennyből (Jel 12:7-12), amikor Ádámnak és Évának el kellett hagynia az Éden kertjét (1Mózes 3. fejezet), vagy az özönvíz (1Mózes 6-8. fejezet), Sodoma és Gomora pusztulása (1Mózes 19. fejezet, Júd 7), az egyiptomi elsőszülöttek halála (2Mózes 11-12. fejezet), valamint Anániás és Szafira halála (ApCsel 5:1-11). Nem meglepő tehát, hogy az emberi történelem végén is lesz ítéletvégrehajtás.

Olvassuk el 2Pt 2:4-6 és 3:10-13 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a szakaszokból a végső ítéletről? Hogyan mutatnak rá ezek a részek arra, hogy az ítélet lezárul, nem fog örökké tartani, mert az az igazság eltorzítása, nem pedig érvényre juttatása volna?

„Isten jósága, hosszútűrése, türelme és kegyelme teremtményei iránt nem gátolja Őt abban, hogy megbüntesse a bűnöst, aki elutasítja a törvény iránti engedelmességet. Nem diktálhat Istennek az Úr szent törvénye által bűnösnek nyilvánított ember, aki csak azért nyerhet bűnbocsánatot, mert Ő nagy áldozatot hozott, amikor odaadta Fiát meghalni érte, lévén a törvénye változhatatlan” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. 12. köt. 208. o.).

Isten minden lehető megtett azért, hogy az örök pusztulástól megmentse az emberiséget, hatalmas árat fizetett ezért. Akik örökre elvesznek, olyan döntéseket hoztak, ami ehhez a szomorú véghez vezetett. Egyszerűen téves az a feltételezés, hogy ellentétben állna a szerető Isten jellemével a bűnösök elítélése és a kárhozatra jutók megsemmisítése (szemben az örökös kínzásukkal). Isten szeretete, csakis Isten szeretete az, ami az igazságszolgáltatást is megköveteli.

Mit vállalt Isten azért, hogy mindenkit megmentsen, aki ezt elfogadja? Mit tanít erről a keresztről?

A MÁSODIK HALÁL

Isten a végidei csúcspontja felé vezeti az emberi történelmet. A millennium után feltámadnak a sírból a gonosz halottak, hogy megkapják végső büntetésüket (Jel 20:5, 11-15). Amikor véget ér az ítélet egész folyamata és már mást nem lehet hozzátenni, a gonoszok el fogják ismerni Isten igazságosságát. „A nagy küzdelem összes tényét látva az egész világegyetem – hűségesek és lázadók – egyként hirdetik: »Igazságosak és igazak a Te utaid, óh szentek Királya!«... Sátán kénytelen elismerni Isten igazságosságát, és meghajolni Krisztus főhatalma előtt” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 572. o.).

Olvassuk el Mal 4:1, Jel 20:14-15 és 21:8 verseit! Milyen hatása lesz a „tűz tavának” és a „második halálnak”?

Sátánnak, minden angyalának és az összes gonosznak a pusztulásával megtisztul a világegyetem a bűntől és annak következményeitől. Még a gonoszok végső megsemmisítése is Isten szeretetének tette, nemcsak a szentek, hanem a gonoszok iránt is. Ők inkább választják a halált, mint az életet Isten színe előtt, aki a bűn számára „megemésztő tűz” (Zsid 12:29). „Menekülnének [a gonoszok] arról a szent helyről. Szívesen fogadnák a pusztulást, hogy elrejtőzhessenek annak színe előtt, aki meghalt üdvösségükért. A gonoszok sorsa saját döntésük következménye. A mennyből való kirekesztésük, ami rajtuk múlik, Isten részéről igazságos és irgalmas cselekedet” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 466. o.).

Így a bűn és a bűnösök végső megsemmisülése – szemben örök pokolbéli szenvedésük Bibliától idegen elméletével – igazságos és arányos büntetése mindannak a gonoszságnak, amit elkövettek. Ez azt is megerősíti, hogy a bűnnek volt kezdete és lesz vége. Utána visszaáll az egész univerzum eredeti tökéletessége, olyan lesz, mint mielőtt titokzatos és semmivel nem igazolható módon kialakult a bűn, a gonoszság és az engedetlenség.

Hála az Úrnak azért, hogy Ő, „az igaz Bíró” (2Tim 4:8) kifogástalan döntést hozva ad halhatatlanságot az igazaknak, a gonoszoknak pedig örök pusztulást!

Miért nem helytálló elképzelés az, hogy Isten végül mindenkit üdvözít? Miért rossz ez a gondolat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház. „A menyegzői ruha” c. fejezet, 210-219. o.; *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A föld pusztulása” c. fejezet, 557-563. o.; „A küzdelem véget ér” c. fejezetből 565-574. o.

„A végső ítélet napján minden elveszett lélek meg fogja érteni, mit dobott el magától azzal, hogy elvetette az igazságot. A kereszt áll majd szemük előtt, és mindenki – akit bűnei addig elvakítottak – felismeri igazi jelentőségét. Kálvária látomása nyomán, a titokzatos Áldozat láttán minden bűnös elismeri, hogy a menny ítélete jogos. Minden hazug mentség semmivé lesz. Az emberiség hitehagyása a maga irtózatosságában mutatkozik meg. Mindenki meglátja majd, mit választott. Tisztázódik az igazság és a tévelygés minden kérdése, amely a hosszú küzdelem alatt felmerült. A világegyetem ítélőszéke igazolni fogja, hogy Isten nem felelős a bűn keletkezéséért és következményeiért. Akkor bebizonyosodik, hogy nem az isteni rendelkezések idézték elő a bűnt. Isten uralmában nem volt hiba; semmi ok nem volt a hűtlenségre, elégedetlenségre. Amikor minden szív gondolata nyilvánvalóvá lesz, a hűségesek és a lázadók együtt vallják majd meg: »Igazságosak és igazak a te útaid, ó szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram! és ki ne dicsőítene a te nevedet?... Mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek« (Jel 15:3-4)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 40. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „Ha az ember önmagához, saját elgondolásaihoz ragaszkodik és vonakodik akaratát Istennek alárendelni, a halált választja, mert a bűnnel és a bűnössel szemben Isten »megemésztő tűz«. Aki a bűnt választja és attól nem akar elszakadni, megsemmisül Isten színe előtt, amikor a bűnt és a bűnöst egyaránt kiirtja” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegybeszédről*. Budapest, Élet és Egészség Kiadás, 65. o.). Hogyan segít ez az idézet megérteni az ítéletet?
- 2) Térjünk vissza a keddi rész végén tárgyalt gondolathoz, hogy a gonoszokra addig nem mérik ki a végső ítéletet, amíg a megváltottak nem vesznek részt az ítélkezésben. Megint csak mit mutat ez Isten nyíltságáról, dolgainak átláthatóságáról? Miért olyan fontos ez a világegyetemben, ahol a szeretet uralkodik?
- 3) A millennium alatti ítélet miért jelent majd a szenteknek vigasztalást az elveszett szeretteik miatt?

G. A. STUDDERT KENNEDY: FÖLFELE MENET

Valami nagyot tenni s rá
mehalni volna jó,
egyetlen nagyszerű tettért
lenni mennyben lakó!
Csakhogy ez nem a Te utad,
mást akarsz, Istenem:
hogy tettről tetre hágjunk fel
Tehozzád s könnyeken.
Így kúszott keresztjére fel
a jászol Gyermeke.
Elválásának sűrű könny
s veríték volt jele.

Máriának karjaiból
kitépte két kezét,
hogy szégyen fáján tárja ki;
setét út volt, setét.
Könny könnyre hullt, tett tettet ért -
így hágott mennybe föl,
s a könnye, tette mindahány
ékszerként tündököl.
Nekünk is, fölfelé menet,
Uram, kíséretül
türelmet adj, míg ormodon
minden beteljesül!

Fordította: Scholz László

Isten mindent újjáteremt

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 25:8; 1Péter 1:22; 2Péter 3:13; IJános 3:2-3; Jelenések 21:3, 22; 22:3-5

„Aki a trónon ült, ezt mondta: Íme, mindent újjá teszek. Így szólt: Írd meg, mert ezek a beszédek megbízhatók és igazak” (Jel 21:5, ÚRK).

A Szentírás reményt tár elénk: „De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik” (2Pt 3:13). Vannak, akik az új ég és új föld ígéretét csak fantáziának, kitalált történetnek tartják, amivel a hatalmon lévők a túlvilág reményét keltve akarták kordában tartani a tömegeket, valahogy így: *Most ugyan nehéz nektek, de a mennyben majd megkapjátok a jutalmatokat* – és így tovább.

Noha valóban voltak, akik a Biblia jövőre mutató reménységét így akarták felhasználni, az efféle visszaélés azonban mit sem változtat az új földre és új égre vonatkozó ígéretek valóságán.

Az utolsó napokban csúfolódók akarják nevetségessé tenni áldott reménységünket (2Pt 3:3-7). Előre megjövendölt gúnyolódásukban azonban csak a Biblia állításainak újabb bizonyítékát láthatjuk, mert éppen úgy csúfolódnak, amint a Biblia előre megírta.

A héten arról a ragyogó ígéretről gondolkozunk el, ami az új égről és új földről, benne a mennyei templomról, az Istennel való együttlétről, a halál meg a könnyek eltűnéséről, majd pedig Isten szeretetének végső győzelméről szól.

ÚJ ÉG ÉS ÚJ FÖLD

A görög filozófia szerint gondolkodók közül némelyek rossznak tartják a fizikai valóságot. Számukra ezért elképzelhetetlen, hogy a jövőben igazi emberek legyenek a mennyben, ami szintén valóságos. E gondolkodás szerint a menny csak úgy lehet jó, ha kizárólag lelki természetű, mentes az itteni, fizikai világban tapasztalható hiányosságoktól. Azt állítják, hogy ha valami anyagi természetű, akkor nem lehet lelki, a lelki pedig nem lehet anyagi. Ezzel ellentétben a Biblia valóságként beszél a mennyről, csakhogy a bűn jelenléte által okozott korlátok nélkül.

Olvassuk el Ézs 65:17-25, 66:22-23, 2Pt 3:13 és Jel 21:1-5 szakaszait! Mi a fő üzenete ezeknek a részeknek?

Ézsaiás próféta könyve érdekes dolgokat villant fel azzal kapcsolatban, hogy milyen lett volna a föld, ha Izrael népe hűséges marad az Istennel való szövetségéhez (Ézs 65:17-25; 66:22-23; vö. 5Mózes 28. fejezet). A környezet egész világa, benne az élet különböző formáival egyre közelebb és közelebb került volna Isten eredeti tervéhez, vagyis ahhoz, amilyen a bűn belépése előtt volt.

Ám ez a terv nem valósult meg a várakozás szerint. Később Isten új tervet léptetett életbe, ekkor már az egyházzal, amely zsidó és minden nemzetből való, pogány származású hívőkből áll (Mt 28:18-20; 1Pt 2:9). Ézsaiás próféciáit tehát újra kell olvasni az egyház nézőpontjából (2Pt 3:13; Jel 21:1-5).

„A Biblia »hazá«-nak nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14-16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezet nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisztá vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép, otthonra talál” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 575. o.).

A Szentírásban bemutatott örökkévalóság reménye nélkül élő szekuláris írók sokat keseregtek az emberi lét értelmetlensége miatt. A jövővel kapcsolatban tévednek, de miért nehéz vitatni azt, amit a reménység nélküli élet értelmetlenségéről mondanak? Beszélgetssünk erről szombaton a csoportban!

ISTEN TEMPLOMÁBAN

Vannak, akik az egész mennyet Isten templomának tartják. A *jelenések könyve* viszont egy konkrét szentélyt/templomot említ az Új Jeruzsálemben, ahol Isten trónja és az üvegtenger van (Jel 4:2-6; 7:9-15; 15:5-8). Ott fogja örökké imádni Istent a szentek - minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből való emberek - nagy sokasága (Jel 7:9-17).

Hasonlítsuk össze Jel 7:9-15 és 21:3, 22 verseit! Hogyan lehet összhangba hozni a megváltottak nagy sokaságáról szóló leírást azokról, akik „éjjel és nappal” szolgálnak Istennek „az ő templomában” (Jel 7:15) azzal, hogy János nem látott „templomot” az Új Jeruzsálemben (Jel 21:22)?

A mennyei seregek mindig is a mennyei szentélyben/templomban imádták Istent. A bűn megjelenése után azonban Isten az üdvösséget is onnan ajánlotta fel az emberiségnek. „Miután lezárul a bűn problémája, a mennyei szentély ismét visszakerül eredeti funkciójába. A *jelenések könyvének* írója, János beszámol arról Jel 21:22 versében, hogy a városban már nem látott templomot, mert a Mindenható Úr Isten és a Bárány annak temploma. Vajon azt jelentené ez, hogy az Úrnak nem lesz többé háza, ahol a teremtményei összejöhetnek és közösségben lehetnek vele? Egyáltalán nem ezt jelenti” (Richard M. Davidson: „The Sanctuary: »To Behold the Beauty of the Lord« című írása, Arthur Steele, szerk.: *The Word: Searching, Living, Teaching*. 1. köt. Silver Spring, MD, 2015, Biblical Research Institute, 31. o.).

A *jelenések könyve* külön figyelmet fordít arra, akit imádnak, de az imádóira is. A mennyei imádat Istenre és a Bárányra irányul (Jel 5:13; 7:10). Mint mindig, Krisztus áll az istentisztelet középpontjában, ahogyan ennek lennie is kell.

Azok imádják Istent, „*akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében*” (Jel 7:14), mint élő tanúi Isten megváltó és átformáló erejének. Énekkel dicsőítik Őt azért, amilyen és amit értünk tett.

Jel 21:3 versében ez áll: „*Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük.*” Számos más szakasz visszhangzik ebben a versben (Jer 32:38; Ez 37:27; Zak 8:8; Zsid 8:10). Mit jelent nekünk itt és most, hogy Isten lesz az Istenünk, mi pedig az Ő népe leszünk? Hogyan látszódhat meg rajtunk most ez a nagyszerű igazság?

ISTEN SZÍNE ELŐTT

A Biblia azt mondja Istenről, hogy „*hozzáférhetetlen világosságban lakozik*” (1Tim 6:16) és „*soha senki nem látta*” (Jn 1:18; 1Jn 4:12). Azt jelenti ez, hogy a szentek a mennyben soha nem fogják látni az Atya Istent? Egyáltalán nem! Ez nyilván csak a bűneset után vonatkozik az emberekre, mert a Szentírás számos helyen utal arra, hogy a mennyben a szentek látni fogják Istent.

Mit mondanak Mt 5:8, 1Jn 3:2-3 és Jel 22:3-4 versei arról a hatalmas kiváltságról, hogy megláthatjuk Istent?

János apostol úgy fogalmazott, hogy „*Az Istent soha senki nem látta*” (Jn 1:18; 1Jn 4:12), de ezt is kijelentette: „*meg fogjuk őt látni, amint van*” (1Jn 3:2-3), „*és látják az ő arcát*” (Jel 22:3-4, ÚRK). Hogy ezek a szakaszok az Atya Istenre vagy Krisztusra utalnak, azon még lehet vitatkozni, viszont Krisztus saját kijelentése minden kételyt eloszlat: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent*” (Mt 5:8, ÚRK). Micsoda kiváltság lesz a megváltottak számára, hogy a templomában imádhatják Istent! A legnagyobb előjog viszont az lesz, hogy majd láthatjuk az arcát. „Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. »*Most tükör által homályosan látunk*« (1Kor 13:12). Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai viszsztatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közeliében leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 576. o.).

Figyeljük meg a mai versekben a kapcsolatot a tisztaság és aközött, hogy megláthatjuk Istent! A „*tiszta szívűek*” meglátják Istent; aki meglátja Istent, „*az mind megtisztítja magát, ahogyan ő is tiszta*” (1Jn 3:3, ÚRK). Ezek a versek rámutatnak, hogy Istennek el kell végeznie bizonyos munkát bennünk, amivel felkészít a mennyre. Végeredményben Jézus halála tette biztossá, hogy jogunk lehet belépni a mennybe, viszont nekünk már itt és most át kell mennünk egy tisztító folyamaton, ami segít felkészülni az örök otthonunkra. A tisztítási folyamatban pedig központi szerepe van az Isten Igéje iránti engedelmességnek.

Hogyan mutatja be 1Pt 1:22 verse az engedelmisség és a megtisztulás közötti kapcsolatot? Miért tisztít meg az engedelmisség? Konkrétan mit mond Péter, hogyan mutatkozik meg az engedelmisségünk?

SEM HALÁL, SEM KÖNNY NEM LESZ TÖBBÉ

Az örökké égő pokolban vég nélkül szenvedő halhatatlan lélek elképzelése ellentétes azzal a bibliai tanítással, hogy az új égen és új földön „*halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom*” (Jel 21:4, ÚRK). Ha az örökké égő pokol valóság lenne, a „második halál” nem törölné el az univerzumból a bűnt és a bűnösöket, hanem csak a fájdalommal és kiáltással teli örök pokolba szorítaná őket vissza. Továbbá ebben az esetben soha nem állna helyre az eredeti tökéletes állapot a világegyetemben. Hála Istennek azért, mert a Biblia egészen más képet fest!

Hogyan vigasztalnak, minek a reményét adják Ézs 25:8, Jel 7:17 és 21:4 versei mai világunk megpróbáltatásai és szenvedései között?

Az élet lehet igen nehéz, igazságtalan, kegyetlen. Szeretteinket brutális módon elragadhatja tőlünk a halál hideg szorítása. Mások ravaszul befu-
rakodnak az életünkbe, rabul ejtik a szívünket, aztán elsétálnak, mintha mi sem történt volna. Rettenetes, ha elárul valaki, akit szerettünk, akiben megbíztunk! Vannak olyan pillanatok, amikor összetört szívvel azon gondolkozunk, hogy érdemes-e tovább élni. Isten a fájdalmaink között mindig kész letörölni arcunkról a könnyet, de legnagyobb fájdalmaink némelyike velünk marad egészen addig a tündöklő napig, amikor már nem lesz többé halál, sem fájdalom, sem sírás (Jel 21:1-5). Bizhatunk benne, hogy a végső ítéletben Isten minden egyes emberrel igazságosan és szeretettel jár el. Krisztusban meghalt szeretteink mind feltámadnak a halálból, hogy az örökkévalóságon át együtt legyünk. Akik nem méltóak az örök életre, azok nem lesznek többé, nem kell a számukra „kellemetlen” mennyben élniük, sem örökké égő pokolban gyötrődniük. Az a leginkább vigasztaló, hogy Isten igazságosan bánik mindenkivel. Amikor nem lesz többé halál, a megváltottak örömmel kiáltják: „*Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad*” (1Kor 15:54-55)? Az Úr megígérte, hogy az újjáteremtett földön „*a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak*” (Ézs 65:17). Ez nem jelenti azt, hogy a menny az emlékezetvesztés helyszíne lesz, hanem a múlt nem fogja megmérgezni az örök mennyi örömeit.

Ugyan ki ne tapasztalta volna már az emberi lét igazságtalan pusztításait? Hogyan tanulhatunk meg bízni, különösen a nehéz időkben? Hogyan tanulhatunk meg örülni Isten jóságának és szeretetének, amennyire csak lehet?

ISTEN NEVE A HOMLOKUKON

Olvassuk el Jel 22:3-5 verseit! Hogyan lehetünk biztosan azok között, akiknek a homlokára fel van írva Isten neve? Lehetünk ebben biztosak egyáltalán?

Lucifer lázadása, valamint Ádám és Éva bűnbeesése után Isten elpusztíthatta volna a két bűnös embert, de feltétel nélküli szeretetét kifejezve a teremtményei iránt kegyelmesen életbe léptetett egy tervet, hogy megmenten mindenkit, aki ezt elfogadja. Ezt ismerjük „megváltási tervként”, ami már a föld megteremtése előtt létezett (Ef 1:3-4; 2Tim 1:9; Tit 1:2; Jel 13:8), de Isten csak az Édenben beszélt róla először az embereknek, közvetlenül a bűneset után. A későbbiekben ezt nyilatkoztatta ki még jobban a héber szentélyszolgálatok képei és árnyékszolgálatai által (2Mózes 25. fejezet), majd pedig Jézus élete, halála és feltámadása mutatta be a legteljesebben (Róma 5. fejezet).

A megváltási terv középpontjában az örök élet ígérete áll, Jézus érdemei alapján. Ez az ígéret mindenkinek szól, aki hit által kész elfogadni a hatalmas ajándékot, amit a kereszttel lehetővé. Az üdvösség a kereszttel előtt és a kereszttel után is mindig hit által és soha nem cselekedetek által lehetséges, bár a tetteink fejezik ki, hogy üdvösséget nyertünk.

Pál a hit példaként írt a jóval Krisztus első adventje előtt élt Ábrahám-ról: „Mert ha Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, van mivel dicsekednie, de nem Isten előtt. De mit mond az Írás? Hitt Ábrahám Istennek, és ezt ő igazságul számította be neki” (Róm 4:2-3, ÚRK). Hogyan segítenek ezek a versek megérteni a hit általi megváltás lényegét?

Lehet tehát üdvbizonyosságunk, ha elfogadtuk Jézust, ha alávetjük az akaratunkat neki, ha igényeljük ígéreteit, köztük azt is, hogy már most új életünk lehet benne és ha egyedül az Ő érdemeire hagyatkozunk, semmi másra. Ábrahám hitt, Isten pedig ezt igazságul tulajdonította neki, és ugyanígy megy ez a mi esetünkben is.

Tehát ezt jelenti az, hogy Isten neve az ember homlokára van írva. Ha már most ott van Isten neve és ha nem fordulunk el az Úrtól, akkor a neve rajtunk marad az új égen és az új földön is.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A küzdelem véget ér” c. fejezetből 574-578. o.

„Az egész örökkévalóságban Krisztus kereszttét tanulmányozzák a megváltottak és erről énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megfeszített Krisztust fogják látni. Soha nem felejtik el, hogy Ő, aki hatalmával teremtette és fenntartotta a roppant tér megszámlálhatatlan világát, Isten szeretett Fia, a menny Felsege, akit kérubok és fénylő szeráfok gyönyörűséggel imádnak, megalázta magát, hogy felemelhesse az elbukott embert; hogy a bűn átkát és szégyenét, Atyja arcának elrejtőzését viselte, mígnem az elveszett világ szenvedése meghasította szívét és kioltotta életét a Golgota keresztnél. A világegyetem örökké csodálni és imádni fogja Alkotóját, minden sors Bíróját, aki az ember iránti szeretetből letette dicsőségét és megalázta magát” (i. m. 555. o.).

„A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (i. m. 578. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Sok szekuláris keresztény úgy él, mintha ez a világ örökké megmaradna (Lk 12:16-21). Hogyan tarthatunk egyensúlyt az ideális földi élet és a menny fontossági sorrendje között? Hogyan védekezhetünk attól, amitől Lukács 12. fejezetében óvott Jézus?
- 2) Ha a menny már itt elkezdődik, mit tegyünk, hogy az otthonunkban és az életünkben is megmutatkozzanak a mennyi elvek?
- 3) Térjünk vissza a vasárnapi rész utolsó kérdéséhez! Milyen logikai magyarázat van azok pesszimizmusára, akik nem hisznek az örök életben? Ugyanakkor sok ilyen ember látszólag elég „boldogan” él, még ha nincs is semmi reményük a jövőre nézve. Vajon hogyan képesek erre? Vagyis hogyan tudnak élni, még hozzá elégedetten úgy, hogy nincs semmi reményük ezen az életen túl?

AZ ELSŐ ÉS MÁSODIK FELTÁMADÁS

„Mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására” (Jn 5: 28-29).

„Az élet az igazak öröksége, a halál pedig a gonoszok osztályrésze. Mózes ezt mondta Izraelnek: »Elődbe adtam ma néked az életet és a jót; a halált és a gonoszt« (5Móz 30:15). E bibliaversben említett halál nem Ádám halála, mert Ádám törvényszegésének büntetését az egész emberiség szenvedti. Mózes a »második halált« állította szembe az örök élettel.

Ádám bűne miatt a halál az egész emberiséget sújtja. Mindenkinek meg kell halnia. »Lesz feltámadásuk a halottaknak, mind az igazaknak, mind a hamisaknak«; »mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek« (ApCsel 24:15; 1Kor 15:22). A Szentírás különbséget tesz a feltámadottak két csoportja között... Akit Isten »méltóvá« tesz az élet feltámadására, az »boldog és szent«. »Ezeken nincs hatalma a második halálnak« (Jel 20:6). De azoknak, akik nem bűnbánattal és hittel könyörögtek bocsánatért, viselniük kell törvényszegésük büntetését - »a bűn zsoldjá«-t...

Így ér véget a bűn minden belőle fakadó bajjal és rontással együtt... János bepillantva az örökkévalóságba... hallotta az egyetemes himnuszot, amelyet egyetlen disszonáns hang sem zavar meg. Mennyen és földön minden teremtmény Istent dicsóíti (Jel 5:13)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 467-468 o.).

„...keressétek először Istennek országát...” (Mt 6:33)

1.	Sz.	Ézs 54:5	A Teremtő szeretete
■ <i>Naplemente: Budapest: 18:26 Debrecen: 18:15</i>			
2.	V.	1Kor 3:16	Isten temploma
3.	H.	Péld 10:4	Lustaság, szorgalom
4.	K.	Ézs 64:7	Urunk, Atyánk
5.	Sz.	1Tim 6:6	Istenfélelem, megelégedés
6.	Cs.	Fil 1:29-30	A szenvedésről
7.	P.	Ézs 26:3	Az Istenben bízók hite
8.	Sz.	1Pt 2:9	Királyi papság
■ <i>Naplemente: Budapest: 18:12 Debrecen: 18:01</i>			
9.	V.	Zsolt 37:25	Isten nem hagy el
10.	H.	Lk 8:15	Jó földbe esett mag
11.	K.	Zsolt 33:8-9	Isten hatalma végtelen
12.	Sz.	2Kir 5:13	Józan tanács
13.	Cs.	Péld 15:13	Vidámság és bánat
14.	P.	Júd 21	Várakozás Isten szeretetében
15.	Sz.	Mt 5:16	Világíts!
■ <i>Naplemente: Budapest: 17:58 Debrecen: 17:48</i>			
16.	V.	Ézs 57:1-2	Békében megpihenni
17.	H.	Zsolt 45:8	A kiválasztás okai
18.	K.	Ézs 65:21-22	Az állandóság ígérete
19.	Sz.	1Sám 12:16	Az Úr tetteire figyelni
20.	Cs.	Jel 22:4	Istent látni
21.*	P.	2Kor 4:16-18	A láthatatlanokra nézve
22.	Sz.	Zsolt 20:5-6	Öröm az Úr szabadítása miatt
■ <i>Naplemente: Budapest: 17:45 Debrecen: 17:35</i>			
23.	V.	Zsolt 91:9-10	Oltalmunk az Úr
24.	H.	Ef 2:8-9	Kegyelemből, hit által
25.	K.	Péld 3:31	Ne irigykedj!
26.	Sz.	Zsolt 118:28	Hálát adni Istennek
27.	Cs.	Ézs 61:10	Az üdvösség ruháiban
28.	P.	Mt 9:22	Bízzál!
29.	Sz.	Jób 5:17-19	A boldog ember
■ <i>Naplemente: Budapest: 17:33 Debrecen: 17:23</i>			
30.	V.	Zsolt 70:5	Isten magasztalása
31.	H.	Mt 6:9-13	Az Úr imádsága

„Én vagyok az út, az igazság és az élet...” (Jn 14:6)

1.	K.	Mt 20:16	Sorrendváltozás
2.	Sz.	Jn 17:24	Jézus kérése
3.	Cs.	Fil 4:4-5	Öröm és szelídség
4.	P.	Ézs 33:24	Nem lesz többé betegség
5.	Sz.	Préd 11:4	Ne légy túl óvatos!
■ <i>Naplemente: Budapest: 16:22 Debrecen: 16:12</i>			
6.	V.	1Sám 25:6	Légy békességben!
7.	H.	ApCsel 15:11	Kegyelemből tartatunk meg
8.	K.	Zsolt 30:12-13	Bánat után öröm
9.	Sz.	4Móz 12:3	A legszelídebb ember
10.	Cs.	Zsolt 37:18	Az örökség biztos ígérete
11.	P.	Kol 3:23-24	Szívvél-lélekkel dolgozni
12.	Sz.	Ézs 41:4	Amit az Úr tett
■ <i>Naplemente: Budapest: 16:13 Debrecen: 16:02</i>			
13.	V.	Ézs 52:12	Isten körülölelő védelme
14.	H.	Hós 14:10	Az Úr igaz útjai
15.	K.	2Kor 7:10	A szomorúság fajtái
16.	Sz.	Péld 4:13	Erkölcsei tanítás
17.	Cs.	Zsolt 90:12	Bölcs szívet kérni
18.	P.	Józs 1:9	Ne félj!
19.	Sz.	Jer 28:9	A beteljesült prófécia bizonyossága
■ <i>Naplemente: Budapest: 16:05 Debrecen: 15:54</i>			
20.	V.	Lk 6:38	Bőkezűen adni
21.	H.	Mt 25:35	Cselekvő szeretet
22.	K.	1Pt 2:15	A jótettek hatása
23.	Sz.	Péld 27:2	Ne dicséred magad!
24.	Cs.	Zsolt 34:15-16	Tudatos választások
25.	P.	Préd 7:29	Az ember rossz útra tért
26.	Sz.	1Thessz 4:14	A feltámadás ígérete
■ <i>Naplemente: Budapest: 15:58 Debrecen: 15:48</i>			
27.	V.	2Kor 12:10	Nehézségek között
28.	H.	Zsolt 94:18	Az Úr támogató kegyelme
29.	K.	Zsolt 148:13	Az Úr dicső neve
30.	Sz.	2Kor 5:17	Új teremtés Krisztusban

„Mert az Istennek beszéde élő és ható...” (Zsid 4:12)

1.	Cs.	Ef 6:10	Legyetek erősek az Úrban!
2.	P.	Fil 2:5-10	Krisztusi indulat
3.	Sz.	Mal 3:18	Megtérés
■ <i>Naplemente: Budapest: 15:54 Debrecen: 15:44</i>			
4.	V.	Jób 10:12	Isten gondviselésének védelmében
5.	H.	Zsolt 63:7	Istenhez visszatérő gondolatok
6.	K.	Zsolt 13:4-5	Válaszolj, Uram!
7.	Sz.	Zsid 8:10	Új szövetség
8.	Cs.	Zsolt 32:1-2	A boldog ember
9.	P.	Róm 6:23	Halál vagy örök élet
10.	Sz.	Lk 9:62	Aki hátranéz, nem alkalmas
■ <i>Naplemente: Budapest: 15:52 Debrecen: 15:42</i>			
11.	V.	4Móz 6:24-26	Ároni áldás
12.	H.	Józs 4:22-24	Mondd el fiaidnak!
13.	K.	Préd 3:1	Rendelt idő
14.	Sz.	Jn 14:18	Jézus visszajön
15.	Cs.	Jn 20:29	Hit és látás
16.	P.	Zsolt 5:13	Az igazak áldása
17.	Sz.	Péld 11:27	Jóakarát vagy rosszindulat
■ <i>Naplemente: Budapest: 15:53 Debrecen: 15:42</i>			
18.	V.	Jel 19:9	A Bárány menyegzője
19.	H.	Ézs 25:8	Nem lesz halál, sem sírás
20.	K.	Jel 20:4	Az ítélet
21.	Sz.	Lk 16:10	Hűség élet
22.	Cs.	Jer 12:5	Ha most nehéz, mi lesz később?
23.	P.	Jak 1:22	Az Ige megtartói
24.	Sz.	Lk 2:14	Dicsőség Istennek
■ <i>Naplemente: Budapest: 15:56 Debrecen: 15:45</i>			
25.	V.	2Kor 8:21	Tisztesség
26.	H.	ApCsel 16:25-30	Szabadulás, megtérés
27.	K.	Zsolt 143:10	Isten akaratát teljesíteni
28.	Sz.	Mt 28:18-20	Szent feladat
29.	Cs.	Zsolt 84:11	Jobb Isten házában
30.	P.	1Pt 1:17-19	Megváltásunk ára
31.	Sz.	Gal 1:10	Kit tartok fontosnak?
■ <i>Naplemente: Budapest: 16:01 Debrecen: 15:50</i>			